VISEPTOL

© 2011 casa de pariuri literare

© Florin Petcu pentru ilustraţii

seria Proză | colecţia Prezent

www.cdpl.ro

editura@cdpl.ro

tel.: 021.2607596; 0741.587259; 0726.407349

ISBN ePUB: 978-606-8342-20-7

ISBN Print: 978-606-8342-19-1

editor: Cristian Cosma (un cristian)

producţie: Victor Jalbă-Şoimaru

redactor: Dan Mihuţ

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

George Vasilievici s-a născut pe 3 iunie 1978, la Constanţa. A absolvit Facultatea de Ştiinţe Economice, din cadrul Universităţii „Ovidius“, Constanţa. Poet şi prozator, membru al Cenaclului de Marţi din Constanţa şi al Asociaţiei Arte / Litere ASALT, a fost redactor şi redactor-şef al revistei *Tomis*, publicând frecvent în mediul on-line literar (Hyperliteratura, Club literar, Hotel Chiustenge) şi realizând înregistrări şi experimente alături de Mugur Grosu. A debutat cu poemul *Emilia se povesteşte*, apărut iniţial în antologia *EroTICA* şi reluat în primul său volum, *Gabi78.*

Volume publicate: *Gabi78* (Editura Vinea, 2001); *Featuring* (Editura Vinea, 2004), volum colectiv realizat alături de Ştefan Caraman şi Ondine Dietz; *Cerneală* (Editura Pontica, 2004); *Camera cu două camere* (Editura Tomis, 2006); *W.C.rul* (Editura Vinea, 2007); *YoYo* (Editura Tomis, 2008).

Texte în antologii: *Erotica1* (American Research Press, 2001); *Erotica2* (Editura Observator, 2002); *Generaţia 2000* (Editura Pontica, 2004); Days of Poetry and Wine (Medana, 2006).

Poezia sa a fost tradusă în engleză, franceză, arabă, slovenă, germană şi sârbă.

A fost membru al Uniunii Scriitorilor din România, cu participări la ediţiile din 2006 (Bucureşti), 2007 (Cluj-Napoca) şi 2009 (Alba Iulia) ale Colocviului Tinerilor Scriitori.

Fragmente din romanul *Viseptol* au fost publicate în *Tiuk!*, în rubrica omonimă lunară din revista *Tomis*, în *Noua literatură*, pe blogul personal (vasilievici.blogspot.com) şi, după moartea autorului (10 aprilie 2010), în diferite publicaţii şi pe site-uri cu specific literar.

La scurt timp după publicarea primului roman (*YoYo*, Editura Tomis, 2008), George Vasilievici a început să lucreze la un alt roman, care avea deja un nume, *Viseptol*, şi care a fost publicat pe fragmente în revista *Tomis*. Încercând să treacă peste aventura primului roman, George vorbea despre *Viseptol* ca despre un roman în care-şi punea multe speranţe. Deseori, în redacţia revistei *Tomis*, se adâncea în scriere şi realitatea dispărea brusc, nici nu mai auzea dacă îl striga cineva. Intrase într-o febrilitate pe care el însuşi o analiza cu fascinaţie, era un munte de bucurie când vorbea despre extazul scrisului. Îi sfătuia pe toţi să se apuce să scrie proză. Când ieşea din patima scrisului, devenea foarte preocupat de părerea celor care îi citeau fragmentele romanului, păreri pe care le cerea de la toţi, mai ales de la cei care nu scriau, voia să ştie cum se văd lucrurile din postura Cititorului. Spre sfârşitul anului 2009 romanul era gata şi a început să circule prin lumea literară. George l-a trimis la câteva edituri, dar nu a primit răspuns, lucru care l-a descumpănit şi l-a făcut să creadă că *Viseptolul* va avea aceeaşi soartă ca şi romanul de debut, *YoYo*, primit cu circumspecţie de mai toţi editorii. Oscilând între diferite posibilităţi de publicare, chiar dorind la un moment dat să facă el o editură, George îşi pierduse entuziasmul, dar n-a încetat niciodată să creadă în soarta unei cărţi, a Cărţii. În cele din urmă, *Viseptolul* „a apărut“ la începutul lui martie 2010 la o editură fictivă, editura TA, într-un număr de treisprezece exemplare, o idee năstruşnică, prin care parcă voia să scape de povara romanului şi să se apuce de altceva. Să trăiască. Sau să devină taximetrist în rai, cum a spus la un moment dat. Ceea ce s-a şi întâmplat, în cele din urmă. Şi sunt convins că pasagerii din raiul lui George sunt mult mai atenţi decât am fost noi, cei care am călătorit o vreme în maşina lui de scris.

Dan Mihuţ

Sunt dependent de creier. Am realizat această stare când a devenit imposibil de găsit. Şi nu sunt dependent de creier în general, ci de creier uman. Această dependenţă este criminală, sevrajul va ţine cât voi trăi. Am ajuns într-un aşa hal de disperare, încât sunt gata să investesc tot în construirea unei fabrici de creiere. Să iasă creierele pe bandă rulantă. Creiere goale, fără om, altfel nu sunt bune de nimic. Vreau creiere chimice şi, mai ales, nefolosite. Creierul folosit este ca pâinea veche de o lună. Numai bun de dat la porci. Dar nici lor nu le foloseşte la nimic. El nu foloseşte nimănui. Neprodus în laborator pe căi artificiale, el, creierul, învaţă ce înseamnă să fie creier de la alte creiere. Nu, merci. Mă pot tăvăli pe jos de disperare, dar nu m-aş atinge de un creier educat nici în ruptul capului. O altă diferenţă între creierul educat şi cel proaspăt, obţinut în laboratoarele noastre, este însă cea mai importantă. Creierul educat educă următoarele creiere urmând tradiţia istorică. Creierul proaspăt, fie el şi chimic, nu are nici o tradiţie de continuat. El este fix punctul zero înainte de care ne situăm noi cu valorile dictate de iminenta moarte şi după care ne situăm numai noi, sută la sută noi, fără completări inutile cum ar fi mâinile sau picioarele, negândite, din moment ce se văd cu ochiul liber. Pentru o straşnică evoluţie, trebuie să ne hrănim cu astfel de creiere curate, creiere fără ochi, nas şi urechi. Creiere fără limbă. În ele, toate acestea sunt gânduri şi sentimente. Organele sunt simple gânduri şi nu mai au funcţii restrictive. A gândi cu inima va fi la fel de concret ca a trage pe stradă cu mitraliera.

Partea I

Acuzaţii nefondate

— Vorbeşte mai rar, te rog, şi mai încet, îmi spune în telefon Ela, colega mea de apartament. Nu înţeleg ce zici.

— Că-ţe-lul! Că-ţe-lul! îi silabisesc eu. S-a întâmplat ceva cu el. A fost în oraş azi-noapte şi… nu ştiu cum să îţi spun…

— Spune cu cuvintele tale.

— Se înhăitase cu nişte maidanezi şi nu mai vroia să vină la mine. L-am strigat degeaba. Am alergat după el de mi-a ieşit sufletul. Abia l-am prins cu un lasou improvizat.

— Baţi câmpii, îmi spune Ela pe un ton zeflemitor. Cred că eşti varză.

— Varză… varză, una-două eşti varză, lasă că mai vorbim noi când vii acasă şi o sa îl vezi pe Rom. Atunci să te văd ce-o să mai spui.

— Eu nu mai înţeleg nimic. Uite, nu am timp acum de prostii, sunt cu un client. Zi repede ce are căţelul, că tre' să închid, mi-o scurtează Ela. Îi este rău? E rănit? Să nu îmi spui că l-a lovit vreo maşină…

— Nu, nu l-a lovit nici o maşină. Este chiar vesel şi are chef de joacă. Doar că…

— Doar că ce? Îmi zici azi sau nu?

— Este foarte mare.

— Mare?

— Da. Mare. Foarte mare. Nici nu mai încape pe uşă. Abia intră.

— Imposibil. Ce ai luat?

— Vrei să încetezi odată cu căcatul ăsta? Nu înţelegi ce se petrece aici? Ce dracu' fac cu el acum? Poţi să suni la doctor, te rog?

— Nu am timp, sună tu.

— Hai, frate, doar ştii că nu am credit. Doar sună-l şi zi-i să vină încoace.

— Nu îl sun pentru aşa ceva. Ai înnebunit?

— Nu îi spune nimic. Spune-i doar să vină.

— Eu zic să te linişteşti. Hai că tre' să închid, pa! îmi trânteşte telefonul şi nu mai apuc să zic nimic.

Rom năvăleşte în pat peste mine. În ciuda dimensiunii uriaşe pe care a luat-o în cursul nopţii trecute, este la fel de uşor ca înainte. Mă linge pe faţă cu limba lui uriaşă în timp ce eu îi mulţumesc lui Dumnezeu că nu am fost strivit de labele enorme. Telefonul sună chiar când Rom iese din cameră şi cu jumătatea cu care intrase.

— Auzi, are zgarda la gât? mă întreabă Ela din prima.

— Habar n-am. Cine s-a uitat la asta? Poate ar trebui să sun la poliţie.

— Cred că glumeşti. Vrei să ne aresteze pe amândoi? Hai, pe tine ca pe tine, dar eu chiar nu am nici o treabă cu asta. Aşa că te rog să te potoleşti şi zi-mi dracului odată dacă are sau nu zgarda la gât, că nu am timp, ţi-am mai spus.

— Stai să văd, îi zic, după care iau telefonul de la ureche şi îl strig pe Rom, care nu aşteaptă prea mult şi dă iar năvală în cameră. Încearcă să sară în mijlocul patului, dar nu îi reuşeşte, se loveşte cu capul de tavan.

— Mamă, ce cap de tavan a dat ăsta, zic şi duc telefonul la ureche. Da, o are, îi răspund Elei.

— Şi cum e zgarda? E mare şi ea sau a rămas ca înainte?

— Cum să rămână ca înainte, e mare şi ea, nu crezi că altfel l-ar fi strâns de gât?

— Hai, frate, că eşti praf. Ia linişteşte-te şi lasă-mă pe mine cu prostiile tale, că nu am timp. Te-ai făcut pilaf şi mă fuţi pe mine la icre. Vorbim diseară când ajung acasă. Şi apropo, pe căţel îl cheamă Constant.

Şi iar pac cu telefonul în nas. Nu suport când face asta, dar acum are noroc că sunt prea dominat de situaţia asta stupidă. Poate că este mai bine să mă calmez şi să analizez mai în profunzime

situaţia înainte să implic autorităţile. Oricum, nu ştiu cum ar rezolva ei situaţia. Vor vedea un câine uriaş care se repede la ei şi nu vor sta pe gânduri, îl vor împuşca, după care vor fuma o ţigară. În drum spre bucătărie, trec pe lângă baie şi îmi dau seama că, deşi m-am trezit din somn din cauză că mă tăiase o pişare soră cu moartea, văzându-l pe Rom, m-am îngrijorat atât de tare, încât am uitat complet de asta. Am uitat până şi să fumez, lucru ce nu mi se întâmplă niciodată, în orice caz nu dimineaţa când mă dau jos din pat. Brusc, îmi dau seama că nu ştiu sigur dacă este dimineaţă sau seară. Sunt sigur că încă nu este opt seara, altfel Ela s-ar fi întors până acum de la serviciu. Al dracu' câine, a ocupat camera în aşa hal încât nici o rază nu mai intră pe fereastră, îmi zic neliniştit şi încerc să fug în bucătărie, dar Rom crede că mă joc cu el şi ajunge acolo înaintea mea, umplând şi această cameră cu întuneric. Mă gândesc că n-ar fi indicat s-o mai ard pe aici, altfel risc să mă sufoc. Posibilitatea ca totul să se termine aici, în întuneric, m-a îngrozit, făcându-mă să mă mişc natural şi rapid prin bezna mătăsoasă din pur instinct de supravieţuire. Totul a durat mai puţin de două minute şi am putut, în sfârşit, să respir uşurat când m-am văzut pe scara blocului, afară din casă. Am încuiat uşa de două ori numai jos şi nu am uitat să îmi promit, ca în fiecare zi, că voi repara yala de sus, care este stricată dintotdeauna. Lumina zilei m-a lovit direct în creier. M-am ascuns imediat sub ochelarii de soare şi am rămas acolo până la apus.

Spărgătorii de minţi

— Mă duc acasă, spun exact în mijlocul conversaţiei despre Templele Industriale, Fabricile de Biblii, lumina electrică, droguri electronice şi adaptarea morţii la noile condiţii de viaţă pe Pământ.

— Gata, am plecat! Mă ridic de la masă. Îmi înfăşor fularul în jurul gâtului, îmi închid hanoracul până la ultima capsă, strâng mâinile celor din jur, cobor în fugă scările şi mă năpustesc în stradă ca un puşcăriaş eliberat, în sfârşit, după mulţi ani.

Am intrat în bar şi, după ce m-am îmbătat, nu s-a mai întâmplat nimic acolo. După ce am coborât în clubul de la subsol şi am băgat un pumn de viseptoale, nu s-a mai întâmplat nici acolo nimic. Apoi am căzut pe stradă şi am rămas întins până când nici acolo nu s-a mai întâmplat nimic, aşa că m-am ridicat exact ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat şi am plecat spre casă. Îmi aprind o ţigară şi, când vreau să bag pachetul înapoi în buzunar, văd cele cinci doze de viseptol ascunse între pachetul de Marlboro şi ţipla protectoare. Fac la stânga pe lângă tribunal şi o iau pe Traian. Pe treptele băncii Raiffeisen, un băiat şi o fată împart frăţeşte o pungă cu aurolac. Îmi schimb brusc direcţia şi o iau spre ei. Văzându-mă, încearcă să dosească punga, însă este prea târziu.

— Unde-i punga? întreb dintr-o politeţe nejustificată.

— Ce pungă? întreabă fata vrând să pară mirată, însă cuvintele ei sunt foarte lungi şi semnul exclamării din voce este aşa de departe, încât nu se aude.

— Punga cu aurolac, punga pe care o aveai mai devreme în mână.

— Nu ştiu.

— Hai, lasă vrăjeala şi scoate punga, nu vreau să ţi-o iau sau să îţi fac cine ştie ce, vreau doar să

trag pentru că nu am tras niciodată.

— Dă-i, fă, punga, îi zice băiatul care pare să fi înţeles mult mai repede decât ea cum stă treaba.

Fata ezită. Stă aşa, cu privirea pierdută pe faţa mea. Habar nu am unde se uită, în nici un caz nu mă priveşte pe mine. Băiatul însă nu se pierde cu firea, nu stă pe gânduri şi bagă mâna sub geaca fetei, scoate punga cu o mişcare smucită şi mi-o întinde. Mirosul de diluant îmi înnoieşte toate simţurile. Ca şi cum o primăvară întreagă ar sta înghesuită în punga de celofan. O duc la gură şi trag cu putere. Primăvara narcotică a săracilor. Este iarnă şi toată zăpada aşezată pe crengile pomilor înverzeşte.

— Nu aşa, îmi zice băiatul, întâi trebuie să sufli, să o umfli şi după aia tragi.

Zic merci şi îmi văd de drum. Nu mi-e foame. Nu mai am nici o obligaţie. Nu trebuie să ajung nicăieri. Nu trebuie să fac nimic. Merg înainte pentru că nu trebuie nici măcar să stau. Pot să mă opresc şi este tot aia.

Un câine negru vine spre mine dând din coadă. Pe măsură ce se apropie, îşi lasă capul în jos. Sunt un balon incolor pe care o fetiţă plictisită l-a eliberat. Zbor, fără să am nici un merit pentru asta. Nici nu îmi pasă. Privesc în jos spre câinele străin. Lumea de jos cântă pentru lumea de sus. Nu vine nimeni de sus la spectacol, toţi se duc la spectacolul de mai sus. Sunt invitaţi să cânte acolo unde sala este mereu goală. Spectacolul poate fi oricând inutil şi asta trebuie să învăţăm la repetiţii. Să repetăm partea cea mai grea, s-o punem în scenă.

— Eu zic să inventăm un Cristos în mijlocul injecţiei letale. Şi mai ales un Cristos în scaun cu rotile. Aşa le vom atrage atenţia! urlă Ultimul Papă, publicul din ziua de azi nu mai poate fi cucerit aşa, cu una, cu două.

— Hei, tu de unde ai mai apărut? îl întreb dezorientat, şi unde ai învăţat să te strecori aşa,

neobservat? Putea dracu' să îmi stea inima.

— Asta nu mă priveşte, mi-o taie Ultimul Papă, este treaba ta dacă te uiţi la cal până nu mai vezi călăreţul…

— Ce cal, tataie? Ăsta de la tine dintre picioare e câine toată ziua…

— O fi câine toată ziua, dar noaptea este calul meu şi am trecut prin multe împreună.

— E calul tău… e calul tău… păi, dacă-i calul tău, nu ar trebui să ai mai multă grijă de el? Nu vezi că arată ca dracu'? E jegos că nici nu-ţi dai seama ce culoare are. Pun pariu că este plin de purici şi de căpuşe, ia uite-l cum se scarpină, săracul!

— Nu ştiu ce îndrugi acolo şi de unde le scoţi, ăsta este calul meu alb, calul de paradă, încearcă Ultimul Papă să mă convingă, dar n-apucă să termine din cauza câinelui, care se scarpină atât de tare, încât scapă din hăţurile ce abia fără el la capăt devin vizibile.

Văzându-se liber, câinele se întinde pe jos şi începe să se frece cu spatele de asfalt. Razele lunii îi luminează burta plină de râie. În timp ce se zvârcoleşte pe asfaltul rece, schelălăie ascuţit, scurt şi foarte des. Mâncărimea îl scoate din minţi. Până ca Ultimul Papă să se dezmeticească, câinele îşi face de cap. Acum alternează momentele în care se freacă cu spatele de asfalt cu momentele în care sare brusc în picioare şi se muşcă singur de spate, răsucindu-şi gâtul dincolo de limita ştiinţifică a elasticităţii. Orice ar face, nu pare s-o scoată la capăt. Gura îi rânjeşte şi colţii ucigaşi se văd doar pentru o fracţiune de secundă, după care se înfig în carne până la gingii. Câinele îşi mănâncă spinarea şi dă din coadă de plăcere. Ştie că va veni şi rândul ei, însă pare să o păstreze pentru la sfârşit, ca pe o adevărată delicatesă.

Mă uit la Ultimul Papă şi mă pufneşte râsul.

— Tataie, câinele ăsta al tău sau calul, cum oi vrea tu să-i zici, s-a transformat într-o şenilă de

tanc. Ce mai spui acum?

Ultimul Papă este galben de spaimă. Nu cred că mă aude. Priveşte îngrozit cum câinele se înfulecă singur prin înghiţituri repetate şi repezi.

— Vezi să nu i se aplece! De când nu i-ai mai dat ceva de mâncare? Uite-te la el, săracu', e lihnit. Să nu i se facă rău, nu de alta, dar nu cred că va fi o încântare pentru nici unul dintre noi să îl privim cum vomită.

Ultimul Papă este livid, iar din câine nu a mai rămas nimic în afară de cap şi gât. Sătul, câinele scoate limba şi îi linge mâna Ultimului Papă în semn de mulţumire. Ultimul Papă sare ca ars. Parcă cineva i-ar fi turnat în cap o găleată cu apă rece. Ca din senin, îşi recapătă stăpânirea de sine şi, cu o mişcare rapidă, scoate de sub mantia purpurie un pistol şi împuşcă câinele în cap.

— Ce dracu' faci, tataie? Ţi-ai pierdut minţile? Tragi cu pistolul aşa cum ai chef şi în cine ai chef? Unde te crezi? Crezi că aici împuşcăm animalele aşa, după bunul plac? Ce ai avut cu el? Ce dracu' ţi-a făcut câinele ăsta?

Îmi vine să îl strâng de gât şi numai faptul că are pistolul în mână mă opreşte să nu mă reped la el şi să îi strivesc mutra.

— Parcă ziceai că este calul tău. Că aţi trecut prin multe împreună, şi tot căcatul ăla pe care mi l-ai turnat. O să te dau pe mâna poliţiei! urlu către Ultimul Papă care, imediat ce aude de poliţie, îndreaptă ameninţător pistolul spre mine.

— A, deci aşa stau lucrurile. Acum o să mă împuşti şi pe mine? Sau ce? îl întreb pe un ton mult mai moderat, de această dată.

— Nu, nu o să păţeşti nimic, atâta timp cât nu începi să inventezi poveşti pe marginea acestui subiect.

— Poveşti? Ce poveşti?

— Ştiu eu ce poveşti? Atâta timp cât vei spune numai şi numai adevărul, nu vei păţi nimic.

— Adevărul?

— Da, adevărul. Nu văd ce nu este clar. Calul ăsta şi-a rupt picioarele, nu un picior, nu două, ci pe toate patru. De fapt, nici nu şi le-a rupt, şi le-a mâncat, pur şi simplu. Aşa că am făcut exact ce era de făcut în cazul unui cal care şi-a rupt piciorul. L-am împuşcat. Nu mi-a plăcut deloc treaba asta. Acum trebuie să mă întorc acasă pe jos. Şi am destul de mers.

— Acasă? Dar unde stai, de te plângi atât?

— Asta nu-i treaba ta şi nu cumva să mă urmăreşti, îmi atrage atenţia Ultimul Papă, îndreptând iar pistolul spre mine, şi dispare brusc în noapte.

Este iar linişte pe strada Traian. Dar numai pentru moment. Din faţă, vine cu viteză o maşină. Trece peste câinele mort fără să se sinchisească, fără să încetinească măcar. Îi împrăştie maţele peste tot. Ştiam eu că o să vomite până la urmă, îmi zic şi mă îndrept consolat spre casă. Mă simt foarte obosit. Nu mă aşteptam la asta când am luat punga din mâna băiatului. Eram pregătit să pornesc o revoluţie a mutanţilor, dar nici mâine nu este prea târziu pentru asta. Apoi merg. Merg înainte fără să îmi mai zic nimic. Mâine voi pleca la Amsterdam şi toate astea se vor termina.

Afaceri

Mă aşez pe băncuţa din mijlocul scuarului. În jur e o vânzoleală de nedescris. Maşinile de lux curg în toate părţile. De unde stau eu, par nişte picături ce se scurg pe două canale formând un strat de apă metalică. Observ că, de nicăieri, a apărut Ela. Stă lângă mine aşezată pe geamantanul cu cadru metalic. Este geanta ei de călătorie. Înseamnă că am plecat împreună. Unde şi când, nu aş putea spune. În schimb, am ajuns învârtindu-ne prin jurul Gării Centrale din Amsterdam până ce am nimerit în Cartierul Roşu. Pe loc am recunoscut jungla. Îmbibată în civilizaţia cea mai bogată şi cea mai culturală, cu fiare adaptate la mersul metropolitan, cu şerpi invizibili până în momentul atacului, cu lei, tigri, pantere, crocodili, maimuţe carnivore şi mult, mult vânat. Aici, banii sunt sângele şi sufletul carnea. Un Porsche se intersectează cu un BMW ce vine din sens opus chiar în dreptul nostru şi curenţii de aer mă traversează prin tot corpul ca două lame inofensive. Mă gândesc că aşa o fi pe aici.

— Cică pisicuţele astea olandeze, hibrizii ăştia exagerat de crăcoşi, nici nu te bagă în seamă dacă eşti brunet. Să nu mai vorbim de înălţime, dacă n-ai peste unu optzeci şi cinci…

— A, şi cum? Dacă vrei să fuţi şi tu un exemplar din ăsta, nu se poate?

— Nici o şansă. Vrei la pizde, plăteşti. Nu îţi pot spune cât de rău îmi pare pentru tine. Uneori mă simt aşa norocoasă că sunt femeie! Am pizda mea la dispoziţie nonstop.

— Taci! Încetează odată cu porcăria asta. Ce caută şerpii invizibili şi maimuţele carnivore în discuţie? strig, scos din minţi.

— Ce? pufneşte Ela în râs. Cine dracu' a vorbit despre aşa ceva?

O, da, greşeala mea. Fusese una dintre vocile alea. Cum mi-am dat seama de asta, euforia a

început să ia proporţii şi m-am trezit trântit la pământ şi târât înapoi pe canalele subţiri şi încâlcite ale memoriei. Apoi am intrat pe-o uşă. În cameră era noaptea petrecută cu trei ani în urmă în Bizar Club. Exact aceeaşi noapte, cu mine la faţa locului înghiţind până la urmă viseptol după viseptol. Acum îmi puteam verifica o curiozitate.

Când am ieşit din club, îmi amintesc că era dimineaţă. Aşa puteam afla aproape cu exactitate când fusesem târât în escrocheria asta temporală. Tot ce aveam de făcut era să caut ieşirea din bar. Înainte şi la dreapta, după care am împins uşile metalice şi am ieşit la lumină. Acum mai rămânea doar să îmi dau seama dacă este mâine sau poimâine. Am traversat strada şi m-am oprit pe scuar. Ela era acolo, stând confortabil pe bagaje. M-am aşezat pe cimentul trotuarului şi am început să vorbesc cu ea privind-o de jos în sus.

Aşa cum stă puţin aplecată spre mine, părul îi cade peste umeri şi se răsfiră exact cât, printre fire, soarele să îşi strecoare razele pentru a se opri pe buzele mele. Lumina astfel filtrată are gustul Elei.

— Salut, eşti român? mă întreabă unul ce tocmai trecuse prin faţa mea.

Sar în picioare. Nu mă aşteptam chiar la asta. Dar acum este posibil să ştie chiar şi cum mă cheamă.

— Ceva nu este în regulă, îi spun Elei.

— Eşti paranoic. Vrei să ne mişcăm puţin?

Un singur gând: diavolul vorbeşte mereu pe limba ta. Tot aşa a continuat să vorbească şi străinul. În acelaşi timp, s-a întors şi s-a apropiat de noi. E mic şi blond. Are freza lui Elvis. Jachetă neagră din piele cu talie scurtă şi manşete supraelastice. Ginşi negri şi aproape mulaţi. Ciocate scurte de vară. De sub zâmbet i se arată dinţii foarte mici.

— Te-am auzit vorbind româneşte, eu sunt din Ploieşti, domnişoara vorbeşte şi ea româneşte?

Româncă? întreabă străinul către Ela, fără să îşi ia ochii de la mine.

— Da, răspund, e româncă şi ea.

— Turişti?

— Da.

— E, zi şi tu, frate… ce oraş!? De la oraşul ăsta o să piară lumea. Din cartierul ăsta, de aici.

— Da, e jungla. Iad.

— Ce iad, frăţioare? Ăştia la orice colţ de stradă îţi oferă cocaină, pastile, le scot cu pumnul din buzunar şi te lasă pe tine să alegi. Ce iad? Cu iadul m-aş obişnui, dar oraşul ăsta… îl urăsc.

Ştiam că îmi aruncase pastila. Aştepta să-l întreb unde şi cine îl întrebase pe el, pe la colţuri, că pe mine nu mă întrebase nimeni nimic.

— De când sunteţi aici?

— De două zile.

— Şi mai staţi?

— Da, dar nu mai stăm acolo.

Încă de la începutul călătoriei trăiam cu teama că pastilele de viseptol nu îmi vor ajunge până la final. Aveam cât să zic că nu aveam.

— Viseptol? l-am întrebat. În fond era, după cum bine a spus Ela, un străin care s-a oprit şi, fără să aibă nici o valiză la el, ne-a spus că urăşte oraşul ăsta.

— Pfiu! făcu străinul. Eşti norocos. Viseptolul este rar chiar şi aici. Dar nu pot să cred ce noroc ai, unde mai pui că vorbeşti şi româneşte. De unde sunteţi? Din Bucureşti?

— Nu, din Constanţa, încerc să-i mai domolesc entuziasmul folosind un ton blazat. Oricum, nu vreau să se ajungă unde ştiu deja c-o să se ajungă. Mai bine zi ce-i cu viseptolul ăla.

— Ai dat fix peste omul potrivit. Cu greu se mai găseşte aşa ceva în zilele noastre. Ştiam, aşa că mi-am făcut rezerve. Dar o să te coste ceva, să ştii…

— Păi cât este bucata?

— Depinde, câte vrei?

— Vreo cincizeci, să spunem.

— Ţi le pot da la patru euro bucata. E bine?

— E bine. Ce era să fac, oricum nu cred o iotă din ceea ce îmi înşiră acolo.

— În regulă, să mergem atunci.

Fără prea multe explicaţii, a luat-o în faţa noastră. Vorbeşte fără oprire şi la un volum care ne obliga să mergem aproape de el pentru a-l auzi.

— Unde trebuie să mergem? întreabă Ela, căreia evident că îi vine peste picior să se deplaseze aiurea după cai verzi pe pereţi. O iau după străin şi merg la aproximativ cincizeci de centimetri în dreapta lui. Din spate, se aude cum Ela îşi târâie bagajul.

Imediat ce m-am pus în mişcare, am spart crusta de linişte ce se formase deasupra oraşului.

— Unde mergem? repet întrebarea, văzând că străinul nu se sinchiseşte să-i răspundă Elei.

— Mergem la mine acasă. Doar nu credeai că umblu cu ele în buzunar?!

— Nu îmi place asta deloc, se aude iar din spate printre scârţâitul roţilor de la geamantan. Eu nu am chef să merg nicăieri. Nu vrei să te duci tu singur şi noi să te aşteptăm aici? îl întreabă Ela pe străin pe un ton mieros. Ştie că de răspunsul lui depinde tot ce va urma. Ştie că eu voi asculta de acest străin până când mă voi vedea cu pastilele de viseptol în mână.

— Dar nu stau departe şi putem urca la mine. Am destul loc şi, în plus, în stradă este periculos.

De aici începe învârteala. Străduţe peste străduţe.

— Uite o raţă care se bagă cu totul la fund! îmi arată Ela entuziasmată spre cercurile rămase în urma păsării pe suprafaţa lină a apei. Ce raţă este? Parcă am văzut şi la noi în portul Tomis.

— Nu este nici o raţă, dragă, este un scufundac, de când îţi tot spun să mai ieşi şi tu la plimbare. Să îţi dai curul jos din maşină.

Deşi nu este iubita mea, Ela începe să se alinte pe lângă mine ca şi cum ar fi. O face atât de bine,

încât aş putea crede că am fost aşa de rupt noaptea trecută încât ne-am tras-o, ne-am făcut tot felul de jurăminte şi acum nu îmi aduc aminte nici în ruptul capului.

— Hai, măăăăăă! De ce eşti rău? Mereu trebuie să mă critici tu, chiar şi indirect.

— Nu, dar nu poţi face aceeaşi greşeală la infinit.

— De ce nu? Cine o să mă oprească? Tu? Ha!

— Nu, dar te răneşti singură.

— Auzi, ştii ceva? Nu mă lua pe mine cu vrăjeli din astea, nu ne ştim de ieri, de azi. La urma urmei, mi se rupe de cum îl cheamă pe ăla.

— Simplu, scufundac.

— Mă doare-n cur de el. Nici măcar acolo. Mai bine vezi unde mergem, să nu ne trezim în curul gol. Cine-i ăsta? Îl ştii?

— Ce întrebare stupidă. De unde dracu' să-l ştiu? Crezi că cunosc toţi românii? Eu zic să te linişteşti. Totul va fi bine. Rezolvăm asta şi apoi facem ce vrei tu. Sau dacă nu, ne putem da un loc şi o oră de întâlnire şi ne vedem atunci.

— Mi-e lene să merg singură, vin cu tine.

— O fată frumoasă ca dumneavoastră ar trebui să aibă mai mult curaj, se bagă străinul în discuţie.

Ştiu ce gândeşte Ela despre asta şi simt cum sub mine creşte pe nerăsuflate un butoi cu pulbere. Cu ifosele ei radicale, ar putea arunca toată situaţia în aer cât ai clipi. Eu, în schimb sunt gata să merg până în pânzele albe. Nu am nimic altceva de făcut. În cele din urmă, ne oprim în faţa unei uşi albe.

Străinul a descuiat, a luat-o-n sus pe scări şi noi l-am urmat. Deşi ardeam de curiozitate să aflu cu ce se ocupă Străinul, nici nu mi-a trecut prin cap să-l întreb. Iar despre el nu ştiam decât că este un român din Amsterdam, oraş pe care, după spusele sale, îl urăşte.

Două camere. O baie. Asta trebuie să fie camera de zi. Pe jos sunt numai perne mici de toate

culorile. Perne albastre, roşii, verzi, violet, galbene, negre, portocalii. Un curcubeu în toată regula. Un curcubeu împăiat, umplut cu fulgi sau burete.

— Luaţi loc, ne invită Străinul, puteţi sta oriunde.

— Merci.

— Pe mine o să vă rog să mă scuzaţi câteva minute, dar voi simţiţi-vă ca acasă.

Ne-am trântit la întâmplare. Străinul a dispărut în camera cealaltă închizând uşa după el. Am dat drumul la muzică şi, imediat ce am auzit vocea lui Freddie Mercury, am înţeles cu ce se ocupa Străinul în Amsterdam.

— Ăsta-i poponar, i-am şoptit Elei la ureche, să nu care cumva să mă audă Străinul.

— E pe dracu'! m-a contrazis ea violent şi nejustificat. Nu am avut însă timp să i-o întorc din cauza Străinului, ce îşi făcu apariţia. Era schimbat total. Altă freză. Costum galben, jachetă şi pantaloni mulaţi, plini de paiete negre şi verzi. Era să mă pufnească râsul de cum şi-a făcut apariţia. Şi i-aş fi râs în faţă dacă nu aveam nevoie de el. De râs tot am râs, dar degeaba, dacă o faci în interior şi nu se aude, nu are nici un farmec.

— Ce fac porumbeii? Vă simteţi bine? întreabă el făcând cu ochiul, pentru a ne da de înţeles că dezacordu-i cioacă.

— Excelent! îi răspund cu un entuziasm fals, gândul fiindu-mi doar la viseptoalele alea pe care nu le mai scoate odată.

Fermecat de coloratura pernelor, nu observasem pereţii tapetaţi cu busturi bărbăteşti de toate felurile, de la obez la somalez. Am nimerit la Poponarul Şef acasă, îmi zic în gând.

Începusem să îmi pierd răbdarea. Momentul se apropia. Palmele, evident, transpirau.

— Bun, zise Străinul, acum putem trece la afaceri.

— Perfect, am aprobat eu inutil, din moment ce mă aflam acolo.

— Câte ai zis că vrei? Că nu mai ţin minte.

— Păi, nu am zis, sau am zis? Nu mai contează. Sunt bune?

— Bune? Ha! O să te facă maimuţă. De fapt, ce vorbesc eu aici, mult dincolo de maimuţă. O să retrogradezi în divizia D a umanităţii.

— Păi, hai odată, să nu mai pierdem timpul.

Îmi dau seama că nici măcar nu ştiu cum îl cheamă.

— Uite, îmi place de voi. Ce zici dacă îţi dau o sută la trei euro bucata? Şi în timp ce negociază, Străinul bagă mâna adânc în stratul de perne de unde scoate o pungă în care stau cuminţi pe puţin două kile de viseptol.

Răsuflu uşurat şi, fără să pierd timpul, scot dintr-o mişcare trei sute de euro din buzunar. Îi întind Străinului. El îi ia şi îi pune pe o pernă roşie şi, fără să se uite la ei măcar, cu mâna cealaltă, face o groapă în perna albastră dintre noi, în care varsă un muşuroi de pastile.

— Pot? întreb eu politicos, întinzând mâna.

— Cum să nu, serveşte-te.

Am luat două pastile şi, în timp ce mă pregăteam să le duc la gură, am simţit mâna Străinului pe mâna mea. Mă strângea, nu jucărie.

— Ce faci? Nu eşti întreg? Păi, noi luăm câte jumate şi abia o scoatem la capăt şi tu vrei să iei două? O să îţi plesnească minţile şi creierul va face implozie. Nu te juca cu astea, nu am chef să te am pe conştiinţă.

Am pus la loc cele două pastile ca un copil cuminte. Nu îmi puteam însă lua ochii de la ele. Degradarea se admira cu bucurie în oglindă. Dependenţa era mândră de sine. Eram acasă. Era şi Ela. Totul era bine.

Străinul a rupt în două un viseptol şi mi-a pus o jumătate pe limbă.

Trecutul a devenit prezent

— De când sunteţi împreună? ne întreabă Străinul.

— Nu suntem împreună. Suntem doar prieteni.

— Hai, pe bune?!

— Pe bune.

— Şi nu i-ai tras-o niciodată, vrei să spui?

— Ne futem din când în când, răspunde ferm Ela. Dar atât.

— Păi, ce ar mai fi în rest? întreabă Străinul, ridicând din umeri.

— Eeeee, ar mai fi… Ar mai fi dragostea, afecţiunea, înţelegerea, compasiunea, frăţia… adică iubirea, pe scurt. Tot căcatul ăla.

Ieşind din gura Elei, aceste vorbe mi se par un semn de maturitate. Deşi locuim de ani buni împreună, nu ştiu nici până azi dacă o iubesc. Despre sentimentele ei nici nu are rost să mai vorbesc. Oricum ar fi, evident, ne convine. Mereu ne facem vacanţele împreună.

— Şi… şi-o dă bine? întreabă Străinul, privindu-mă ferm în ochi.

Pentru o clipă cred că s-a terminat, că nu vom mai ieşi vii de aici, însă lucrurile decurg exact pe dos de cum mă aşteptam. În loc să îi dea un şut în gură, Ela îl priveşte brusc pe Străin şi privirea ei este caldă. Ce dracu'? O fi de la pastile. Căldura asta vine de la sângele proaspăt scurs din cadavrul Străinului, mutilat efectiv de tocurile Elei? Nu. Ela chiar îl priveşte ca şi cum l-ar fute, aici şi acum. Doar că tot în privirea ei se citeşte că aceste planuri nu mă includ şi pe mine.

Dar deodată mă loveşte.

— O vrei? Ţi-o dau, frate, întind eu coarda, doar-doar Ela va riposta dintr-un moment în altul, dar de unde? Trei kile de viseptol, şi este a ta. Nu merge nici asta. Devine din ce în ce mai clar că Elei îi surâde ideea.

Străinul se lungeşte spre Ela şi, întinzând mâna, o apucă de gamba piciorului drept şi o scutură cu putere.

— Material bun, tată, nu glumă. Carne proaspătă şi ţeapănă. Mină de aur. În scurt timp, Industria Filmului Porno va fi la picioarele tale. Este tot ce mai apuc să aud din gura Străinului înainte de a-mi aşeza sub limbă o nouă pastilă de viseptol şi de a mă trezi alergând prin pădurile domeniului meu fredonând refrenul melodiei *Împrăştierea: Sclavul propriei Demenţe este Stăpânul Restului.*

Droguri genetice

Dându-şi seamă cu ce fel de mutant contemporan are de-a face, Străinul îşi cere scuze şi dispare iar în întunericul dreptunghiular din perete. Uşa se aude trântindu-se şi, pe sub ea, ţâşnesc în camera noastră câteva raze de lumină electrică. Ela mă priveşte ca şi cum şi-ar cere iertare, rugându-mă totodată să nu pun în nici un fel la îndoială sinceritatea scuzelor sale. Ce pot să spun? Nimic. Tot ceea ce pot face este să mă asigur că asta vrea cu adevărat.

— Eşti sigură că asta îţi doreşti? o întreb pe un ton din care reiese cât se poate de clar că nu am nimic împotrivă şi că este absolut liberă să facă ce vrea, atâta timp cât asta-i ceea ce vrea cu adevărat şi nu se găseşte cumva prinsă într-o fantezie viseptolică înşelătoare.

— Nu îţi face griji, mă asigură ea, întotdeauna mi-am dorit să trăiesc aici. Mi-am dorit aşa de mult să mi se ofere această şansă, încât doar dacă mi-am pierdut minţile aş putea refuza.

— Bine. Eu ştiu că îţi doreşti… dar? Filme porno?

— Să nu îmi spui că tocmai ţie ţi se pare degradant. Asta le-ar întrece pe toate şi te-ar transforma într-un mare ipocrit.

— Cum poţi să crezi aşa ceva despre mine? De când ne ştim noi?

— De când lumea, îmi răspunde ea.

— Eşti prietena mea cea mai bună. Iar dacă faptul că, deşi locuim împreună de o viaţă de om, nu ne-a împiedicat să ne acordăm unul altuia libertate totală, nu înseamnă că nu te iubesc. Iubirea nu are legătură cu gelozia, ea nu poate fi amestecată cu ura.

— Şi eu te iubesc, să ştii şi să nu te îndoieşti niciodată de asta. Mereu te voi iubi.

— Ştii, la început nu am crezut nici eu că este posibil…

— Ce să fie posibil?

— Să mă iubeşti şi în acelaşi timp să dormi dusă, cu zâmbetul pe faţă, în camera cealaltă, în timp ce eu mi-o trăgeam în camera de zi ba cu Maria, ba cu Georgiana, ori cu cine mai ştie cine.

— Şi mie mi-a plăcut când eram în baie cu Mihai, ăla din Fish, şi tu ai vrut să te pişi, că doar te treziseşi. Ştiu că ne-ai auzit pentru că nu ai mai bătut. Ăla îmi dădea limbi şi tu te-ai pişat în chiuveta din bucătărie. În seara aia, după ce tipul a plecat şi am rămas numai noi doi, ne-am tras-o ca două animale sălbatice.

— Îmi amintesc, da. Cu cât creştea numărul celor pe care îi iubeai, eu te iubeam mai tare. Dar aici este vorba de pornografie. Adică de cu totul altceva. Gândeşte-te bine.

— Înţelege, asta-i tot ce îmi doresc. Dacă nu înţelegi asta, înseamnă că nu ai înţeles niciodată nimic.

— De ce spui asta?

Discuţia ne este întreruptă de Străinul ce-şi face apariţia în cameră ţinând în mână o pungă mult mai mică decât cea de viseptol. O pungă plină cu nişte pastile care, la prima vedere, ar părea Ibuprofen. Ela nu îl luă în seamă şi continuă către mine:

— Iubindu-mă numai pe mine, nu ai iubi nimic. Eu sunt o simplă femeie. E ca şi cum ai muşca din cea mai bună prăjitură şi ai mesteca aceea primă bucăţică toată viaţa ta, încăpăţânându-te să nu te atingi de restul. Tu vei muri cu ultimele firimituri în gură şi prăjitura muşcată va rămâne după tine atât de veche şi atât de nefolositoare.

— Pentru asta te iubesc, Ela, îi spun şi, trăgând-o spre mine, o sărut tare, strivindu-mi buzele de ale sale până când muşchii feţei fac zgomot şi durerea devine insuportabilă.

Străinul s-a trântit brusc între noi şi ne-a întrerupt definitiv discuţia.

— Ştii ce sunt astea? mă întreabă şi ridică punga în dreptul capului, pe care şi-l sprijinise în cealaltă mână. Droguri genetice, îmi răspunde el imediat, bănuind că n-am de unde să ştiu aşa ceva.

— Droguri genetice?!

— Da, droguri genetice, confirmă Străinul. Cea mai recentă descoperire în materie de narcotice. Luxul suprem.

— Luxul suprem?

— Exact. Dacă până acum totul se întâmpla numai în capul consumatorilor, acum situaţia este cu totul diferită. Nimeni nu va mai putea acuza pe cineva de o eronată percepere a realităţii sau de toate căcaturile alea de care sunt acuzate, de obicei, organismele chimice.

Ce pot spune? Sunt un şcolar îndrăgostit de profesorul de religie care ştie adevărul absolut despre Dumnezeu şi univers în general.

M-aş lăsa chiar sodomizat pentru a afla secretul. Nu îmi amintesc să mai fi fost vreodată aşa de curios cu privire la un lucru, poate doar într-o altă viaţă în care am fost pisică, fără să ştiu nimic sigur despre asta.

Mi-am pierdut de mult controlul şi nu ştiu ce să cred. Nu ştiu dacă situaţia asta este una reală sau dacă viseptolul este de vină. Confuzia îmi creşte şi mai tare când Străinul îşi scoate basca cu tot cu partea capului pe care aceasta i-o acoperă. Arată ca şi cum cineva i-ar fi secţionat în două capul de sub sprâncene în sus. I se vede creierul. Îngrozit de această privelişte, mă uit imediat la şapca pe care Străinul a aşezat-o pe perna lila, cu faţa în sus. O apuc şi încep s-o întorc pe toate părţile cu gesturi disperate. Nu vreau să mă gândesc la ce mi se citeşte acum pe chip. În şapcă nu se află nimic şi nu sunt nici măcar pete de sânge. Tradiţionala căptuşeală, nimic altceva.

Apoi mă uit brusc şi suspicios către Străin. A fost o simplă halucinaţie, îmi spun şi mă liniştesc pe loc văzându-l pe Străin cum îşi plimbă mâna

prin păr. Totul este la locul său. Încă un moment ca ăsta şi mi-aş putea pierde cumpătul, riscând astfel să pun în pericol toată afacerea.

— Zi dracu' odată despre ce este vorba, mă aud urlând.

— Ce ştii despre genetică?

— Cam ce ştii tu despre Atlantida.

— Păi, uite, treaba-i simpla. Simplu de explicat, pentru că, în rest, nu-i simplă deloc.

Zicând asta, Străinul răstoarnă punga în aceeaşi groapă din perna pe care stătuse, ceva mai devreme, viseptolul. Acum văd că, deşi toate pastilele sunt albe şi au aceeaşi formă, fiecare în parte este ştanţată cu un însemn diferit. Şi iar mă simt ca o pisică ce nu îşi găseşte liniştea până ce nu cercetează totul în jur.

— Pot? îi cer eu politicos acordul Străinului, întinzând în acelaşi timp mâna spre habitatul senzaţiilor puternice.

— Da, cum să nu, răspunde prompt Străinul.

Nu are nici un rost să mă gândesc la vreo alegere, aşa că iau o pastilă la întâmplare şi încep s-o privesc cu atenţie. Este lunguiaţă şi nu foarte tare. Pe una dintre feţe are o ştanţă în care este prezentată prăbuşirea lui Icar.

— Asta ce efect are? întreb.

— Foarte simplu, iei una şi, timp de două săptămâni, îţi cresc aripi şi poţi zbura. Apoi se usucă şi cad. Imediat se dezintegrează.

— Păi şi ceva mai vesel nu puteau şi ăştia să pună pe ea? Tocmai o tragedie care s-a întâmplat în mintea unui grec tâmpit de acum mii de ani s-au gândit ei că ar fi la fix? Ha, ha!

— E, nu-i vorba de asta. Dar sunt obligaţi de Ministerul Sănătăţii… Aceeaşi poveste ca şi cu ţigările.

— Vrei să zici că-s legale? întreb, nevenindu-mi să cred aşa ceva nici în ruptul capului.

— Unele da, altele nu. Dar cum se întâmplă tot timpul, au ţâşnit şi alea interzise din laboratoare

direct în gurile noastre. Uite, asta este interzisă, îmi spune Străinul alegând o pastilă din muşuroiul dintre noi.

— De ce?

— Pentru că te face invizibil şi nimeni nu are voie sa fie invizibil.

Când o priveai, pastila nu se mai vedea. Începeam să-l cred.

Şi tot aşa, Străinul îşi continuă prezentarea. Pe măsură ce îmi explică, îmi dau seama că totul este posibil. Cine vrea patru mâini să ridice mâna. Vrei două puli, se face. O ureche în piept, să îţi asculţi inima? Nici o problemă. Sau poate o ureche în palmă, să poţi auzi pipăitul, mângâiatul sau lovitura. Vrei branhii, ca să poţi respira sub apă? Ia de-aici. Vrei să ai încă o limbă sub buric pentru a-ţi satisface iubita? Caută-ne. Mai vrei încă un cap? Te ajutăm noi, pentru că nimeni nu ştie mai bine ca noi că două capete gândesc mai bine ca unul singur. Şi tot aşa o ţine Străinul până ce mă aduce la exasperare. Sunt pe muchie de cuţit.

Tavanul camerei este fundul unei prăpăstii. Pereţii devin abrupţi. Sunt convins că mulţi turişti au căzut acolo, intrând cu totul în pământul alb ca într-un mormânt hrăpăreţ. În apartamentul de deasupra, viermii colcăie înfometaţi şi leneşi, pentru a nu rămâne fără energie până la următorul cadavru.

Va dura ceva timp până să mă obişnuiesc cu asta, îmi zic. Îmi surâde totuşi ideea unei găşti de prieteni zburători. Posibilităţile sunt nelimitate. Mă şi văd împreună cu o ceată de voluntari, ridicându-ne până ce, de jos, vom părea nişte simple păsări. Nu va observa nici dracu' când ne vom deschide toţi şliţul de la pantaloni şi ne vom pişa pe oraş, făcându-i pe locuitori să creadă că plouă. Uite şi doi îndrăgostiţi sărutându-se romantic în ploaie. Uite ţăranii cum îi mulţumesc lui Dumnezeu că le udă culturile. Uite cum răsar ciupercile imediat ce tragem fermoarele.

Cu Străinul mă înţeleg pe loc. I-o voi lăsa pe Ela şi el îmi va da în schimb câte trei pastile din fiecare. Asta înseamnă cam o sută douăzeci de bucăţi. Evident că Ela se lasă aparent vândută de dragul meu. Ştim amândoi foarte bine că ar fi rămas oricum, chiar şi pe gratis.

Mă pregătesc de plecare. Dar, înainte, îl rog pe Străin să ne lase singuri pentru o jumătate de oră.

— Nici o problemă, spune Străinul ridicându-se în picioare. Voi fi în camera cealaltă. Dacă aveţi nevoie de ceva, nu ezitaţi să bateţi. Apoi dispare iar în dreptunghiul negru din perete închizând uşa.

În vizită la colecţionar

Mi-am luat la revedere de la Ela şi am ieşit în stradă. Acesta este un moment în afara istoriei. Un moment ce trece neconsemnat şi nu există pentru cititorii împătimiţi. Orgasmul. Controlul suprem. Stoarcerea vieţii. Imaginile ce îmi trec prin faţa ochilor, pe drumul spre Central Station, mă ajută realmente în această diversiune.

Tineri veseli cu căştile în urechi mişună peste tot. Tineri de toate vârstele. Tineri bătrâni, tineri copii cu părinţii lor la fel de tineri. Tineri ce, din cauza veşmintelor pe care se aleargă culorile vii şi proaspete, par într-o forfoteală continuă, într-un du-te-vino etern, chiar dacă nu fac altceva decât să stea pe scaunele trenului sau în picioare, ţinându-se de bară. Totul pare să aibă legătură cu tinereţea pură, în care totul este permis şi nimic nu mai rămâne de iertat sau de condamnat. Şi lucrurile se complică fără nici un fel de milă. Când privesc înapoi, apăs o acceleraţie invizibilă şi toată viaţa din jur prinde o viteză năucitoare şi imposibil de controlat. Mă trezesc luat de viitura asta de carne amestecată şi târât înapoi în Cartierul Roşu unde, cum mă opresc pentru numai o secundă să îmi trag sufletul, doi negri în parpalace din piele neagră se reped spre mine şi îmi oferă cocaină. Imposibil de refuzat. De o parte şi de alta a canalului, numai oferte tentante. Dar, chiar şi în această demenţă strălucitoare, în tot acest desfrâu inocent, există lucruri atât de nelalocul lor, încât simplul fapt că se află acolo le întoarce pe dos tot sensul. Aşa se face că nu am încotro şi mă opresc involuntar în faţa panoului publicitar ce mă informează că acolo şi numai acolo, la parterul acelei case, pot vizita cea mai mare Colecţie de Îngeri din lume. Un bărbat ridicol de înalt, cu ochiul stâng acoperit de unul din peticele alea negre pe care le poartă piraţii prin filme, mă priveşte de la fereastră şi îmi face semn să intru. Nici prin cap nu îmi trece să-l refuz.

— Bine aţi venit! îmi urează jovial Colecţionarul şi, fără să mai piardă timpul, mă ia de braţ şi mă conduce în prima cameră, a cărei fereastră dă în curtea interioară a casei sale. Privind colivia în care îngerul stă ca un sticlete pe băţul lui, nu sunt sigur că este chiar aşa, dar vocea Colecţionarului pare reală şi înclin să cred că sunt treaz.

— Pe vremea când era om, Îngerul Copil a fost mare. A trăit mult, apucând să îmbătrânească chiar. Acum n-ai zice, dacă te uiţi la el. Stă toată ziua în colivie. Pot să îi las uşa deschisă, degeaba, nu se încumetă să iasă afară. Îşi întinde doar aripile aşa, cât să nu îi amorţească, şi în rest nimic. M-am păcălit când l-am cumpărat şi crede-mă că nu a costat puţin, îmi spune Colecţionarul şi, apucând bastonul de lemn cu vârful de aur foarte ascuţit, îl bagă printre gratii şi-l înţeapă pe Îngerul Copil între coaste. Îngerul Copil îşi acoperă din reflex corpul gol cu aripile. I se mai văd doar picioarele de la glezne în jos.

— Când face asta, pot să jur că totul este o minciună şi că nu a fost niciodată bărbat, îmi spune indignat Colecţionarul şi îndreaptă iar bastonul spre Îngerul Copil.

— De ce faci asta? Nu vezi că îl doare?

— Îl doare? Cum să îl doară? Nu-l doare nimic. Este un prefăcut şi face asta crezând că ne impresionează. Ei bine… am o veste proastă pentru tine, micuţule, îi spune Colecţionarul Îngerului Copil. Hai, fă ceva, cântă, dansează, spune un banc dacă vrei să ne impresionezi, nu apela la tertipuri din astea de pizdă proastă, doar nu îţi dau de mâncare degeaba.

Îngerul Copil începe să tremure de spaimă şi se retrage în fundul coliviei cu spatele lipit de gratii. Îşi ţine în continuare aripile înfăşurate în jurul corpului. Arată ca o fetiţă speriată. O fetiţă ce poartă o rochie simplă, croită din pene albe ce sclipesc ori de câte ori soarele reuşeşte să

străpungă norii groşi cu câteva raze ce intră pe fereastra de lângă colivie.

— Hai, poponarule, scoate dracu' rochia aia de pe tine, că mă faci să vomit, urlă Colecţionarul la Îngerul Copil şi îl înţeapă, foarte tare de această dată, cu bastonul printre pene.

— Ajunge! ţip eu şi-l prind pe Colecţionar de mâna în care ţine bastonul, strângându-l foarte tare, să înţeleagă că nu-i de glumă. Pentru ce dracu' l-ai cumpărat? Să-l chinui? Mai bine îi dai drumu' să zboare, şi gata.

Colecţionarul se smuceşte din strânsoare reuşind, cât ai clipi, să îşi elibereze braţul şi mă trânteşte la pământ. Îmi pune un picior pe piept şi îşi lasă în el toată greutatea corpului. Îmi plimbă prin faţa ochilor vârful ascuţit al bastonului şi apoi, cu o mişcare precisă de soldat antrenat în trupele speciale, mă înţeapă cu el sub bărbie.

— O singură mişcare şi eşti mort, îmi zice Colecţionarul pe un ton impersonal, ca de robot uman. Ce crezi că faci aici? Adică eu te primesc la mine în casă şi tu aşa îmi mulţumeşti? Data viitoare, când te vei mai amesteca în problemele mele, îţi voi scoate creierul prin gură cu bastonul ăsta. Înţelegi?

Nu îi pot răspunde în nici un fel, atât de tare mă apasă cu piciorul pe piept. Nu pot nici să dau din cap din cauza bastonului ce îmi înţeapă bărbia.

— Cred că am fost destul de clar, spune către mine Colecţionarul, recăpătându-şi vocea de om, şi îmi ridică piciorul de pe piept. Apoi se întoarce iar spre Îngerul Copil şi îl înţeapă cu bastonul în frunte, de această dată. Păcat că nu mai am încă unul ca ăsta, spune iar către mine, fără să se întoarcă. I-aş fi pus să se bată între ei. Ar fi fost un spectacol pe cinste şi îmi cer scuze că nu pot să îţi ofer o astfel de distracţie. Hai, ridică-te, nu sta întins acolo pe jos, este rece şi poţi face o pneumonie de toată frumuseţea, doar nu vrei să îţi strici toată vacanţa. Să-l lăsăm pe travestitul ăsta

mic pentru moment, ne vom ocupa de el un pic mai târziu, hai să trecem la lucrurile cu adevărat serioase. Băi, muistule, vezi ce faci cât nu sunt pe aici, să nu te caci cumva sau să faci labă, că dracu' te ia, îl ameninţă Colecţionarul pe Îngerul Copil, arătându-i bastonul, după care se întoarce spre mine şi, luându-mă de braţ, mă conduce spre ieşirea din cameră. Ceea ce îţi voi arăta acum este, cum îmi place mie să-i zic, piesa de rezistenţă a colecţiei mele. Nu ştie nimeni cu precizie ce vârstă are, oricum, este vorba de câteva zeci de mii de ani. Valoarea sa este inestimabilă, mă asigură Colecţionarul, în timp ce mă conduce pe un coridor îngust, vopsit, cu tavan cu tot, în roşu aprins şi viu, încât încep să cred că în loc de var a folosit sânge ţâşnind dintr-o fiinţă aflată în viaţă la momentul respectiv.

Coridorul dă într-o altă cameră, ceva mai mare decât prima, în mijlocul căreia se află singura piesă de mobilier acoperită însă în întregime cu o husă de mătase neagră şi groasă. Pereţii sunt albi ca şi uşa pe care am intrat şi care, din acest motiv, nu se mai distinge. Colecţionarul apucă un capăt al prelatei şi trage de el cu putere. În camera fără ferestre năvăleşte o lumină albastră ce colorează pereţii şi aerul. Este atât de puternică, încât îmi ia câteva secunde bune până să pot distinge obiectul imens pe care îl am în faţă. Este un acvariu care porneşte direct din podea şi se termină la numai câţiva centimetri de tavan. În el înoată, zbenguindu-se ca un guppy, un Înger Copil cu Aripi de Peşte.

Colecţionarul se apropie de bazin şi îşi lipeşte mâna de sticlă. Îngerul Copil face câteva mişcări foarte rapide din cele trei înotătoare şi vine repede lângă mâna Colecţionarului, lipindu-şi obrazul drept de geam. Acum văd foarte limpede cum solzii de pe aripioare îi strălucesc albastru şi că de acolo vine toată lumina.

— Dacă ar fi după el, nu ar dormi niciodată şi s-ar fâţâi de colo-colo ca un nebun. Însă mi-e frică să nu moară de oboseală şi de-aia îl ţin acoperit cu husa asta neagră. Îl am de când mă ştiu. Tatăl meu l-a cumpărat, cu mulţi ani înainte ca eu să mă nasc, de la un pescar bătrân. Nu vorbeşte şi nu poate fi scos din apă. Nici măcar nu mănâncă. Se joacă toată ziua, dacă uit să-l acopăr.

Colecţionarul vorbeşte cu privirea pierdută pe trupul Îngerului Copil cu Aripi de Peşte. Ce drac de înger o mai fi şi ăsta? mă întreb eu mirat, şi oare cum a rămas neobservat în cărţile de religie? Nu îmi amintesc să fi citit vreodată măcar o singură referinţă despre existenţa lui. L-aş întreba pe Colecţionar, însă nu ştiu cum ar putea interpreta întrebările mele şi nu îmi pot asuma nici un risc în ceea ce îl priveşte, după momentul petrecut lângă colivie.

Apoi, fără să mă anunţe măcar, Colecţionarul acoperă bazinul cu prelata neagră şi, apucându-mă iar de braţ, mă îndrumă spre ieşirea din cameră.

Mai mult ca sigur ăsta-i sânge, îmi zic când mă trezesc iar în mijlocul coridorului roşu.

— Dar tablourile? mă aud întrebând fără să gândesc, fără ca măcar să fiu curios, fără să-mi fi spus măcar cineva.

— Tablourile? Ce tablouri? mă întreabă Colecţionarul încruntându-şi sprâncenele.

— Tablourile… repet eu, trebuie să aveţi şi o colecţie de tablouri şi înclin să cred că este una impresionantă, încerc eu să îl flatez pe Colecţionar.

— Tablouri!? Hîîîî! Auzi la el, tablouri. Dacă vrei să vezi tablouri, du-te la muzeu, băiete. Aici n-ai să vezi aşa ceva. Îţi baţi joc de mine? Credeam că eşti un om serios! se aprinde Colecţionarul.

— Îmi cer scuze dacă v-am deranjat cu ceva, trebuie să fi fost prost informat.

— Ar fi bine să fie aşa, adică să fi fost prost informat, îmi zice Colecţionarul pe un ton impunător şi se opreşte în mijlocul coridorului

roşu, strângându-mă iarăşi de braţ, ceva mai încet totuşi decât prima dată. Altfel aş fi nevoit să cred că ai venit în casă la mine şi acum mă iei peste picior. Mai bine termină cu prostiile şi hai să vedem ce face porcul ăla mic. Sunt sigur că se masturbează. Sunt cu ochii pe el de ceva vreme, dar ce să spun, băiatul este bun, mereu mă face, dar cât crezi că o să-i mai meargă? Îl prind eu într-o zi şi atunci…

— Chiar crezi una ca asta? îl întreb pe Colecţionar astfel încât să îmi maschez indignarea.

— Una ca asta? La ce te referi? îmi întoarce Colecţionarul întrebarea foarte surprins.

— Că se masturbează… la asta mă refer. Cum poţi să crezi asta despre el şi, în acelaşi timp, să fii convins că este un înger veritabil?

— Uneori am impresia că nu este altceva decât un cocoş schizofrenic şi da, ca să îţi răspund sincer la întrebare, cred că se masturbează. Cine ştie ce face el sub aripile alea.

— Poate doar se apără de bastonul ăla cu care îl tot înţepi, la asta nu te-ai gândit? Nu ţi-a trecut prin cap că poate îl doare?

— Îl doare pe dracu'! Nu îl doare nimic, se dă lovit ca să vă fie vouă milă de el şi se foloseşte de asta ca să se acopere cu aripile alea şi să se masturbeze sub ele.

— Nouă? Care nouă?

— Da, vouă, adică vizitatorilor.

Ajungem în faţa uşii. Colecţionarul îşi duce degetul arătător la gură şi, ţuguindu-şi buzele, îmi face semn să tac. Apoi îşi lipeşte urechea de uşa ce dă în camera în care se află colivia Îngerului Copil. Foarte încet răsuceşte mânerul, reuşind să nu facă zgomot şi apoi, izbind uşa de perete, se năpusteşte în cameră urlând ca un descreierat la Îngerul Copil:

— Aha, până aici ţi-a fost, ţi-am spus că te voi prinde până la urmă, ei bine, micuţule, ziua aia a venit! strigă Colecţionarul şi ridică fulgerător

bastonul cu intenţia clară de a-l pedepsi pe Îngerul Copil, ce stă nepăsător sprijinit de gratii chiar lângă uşiţă, cu spatele la noi.

— Hei, nesimţitule, uite-te la mine când vorbesc cu tine. Te crezi de capul tău aici?

Colecţionarul tună şi fulgeră şi îndreaptă vârful ascuţit al bastonului spre Îngerul Copil. Mă gândesc că poate este momentul să îmi termin vizita. Acum îmi este clar: Colecţionarul nu este în toate minţile. I s-a pus pata pe Îngerul Copil şi vrea să îl termine cu orice preţ, iar eu nu pot face nimic pentru a împiedica asta. Dar Îngerul Copil este atât de calm, încât pare suspect chiar şi în toată nebunia asta în care îmi este aproape imposibil să mai trag vreo concluzie. Nu dă doi bani nici pe mine şi nici pe Colecţionar. Stă tot aşa, cu aripile înfăşurate în jurul său şi cu spatele lipit de gratii. Vârful ascuţit al bastonului se îndreaptă cu viteză spre spatele Îngerului Copil gata să îl ucidă. O muzică necunoscută ţâşneşte din toate părţile în cameră, acoperind toată hărmălaia. Bastonul Colecţionarului înţepeneşte în aer chiar înainte să străpungă pielea Îngerului Copil.

Încerc să mă dau un pas în spate, dar nu merge. Îmi simt muşchii rigizi şi tari, ca şi cum cineva mi-ar fi scos toată carnea de sub piele şi apoi ar fi turnat în ea mortar, care acum se întăreşte cu repeziciune. În schimb, Colecţionarul aruncă bastonul cât colo şi începe să danseze în jurul coliviei. Menţine ritmul, deşi îşi pierde cu totul controlul. Până şi mişcarea, cu care întinde braţul spre perete şi deschide acolo un sertar invizibil din care scoate un satâr, este incorporată în dans, de chiar zici că face parte din coregrafie. Privesc reprezentaţia ca un spectator lipit cu forţa de scaun. Îngerul Copil cântă, vocea lui mă paralizează, iar pe Colecţionar îl face să danseze cu ochii ieşiţi din orbite.

Nu mă pot opri din privit. Colecţionarul dansează în jurul coliviei dând din mâini, chiar

dacă în dreapta ţine satârul. O singură mişcare necontrolată din partea lui m-ar putea costa capul. O singură notă ceva mai înaltă să scape din gura Îngerului Copil, când Colecţionarul îmi trece cu satârul prin dreptul pieptului sau al frunţii, şi asta m-ar costa viaţă. Vocea Îngerului se schimbă când îmi spun că nu mai ies viu de aici.

Poate ar fi cazul să mă gândesc la lucruri mai serioase, dacă tot îmi voi pierde viaţa, decât să sper că nu mi-o voi pierde. Însă asta este valabil oricând. Acum Colecţionarul lasă toporişca jos fără să se oprească din dans şi cu stânga îşi scoate petecul negru ce-i acoperă ochiul stâng. Cu dreapta îşi sfâşie pantalonii de pe el cu tot cu chiloţi, rămânând gol de la brâu în jos. Sare de pe un picior pe altul, fluturând petecul negru deasupra capului. Tot cu mâna dreaptă, îşi apucă mădularul umflat şi îl îndreaptă spre mine ca pe un arătător, oprindu-se din dans. Fără să îşi mute privirea din ochii mei, îşi leagă petecul negru de capul pulii şi mă salută ca pe un ofiţer superior, ducând mâna la frunte:

— Pirat Sub Acoperire de Gradul Trei, nume de cod: Alfred. Raportez!

Şi dansul începe de la capăt, fără nici o continuare, fără să urmeze nici un raport, fără nici o explicaţie. Toporişca îmi trece iar cu lama ascuţită la numai câţiva milimetri de gât. Încerc să-l rog pe Îngerul Copil să nu mai cânte, dar buzele îmi sunt şi ele pline cu ciment şi nu-i nimic de făcut.

Sunt obligat să stau aici unde, din senin, Colecţionarul ridică satârul şi taie fulgerător sfoara de care este atârnată colivia. Observ că, oricât de tare s-ar contorsiona în ritmul lui drăcesc, Colecţionarul îşi ţine în permanenţă mădularul în mână. Petecul negru este plimbat de la un capăt la altul al pulii.

Colecţionarul se masturbează. Se aude zgomotul ca de clopot pe care colivia în care cântă Îngerul

Copil îl scoate când loveşte podeaua încăperii. Are efectul unui gong ce pune capăt spectacolului. Pe neaşteptate, se instalează liniştea.

Îngerul Copil s-a oprit din cântat. Colecţionarul este însă epuizat. Deşi respiră precipitat, respiraţia nu i se aude. În zadar urlă Colecţionarul la Îngerul Copil, după ce reuşeşte să se îndrepte de mijloc, nu se aude nimic, doar gura i se deschide şi i se închide într-o muţenie completă. Pe măsură ce urlă, fără să scoată nici un sunet, se albeşte la faţă şi obrajii i se adâncesc spre centrul gurii, ca şi cum gingiile i-ar atrage ca nişte magneţi. Pleoapele i se învineţesc. După traiectoria capului şi forma gurii, Colecţionarul se pare că rage la Îngerul Copil, care în continuare nu dă doi bani pe el.

Uşiţa coliviei este izbită cu o furie nebună de gratii şi mâna Colecţionarului năvăleşte înăuntru, apucându-l de ceafă pe Îngerul Copil. Când îl trage afară, realizez pentru prima dată cât de mic este Îngerul Copil. Nu are mai mult de douăzeci de centimetri, dar asta este ultima problemă în momentul de faţă.

Colecţionarul îl ridică deasupra capului pe Îngerul Copil şi, întorcându-l cu faţa spre el, continuă să urle şi să-l scuipe necontrolat. Îl ţine ca pe un pisoi. Îngerul Copil tot nu se sinchiseşte. Şi pentru prima dată de când şi-a rupt pantalonii, Colecţionarul dă drumul mădularului erect şi se foloseşte de mâna dreaptă pentru a-i sufleca Îngerului Copil rochiţa de pene strălucitoare. Îngerul Copil nu poartă chiloţi şi are fese albe ca marmura. Îmi amintesc de Venus din Milo, pe care o văzusem într-un album de artă şi mă ofticasem că cearceaful ăla îi acoperea trupul de la brâu în jos. Îngerul Copil este îndoit de mijloc ca o păpuşă de plastilină. Colecţionarul îl forţează să se aplece în faţă şi să îşi ridice curul. Apoi, printr-o mişcare rapidă şi imprevizibilă, îşi îndeasă mădularul între fesele Îngerului Copil şi, fără să piardă nici o secundă, începe să i-o tragă pe la spate. Pentru un

foarte scurt moment, Îngerul Copil se pierde cu firea şi câte o stea roşie îi răsare în fiecare obraz. Apoi se stinge. Iar îi răsare, iar moare, şi uite aşa se creează un pâlpâit continuu, un pâlpâit simetric ce merge până într-un roşu aprins ce apoi se stinge, apoi se aprinde, apoi se stinge, iar se-aprinde în obrajii Îngerului Copil.

Colecţionarul îşi ţine ambii ochii întredeschişi ca efect al intensităţii plăcerii. Dintre pleoapele ochiului stâng se întrevede întunericul foarte intens, ca şi cum acolo s-au retras să moară toţi sorii bătrâni rămaşi fără planete. Ochiul drept este gata să îi iasă din orbită. Îngerul Copil arată în momentul de faţă ca un prezervativ cu aripi. În delirul orgasmului continuu, Colecţionarul îi desparte aripile şi îl ţine de ele în timp ce i-o trage din ce în ce mai repede. Apoi, chiar în mijlocul spasmului final, când sunt gata să jur că un fluviu de spermă va ţâşni din gura Îngerului Copil şi va inunda încăperea, Colecţionarul ridică satârul cu mâna dreaptă, în vreme ce cu stânga îşi prinde victima de părul mătăsos şi bucălat şi, trăgându-l în sus, îi întinde gâtul şi … zang. Capul Îngerului Copil se rostogoleşte pe podea râzând într-un asemenea hal, încât liniştea din cameră se sparge şi ea cu un zgomot de geam imens aruncat de la etaj. Colecţionarul se prăbuşeşte pe podeaua rece cu trupul decapitat al Îngerului Copil, zvâcnindu-i pe pulă. Din gâtul tăiat ţâşneşte sânge amestecat cu spermă. Din colţul camerei se aude hohotul infernal al capului secţionat cu o precizie aşa de mare, încât din el nu curge nici o picătură de sânge. Ba, mai mult, din cauza râsului, capul Îngerului Copil s-a înroşit permanent în obraji. Ceva este în neregulă, îmi zic în timp ce mă uit foarte atent la trupul decapitat. Nici din trup nu curge sânge.

— Cheamă Salvarea! Cheamă Salvarea! urlă la mine Colecţionarul. Cheamă Salvarea până nu este

prea târziu. Ajutoooorrrr! Ajutoooorrrr! Cineva să cheme o Salvare. Sunt rănit! MOR! MOR!

— Salvarea?! Cum să chem salvarea? Ai înnebunit? Te vor da pe mâna poliţiei şi vei înfunda puşcăria pentru omor deosebit de grav.

— Cheamă Salvarea! urlă cât îl ţin plămânii Colecţionarul. Nu vezi că mi-am tăiat pula?

— Pula? întreb eu foarte neîncrezător. Cum vine asta? zic în sinea mea şi înţeleg totul în clipa în care mă întorc spre capul Îngerului Copil şi îl surprind mestecându-i Colecţionarului capul pulii.

— Nu râde, porcule, strigă Colecţionarul către capul Îngerului Copil. O să vezi tu pe dracu'. Tu nu sta, cheamă dracului Salvarea aia odată, o să-mi curgă tot sângele.

Pentru moment, am ezitat să sun pentru că nu eram convins că este adevărat. Apoi am ridicat receptorul, venindu-mi în fire. Dispecerul serviciului de ambulanţă mi-a cerut adresa Colecţionarului.

— Iar şi-a tăiat ăla pula? întreabă brusc dispecerul cum aude adresa Colecţionarului.

— Da! Nu ştiu ce să fac, poate muri în orice secundă.

— Staţi liniştit, nu o să se întâmple nimic, putem spune că este un profesionist desăvârşit.

— Vă referiţi la Colecţionar?

— Dar la cine? întreabă dispecerul şi îmi trânteşte telefonul în nas.

— Sunt pe drum, îi transmit Colecţionarului. Auzind asta, el se ridică în picioare ţinându-şi în mână pula tăiată şi o ia la fugă ca nebunul pe culoarul ce leagă cele două camere. Dintr-o mişcare, dă la o parte prelata. Aerul se face iarăşi albastru. Colecţionarul urcă pe scăriţa folosită de cel ce curăţă bazinul şi, când ajunge sus, când mai este o palmă între el şi tavanul înalt de patru metri, îşi dă drumul ca un bolovan, scufundându-se tot mai adânc în timp ce Îngerul cu Aripi de Peşte înoată în jurul său râzând cu râsul delfinilor.

Colecţionarul atinge fundul bazinului cu spatele. A rămas aşa, inert, fără să se opună scufundării cu mişcări menite să-l ţină la suprafaţă. Încet-încet, corpul se întinde pe fundul acvariului dezmorţindu-şi genunchii. Mâna stângă pică şi ea inertă pe lângă corpul subţire. Numai dreapta îi rămâne încleştată pe membrul decapitat. Îngerul cu Aripi de Peşte se aşează în genunchi lângă Colecţionar. Îi cuprinde cu mâna stângă mâna dreaptă, strângând astfel şi mai tare de mădularul prin care se vedea ca prin furtun. Îngerul duce mâna dreaptă la spate şi nu ştiu de unde scoate un ciocănel cu coada de fildeş şi capătul de sticlă neagră. Un cub de sticlă întunecată pe băţ. O acadea plină de cioburi. Apoi striveşte practic mâna Colecţionarului pe membrul erect şi faţa acestuia se crispează de durere. Fără nici o ezitare, ridică ciocănelul şi îl loveşte pe Colecţionar peste noul cap al pulii. O dată, de două ori. Toc, toc, toc, toc, toc, răsună înfundat prin geamul acvariului, în timp ce Îngerul cu Aripi de Peşte îi bate Colecţionarului pula înăuntru ca şi cum ar bate un cui în podea. Când ajunge la jumătate, strânge şi mai tare, însă de această dată îşi obligă victima să ia mâna de pe membrul erect şi continuă să bată, o dată, de două ori, de trei ori. Pula Colecţionarului intră înăuntru. Totul se petrece repede. Cum îşi termină treaba, Îngerul cu Aripi de Peşte îl apucă pe Colecţionar de gât ca pe un pui de găină şi îl aruncă afară din bazin. Acesta se prăbuşeşte la picioarele mele, în vreme ce Îngerul cu Aripi de Peşte îşi lipeşte nasul de geam şi se strâmbă la Colecţionar scoţând limba şi încreţindu-şi fruntea. Se vede cât este de bătrân de fapt Îngerul, când chipul îi este brăzdat de mii de riduri ce scot la iveală o mumie egipteană prost conservată. Imaginea asta cu Îngerul schimonosit nu are nevoie de sunet pentru a fi înspăimântătoare. Mă apucă tremuratul, dar, în ciuda spaimei ce mă cuprinde, nu îl pot lăsa pe Colecţionar acolo. Mă

aplec asupra lui şi, abia acum, observ că sub buric mai are un buric, un buric perfect rotund şi adânc al cărui capăt nu se vede. Îl apuc de subţiori şi îl târăsc de-a lungul coridorului roşu până în camera în care încă răsună râsul Îngerului decapitat. Îl sprijin cu spatele de colivie şi mă retrag spre uşa de la intrare cu gândul s-o şterg de acolo cât mai repede cu putinţă. Nu vreau să fiu totuşi ultimul om care l-a văzut în viaţă pe Colecţionar, acest lucru ar crea complicaţii, aşa că mă răzgândesc şi aştept, poate-poate o veni careva.

Infirmierii dau buzna în cameră şi, luându-l pe sus pe Colecţionar, se fac nevăzuţi. După numai câteva secunde, uşa se deschide iar cu putere, de data asta în cameră intră un singur infirmier ce cară o ladă frigorifică. Fără să se sinchisească de mine, prinde capul Îngerului Copil – care mestecă relaxat în continuare – şi îl aruncă în lada frigorifică. Pleacă la fel cum a venit, grăbit şi fără să mă privească măcar.

Nu-i sănătos să îmi mai pierd vremea pe aici, aşa că scot mobilul şi chem un taxi, rugându-l pe şofer să meargă în direcţia opusă Spitalului, cât mai departe şi cât mai repede cu putinţă.

— Mergi încolo până îţi spun eu să te opreşti, îi zic şoferului după care, scoţând la întâmplare o revistă din rucsac, mă prefac că citesc, doar aşa, să nu stau de vorbă cu el.

Al treilea ochi

Al treilea ochi era ştanţat pe una dintre capsulele cumpărate de la Străinul din Amsterdam. Aşa mi-am dat seama, văzându-l singur. Mi-am spus că, negreşit, ăsta ar trebui să fie al treilea ochi şi evident că este singur, fiind poziţionat la spate. Lucrurile se aşezau şi îmi puteam începe vacanţa cum se cuvine. Voi face cocktailuri: aripi cu ochi la spate. În cazul ochilor, efectul este scurt, de douăzeci şi patru de ore, dar, şi aşa, provoacă tulburări în perioada imediat următoare, stări de panică atât de adânci, încât devin permanente. Există şi primii dependenţi de un al treilea ochi la spate. Aripile însă nu produc tulburări grave şi, consumând acest stupefiant cu efecte de până la două săptămâni, se poate muri numai şi numai din neatenţie. În cele mai multe cazuri, răposaţii sunt uituci şi nu ţin minte ziua în care aripile se vindecă, aşa că se trezesc oameni normali la mama dracu', în mijlocul cerului. Însă zvonul conform căruia se lucrează neîncetat la pilula Două Creiere, pilulă care, până în prezent, s-a dovedit a fi letală în sută la sută dintre cazuri, încă de la prima doză, se apropie din ce în ce mai mult de realitate. Îi vor da ei de capăt. Deocamdată urmărim frecvenţa zvonului şi sperăm într-un final fericit.

Pentru încă un creier, scria într-o revistă de ştiinţă, ar fi absolut necesară şi reconstrucţia unui al doilea cap. Al doilea cap ar avea nevoie, pentru a supravieţui, de un al doilea corp. Practic, mai iese unul ca tine din tine şi plecaţi împreună ca o singură fiinţă. Vă veţi ţine de braţ sincronizându-vă mişcările, de la cele largi până la cea mai mică grimasă. Sau chiar o clipire în plus. Veţi împărţi lumea ca doi prieteni. Nu vei mai fi niciodată singur.

Imediat m-am gândit la prietenii mei. Oricare dintre noi ar fi fost în dificultate dacă un prieten, poate cel mai drag, ar apărea brusc la petrecerea de

revelion cu fratele său geamăn. Relaţiile dintre noi se adânciseră atât de mult, încât abia ne mai puteam suferi unul pe celălalt. Şi acesta era adevăratul motiv pentru care o luasem pe Ela şi plecasem de acolo în această călătorie. Doi din fiecare, chiar şi pe rând, ar fi prea mult.

Să ne bucurăm însă de ce avem. Sunt în vacanţă, şi în vacanţă nu se visează, aşa că a venit vremea să trec la treabă. Prăbuşirea lui Icar şi Al Treilea Ochi pe limbă. Sticluţa cu suc de portocale negre şi imediat lichidul îmi alunecă pe gât. Luând cu el cele două capsule, pe care le integrează în sistemul digestiv.

Spatele începe să mă mănânce. Ceafa la fel. O presiune plăcută se creează într-o zonă anume în spatele capului. Dar toate astea nu durează nici măcar un minut şi, cât aş clipi, îmi pot admira aripile în oglindă, atât din faţă, cât şi din spate, pentru că acolo, la ceafă, cortina explodează. O oglindă cu două feţe între două lumi sau, mai simplu, o singură lume împărţită prin aceasta. O oglindă retrovizoare în care nu mă văd, deşi văd în ea perfect, ca în nici o altă oglindă retrovizoare. Limpezime. Ştiu că femeile leşină când văd aripi, dar este prea târziu pentru asta. Al treilea ochi s-a încadrat perfect în mecanism şi trimite informaţii spre creier exact ca originalul. Pentru el ar însemna să nu vadă nimic din toate cele numite împerecheri la oameni, decât într-o altă oglindă, poziţia sa opusă sexului meu, ca direcţie de îndreptare, scoate Al Treilea Ochi din ecuaţiile sexuale. Al Treilea Ochi face deliciul nimfomanelor. Toate femeile cu un apetit sexual exagerat îşi zic că se tratează aşa, privindu-şi iubitul în ochi în timp ce sunt bine lucrate pe la spate. Reglajul este de calitate. Pentru a susţine toate astea, inima începe să îmi bată mai repede, condiţii în care rămân la fel de liniştit. Rapoartele sunt egale.

FÂL-FÂL! Îmi trece pe la urechi, şi un val de aer răcoros mă înconjoară. Crezi sau nu, ai fost chiar tu, băiete, dar cum ai putea să nu crezi, când ai simţit totul ca pe un plus de robustime şi forţă neexplorată?

FÂL-FÂL! Încerc să mă ridic de la pământ şi, cât am clipit, am şi ajuns la jumătate de metru în aer. Luat prin surprindere de sensibilitatea acestor membre exterioare, pe care le pot mişca şi controla ca pe mâini, m-am speriat un pic, suficient însă pentru a uita să-mi văd de fâlfâit şi să revin, destul de brusc, cu picioarele pe pământ. Într-un parc, al cărui nume mi-a rămas necunoscut, am găsit pajiştea de care aveam nevoie. Când eşti începător, nu-i bine să zbori printre blocuri. Am mers pe iarba perfect nivelată şi scurtă până în centrul acestui parc drept ca un covor. Nici un dâmb. Nici un copac. Aproximativ treişpe adolescenţi cu aripi, şi ei echipaţi însă pentru un zbor profesionist, după cum se pare, stau în dreapta mea, aşezaţi în fund, direct în iarba egală. Stau în cerc şi se ţin de mâini. Îi văd clar de unde sunt poziţionat. Văd totul în jur. Mă întorc şi îi privesc cu ochiul de la spate. Fără să se întoarcă, o fată îmi face cu mâna. M-am bucurat descoperind acolo, în răspunsul la un gest, fie el şi cel mai nesemnificativ, efectul educaţiei. Apoi şi-au arcuit cu toţii spinările, aplecându-se spre centrul cercului. M-am tras înapoi când această floare cu petale umane şi-a întins toate cele douăzeci şi patru de aripi şi apoi a început să se ridice de la pământ, fără ca adolescenţii să se despartă sau să se scoale în picioare în timpul acestei decolări. Au continuat să stea jos. Pe măsură ce se ridica, grupul devenise un simplu cerc de carne, pentru ca, în scurt timp, să dispară cu totul. Două săptămâni voi putea zbura peste tot. Mai întâi de toate, trebuie să urmez nişte cursuri de zbor în compania unui instructor.

Instructorul de Zbor

— Zborul este un sport. Ca şi tenisul. La fel de epuizant. Pentru a atinge performanţe şi a gusta din rafinamentul său, este nevoie de multă disciplină. Nu zburaţi beat. O să vă fie rău şi există riscul să leşinaţi. De asemenea, vă mai recomand ca noaptea să dormiţi cu aripile legate între ele, nu de alta, dar nu cred că vreţi să visaţi cine ştie ce şi să vă treziţi zburând în somn. Pe parcurs, veţi înţelege că nu este nimic divin în zbor şi atunci vi se va părea ceva normal.

Instructorul de Zbor este mai înalt ca mine, aşa că pot spune că-i prea înalt. Are capul vizibil mai mare ca al meu. Este suplu în rest şi i se văd muşchii bine definiţi de sub echipamentul mulat pe corp. Îi lipseau buteliile de oxigen, în afară de asta costumul jumătate negru, jumătate galben, făcut de O'Neil, semăna cu un costum de scafandru. Turuie întruna despre cum zborul este un simplu sport şi nimic mai mult, ca şi cum refuză să creadă că îi dau dreptate. De sub mustaţa suficient de mare pentru a străbate faţa lată dintr-o parte în alta se văd două buze decolorate până la un roz palid, cu tente de galben, ce se lovesc una de alta în ritmul cuvintelor. În ciuda capului mare, acest profesor de zbor lucrează numai cu începători. Poate nu ar trebui să mă încred sută la sută în spusele sale. Da, poate ar fi mai bine dacă aş zbura beat, îmi zic zâmbind.

Ideea de a mă considera superior şi de a mă comporta ca atare mi-a venit deodată, ca o siguranţă deplină. Mi-am adus brusc aminte că sunt în clasa întâi şi că oricine putea zbura o sută de metri dus-întors îmi putea da peste nas. Deşi vorbea coerent şi corect, Instructorul de Zbor părea pierdut. Ceva din el, dacă nu totul, plecase de aici, dacă e să-l judecăm după înfăţişare.

— Nu uita să porţi tot timpul cască de protecţie.

— Prima dată am căzut; fiind prima dată, am uitat că tre' să dau din aripi mereu.

— Nu te îngrijora, de la o anumită înălţime vei da din aripi din instinct, de la sine. Vei reuşi din prima. Curaj.

— Acum?

— Dar când? mă întreabă el, cu privirea la fel de pierdută, în timp ce îmi dă un ghiont din spate în semn de solidaritate.

Din trei fâlfâituri sunt sus. Îmi privesc aripile în acţiune. Picioarele îmi atârnă inutil. E prima senzaţie.

— Ţine picioarele drepte, te ajută să îţi menţii sau să schimbi direcţia.

În timp ce îmi explică, îi sună telefonul. Este mama unuia dintre copiii pe care îi antrenează. Pe faţa lui se citeşte pentru prima dată ceva, îngrijorarea. E clar că s-a întâmplat un lucru teribil. Din răspunsurile pe care le dă Profesorul de Zbor, înţeleg că băiatul a plecat de la antrenament spre casă şi nu a mai ajuns. Trecuseră două ore şi era de negăsit. Nişte copii îl văzuseră zburând în direcţia corectă. Peste cartierul de blocuri în spatele căruia era casa lui. Nimeni nu îl văzuse coborând. Nu aveam nici un chef să asist la naşterea unor astfel de mituri, cum ar fi cel al Copilului care nu Aterizează Niciodată. Mama lui nu vedea cu ochi buni treaba cu zborul, dar nu l-a putut convinge să renunţe.

Mi-am îndreptat picioarele, ca atunci când plonjezi în bazin de la înălţime. Înotul, pe care îl practicasem în copilărie, părea să îmi fie de folos în această situaţie. Încet-încet, m-am îndepărtat de Instructor, lăsându-l să o liniştească pe mama îngrijorată.

Viteza este uluitoare. Mi se face frig. Înţeleg rostul costumului. Trec peste gară şi mă trezesc deasupra mării. Pescăruşii mă privesc cu suspiciune. Încă nu înţeleg ce-i cu mine pe aici.

Privită de sus, marea arată ca un batic de mătase albastră străbătută de fiori negri.

Dintr-o privire, îl văd pe băieţel zburând în cerc, la aproximativ o sută de metri de locul în care mă aflu. Mult deasupra. Sunt sigur că el este. Nu ştiu de ce, habar nu am cum arată, dar el este cu siguranţă. Îmi înteţesc bătăile aripilor şi deja îl pot atinge cu mâna, dar nu vreau să-l sperii. Încep să zbor în jurul lui, în cerc. Împreună, descriem două cercuri concentrice ce se învârt în sensuri opuse.

— Ce faci de unul singur aici sus, la ora asta? l-am întrebat prietenos pe Copilul care nu Aterizează Niciodată.

Pentru o clipă s-a întors către mine şi m-a fixat cu privirea. Sprâncenele negre şi groase atrăgeau atenţia şi furau astfel vizibil din sclipirea lui de ansamblu. Mi s-a făcut milă de el şi trăiam sentimentul că-l înţeleg perfect. În schimb, el nu mi-a răspuns, sau poate că acea privire ar fi trebuit să însemne ceva. Şi iar fâl-fâl, fâl-fâl, fâl-fâl, fâl-fâl, şi-a văzut de drum, fără să se abată nici un pic de la traiectoria cercului pe care îl descrie de fiecare dată identic.

— Mama ta este îngrijorată, ştii? încerc să-l iau altfel, să-l fac să colaboreze. De fapt, toţi te caută pe tine acolo jos şi sunt foarte îngrijoraţi.

— Nu mă interesează, mi-o scurtă puştiul, fără să îşi îndrepte de această dată spre mine ochii mari şi negri. Nici pe ei nu-i interesează.

— Eşti destul de mare ca să ştii că nu-i aşa. Că sunt acolo jos nişte oameni care te iubesc şi ar fi distruşi dacă ai păţi ceva.

— Zi-le să stea fără grijă, sunt în perfectă siguranţă. Am destule pastile la mine şi, când se termină, îmi pot cumpăra şi în zbor. Aş prefera să nu fie nimeni în jur când voi coborî aproape de pământ. Eu nu mai pun piciorul acolo pentru nimic în lume. Aşa că nu îţi mai pierde timpul şi bucură-te de zborul tău. Lasă-mă în pace pe mine.

— Nu prea pot să fac aşa ceva, aici este periculos, nu îmi permit să ajung, prin nu ştiu ce întâmplare, ultimul om care te-a văzut în viaţă.

— Stai fără grijă, cunosc bine zona. Sunt deprins cu legile nescrise ale văzduhului, încearcă cu orice preţ copilul să mă facă să plec.

— Dar până la urmă vei obosi! Vei adormi şi te vei prăbuşi de la o înălţime infernală.

— Atunci voi creşte doza.

— Asta înseamnă autodistrugere, şi mă tem că eşti prea mic pentru aşa ceva.

— Când faci zbor de performanţă nu mai eşti mic deloc, indiferent de vârstă. Aşa că ai grijă pe cine faci mic.

— Linişteşte-te, nu am vrut să te jignesc. Dar vorbeşti de parcă…

— De parcă nu aş şti că este un simplu sport?

— Deci ştii toate astea şi încerci doar să scapi de mine?

— Ştiu că asta vrei tu să ştiu şi, drept urmare, asta ştiu. Acum pleacă!

— N-am înţeles nimic, scuză-mă, poţi să repeţi? îl rog cât se poate de sincer.

— De câte ori crezi că sunt trase clopotele pentru o babă surdă? mă ia copilul peste picior.

— Nu înţeleg de ce reacţionezi aşa, cu mine ce mai ai? Nici măcar nu ştii cine sunt şi nu ţi-am făcut nimic, la urma urmelor, încerc să mă apăr de atitudinea agresivă a copilului şi totodată să mai calmez spiritele.

— Ajunge că eşti la fel cu cei ce te-au trimis, asta este clar, din moment ce lucrezi pentru ei, şi eu cu asemenea exemplare naziste nu vreau să am de-a face.

— Naziste?

— Da, naziste, din cauza celor ca tine nu se poate zbura, păi ce fel de libertate este asta, în care decid alţii ce poţi face şi ce nu şi care activităţi să le păstreze numai pentru ei?

— Dar eu nu am nimic împotriva zborului, după câte vezi, zbor chiar în aceste momente, şi mai află că nu m-a trimis nimeni să vorbesc cu tine, pur şi simplu zburam şi eu pe aici. Este primul meu zbor.

Imediat ce a auzit de primul zbor, copilului i s-a inundat chipul de o veselie necontrolată. Colţurile gurii încep să i se ridice în zâmbet.

— Ce ciudată este viaţa, spune din senin copilul, surprinzându-mă, ce-i drept, şi făcându-mă de-a dreptul curios asupra motivelor pentru care în ochii săi viaţa e ciudată. Stau aici sus şi vorbesc cu tine despre primul zbor exact în momentul ultimului meu zbor. Dar trebuia să vină şi momentul ăsta.

— Momentul ăsta?

— Da, ăsta-n care voi vorbi cu cineva despre primul zbor în timpul ultimului zbor. Dar tot ce voi face de acum înainte voi face în ultimul meu zbor, din moment ce m-am hotărât să nu mă opresc din el niciodată.

— Şi când vei muri?

— Voi muri tot în zbor, nu în momentul în care voi atinge pământul. Când mă voi prăbuşi, voi fi mort deja şi, datorită faptului că cerul va fi casa mea până în acele momente, voi muri împăcat, gândindu-mă că trupul îmi va fi îngropat în pământul ce pentru mine a luat locul cerului. Un cer subteran cu norii înflorind.

Realizez, pentru prima oară, că este un copil. Nu cred să aibă mai mult de opt, nouă ani, şi uluiala îmi este şi mai mare înţelegând ce îl macină pe el, de fapt.

— Toate astea numai pentru că vrei să fii îngropat în cer?

— Bravo, ce să spun, în sfârşit o urmă de inteligenţă.

— Nu ameţeşti să te tot învârţi aşa, la nesfârşit?

— Ba da, dar în această situaţie avem de a face cu o ameţeală plăcută şi vie. Pe mine mă binedispune.

— Ce-i drept, nici mie nu îmi displace. Poate că ar fi totuşi bine să schimbăm sensurile de zbor sau, dacă vrei, pot trece eu în cercul mic şi tu în cel mare de la exterior.

— Fă cum vrei, mie mi-e bine aşa şi nu vreau schimbări.

Cu o mişcare smucită, am sărit de pe traiectul meu şi, luând-o uşurel pe sub burta copilului, am întrat în cercul său. M-am văzut nevoit să zbor, practic, îndoit de la mijloc spre partea dreaptă, întrucât în cercul copilului nu era cine ştie ce spaţiu.

— Dacă tot nu ai de gând să cobori, nu mă înveţi şi pe mine câteva mişcări? E mai distractiv decât zburatul în cerc. Nu cred că este un început bun pentru zborul permanent. Promit să te ascult. Voi face tot ce îmi ceri.

Îmi era imposibil să-l abandonez. Vroiam să asist mai mult la acest spectacol, la bucuria pe care o are copilul în zbor. Nu cred ca există vârstă mai potrivită ca a lui pentru a zbura. La vârsta lui, eu mă jucam cu maşinuţele de fier.

Acum săvârşeam, evident, un abuz. Abia mă puteam ţine pe picioare din cauza ochiului de la spate. Tot ce îmi venea în minte era un personaj din basmele copilăriei, Trage-Împinge. Îmi aminteam numele, dar nu şi basmul din care cobora. Eram însă prea dezorientat pentru a mă lăsa pradă acestui lapsus. Mai era şi imaginea Îngerului Copil care-mi tot venea în minte. Privindu-mi aripile, dar mai ales privind aripile copilului ce zbura de jur-împrejurul meu, m-am gândit că poate fusesem tras în piept. Chiar şi aşa, nu aveam de ce să mă plâng, Colecţionarul îmi oferise un spectacol pe cinste. Cu toate astea, posibilitatea unei făcături nu îmi convenea. Apoi mi-am amintit că, după decapitare, capul Îngerului Copil a continuat să mestece, râzând, capul pulii Colecţionarului şi acest lucru nu ar fi fost posibil dacă natura sa era omenească. În plus, nu îmi

amintesc ca din trupul Îngerului Copil să fi curs vreo picătură de sânge, mai ales din cap. Nu, este clar, altul trebuie să fi fost şiretlicul.

Puteam să văd aripile copilului în timp ce îmi priveam propriile aripi.

— Nu eşti cam pretenţios pentru un începător? m-a întrebat copilul.

Am tăcut. Ştiam în adâncul sufletului că are dreptate. Orizonturile mi se deschiseseră în toate părţile şi eu habar nu aveam să merg prin ele, dar să mai şi zbor.

În ciuda faptului că abia mă descurc şi simt că numai un miracol mă va ţine în viaţă, îmi place aici sus. Copilul are dreptate. Asta nu are nici o legătură cu sportul, cu fizicul, deşi îl ameninţă, şi tot echilibrul psihic se bazează pe instinctul de supravieţuire al cărnii. Este atât de bine, încât aş fi un mare ipocrit dacă aş încerca să-l conving pe Copil să coboare. Apoi m-am îndepărtat repede. Nu vroiam să capăt vreo legătură cu acest caz. Avea să se sfârşească tragic.

Partea a II-a

Mâinile

Am pus pastilele de viseptol în cutiuţa portocalie de tic-tac. Pastilele genetice le-am separat între ele şi apoi le-am pus pe sortimente în cutiile cu vitamine. Am băgat cutiile în bagajul de mână şi am tăiat-o direct spre aeroport.

Mă urc în taxi pe locul din spate şi, după ce îi zic şoferului unde trebuie să mă ducă, îl ignor cu totul, îmi bag căştile în urechi şi dau muzica la maxim.

Panourile publicitare ce străjuiesc de o parte şi de alta drumul spre aeroport îmi fug prin faţa ochilor cu rapiditate. Noua colecţie toamnă-iarnă de păduchi laţi Cătălin Botezatu. Şi tot aşa… Viermi Gianni Versace. Dacă umpli doi kilometri de şosea cu panouri publicitare pline de printuri cretine, obţii patru kilometri.

Chipul zâmbitor a lui Octavian Goga îmi apare pentru câteva fracţiuni de secundă în faţa ochilor, atât de clar încât mă sperii şi, din reflex, dau să cobor din mers. Noroc cu sistemul de închidere centralizată ce a blocat toate uşile. Mă fac mic pe bancheta din spate şi caut din priviri un obiect contondent cu care aş putea să-i sfărâm poetului capul în cazul în care se gândeşte să apară iar, aşa, după bunul lui plac, ca şi cum bancheta din spate a taxiului ar fi moşia lu' tat-su. Nici o armă la-ndemână, constat, şi, fără să mai stau pe gânduri, îmi smulg practic bocancul din piciorul drept şi îmi bag mâna în el ca într-o mănuşă. Acum sunt gata. Îl poftesc să îşi facă apariţia. Îl voi servi cum se cuvine.

De ce am oprit tocmai acum? Nu putem opri chiar acum. Dacă nesimţitul ăla este încă pe urmele noastre şi mă voi trezi cu el peste mine? Să nu complicăm lucrurile, îmi spun, şi îi arunc şoferului un ghemotoc de bancnote, după care îmi

iau rapid bagajul şi fug în aeroport, făcând tot posibilul să îmi pierd urma în mulţime.

Alerg. Fac slalom printre oamenii ce aşteaptă îmbarcarea, arunc bagajul în cuşca cu raze x şi mă opresc direct în faţa operatorului de zbor. Femeia îmi verifică biletul, paşaportul şi îmi urează un zbor plăcut. Pentru a trece de următorul control, nu am încotro şi trebuie să stau la coadă. Înaintez cu paşi mărunţi şi, când ajung în sfârşit în dreptul liniei galbene, mă opresc şi încep să îmi golesc buzunarele.

Femeia din faţa mea zboară pentru prima dată, în ciuda faptului că este trecută bine de şaizeci de ani. Se mişcă cu greu, şi asta o dă de gol. Se scotoceşte prin buzunare foarte nedumerită şi, din când în când, mai scoate câte un obiect pe care îl aşază în tăviţa metalică. Nu înţelege regulile. Dezamăgirea îi intoxică chipul de bunică senină pe măsură ce pune pe rând în tăviţă unghiera, andrelele, degetarul, broşa din aur, verigheta bărbatului, iconiţa din argint înfăţişând-o pe Madonna cu Pruncul, ochelarii de la ochi şi cei de rezervă din poşetă, proteza din gură şi trusa de manichiură. Apoi face pasul final şi trece prin detectorul de metale. Se duce direct către fetiţa cu părul bălai ce o aşteaptă cuminte dincolo de poartă şi o ia de mână. Cu cealaltă mână dă să îşi ia lucrurile din tăviţa metalică, dar vameşul o opreşte.

— Ce credeţi că faceţi? întreabă pe un ton violent bărbatul în uniformă.

— Îmi strâng lucrurile, îi răspunde bătrâna în timp ce bâjbâie cu mâna prin aer, încercând să ajungă la tăviţă.

— Dumneavoastră nu aţi citit regulamentul? întreabă iar bărbatul în uniformă pe un ton şi mai ridicat, de această dată.

Bătrâna se pierde cu firea şi mâna rămasă încă în aer începe să îi tremure. Fetiţa pare speriată.

Faţa i se crispează până la limita plânsului. Se ţine cu ambele mâini de mâna bătrânei.

— Regulamentul? scânceşte bătrâna.

— Da, regulamentul. De câte ori trebuie să vă repet, oameni buni, că trebuie să citiţi regulamentul? Este scris pe toţi pereţii, mare cât toate zilele, se enervează bărbatul în uniformă.

— Nu ştiam, răspunde speriată bătrâna.

— Păi, de ce să ştii? Ai îmbătrânit degeaba. Ia uite acolo, continuă bărbatul în uniformă, arătându-i bătrânei cu degetul unul dintre multele afişe din incinta aeroportului, pe care este scris regulamentul. Scrie mare cât capul tău.

Bătrâna întinde iar mâna spre tăviţa metalică încercând să îşi ia ochelarii, fără de care este limpede că nu vede nimic. Bărbatul în uniformă nu mai stă la discuţii, se repede la bătrână, o imobilizează lipind-o cu faţa de perete şi sucindu-i mâna la spate. Fetiţa este aruncată şi ea cât colo şi începe să plângă imediat ce se loveşte cu fundul de marmura albă a pardoselii.

— Nu mişcă nimeni! urlă bărbatul în uniformă. Avem o situaţie la poarta 14, solicit ajutor, anunţă el în staţie.

Îmi retrag brusc piciorul de pe linia galbenă. De nicăieri, apar doi mastodonţi umani îmbrăcaţi în uniformă. Unul se repede la bătrână şi celălalt la fetiţă. Nu ştiu ce să cred. Le-aş spune vreo două, dar mă răzgândesc pe loc, când bărbatul în uniformă scoate de sub masa pe care este aşezată tăviţa un ditamai satârul. Îmi vine s-o-ntind, dar nu pot să o iau la sănătoasa în această situaţie, cine ştie ce vor crede că pun la cale şi aş putea foarte uşor să ajung în locul bătrânei, căzut în genunchi cu mâna sucită la spate, sub lama ascuţită a satârului.

— Hai, cu grijă, la trei în picioare, le spune bărbatul în uniformă celor doi mastodonţi. Unu, doi, trei. Şi, cât ai clipi, bătrâna şi fetiţa sunt iar în picioare.

Bărbatul în uniformă pune satârul lângă tăviţa metalică şi scoate din buzunarul de la piept o foaie albă de hârtie pe care o despătureşte şi i-o bagă sub nas bătrânei care, simţind pericolul, strânge pe loc din ochi încercând să citească scrisul negru şi mărunt.

— Sunteţi bun să îmi daţi ochelarii, vă rog, nu văd nimic fără ei, îl roagă ea pe bărbatul în uniformă.

Bărbatul în uniformă nu o bagă în seamă. Adoptă un aer inteligent şi tuşeşte scurt dregându-şi vocea, apoi scutură foaia cu o mişcare bruscă din încheietura mâinii şi începe să citească cu voce tare:

— Datorită atentatelor teroriste cu care s-au confruntat în ultimul timp majoritatea companiilor de zbor aerian, este strict interzisă pătrunderea pasagerilor în incinta aeronavelor cu:

• orice fel de obiecte metalice;
• părul mai lung de 50 cm;
• medicamente de orice fel;
• încălţăminte, exceptând pantofii de balet;
• curele de pantaloni sau bretele;
• mâini.

Semnat: bla-bla, Mahărul Înălţimilor.

— Mâinile? întreabă bătrâna, cu lacrimi în ochi.

— Mâinile? Mâinile? urlu eu îngrozit. Cum adică mâinile?

— Domnule, vă rog să vă păstraţi calmul şi să nu agravaţi situaţia. Nu depăşiţi linia galbenă! strigă la mine ameninţător bărbatul în uniformă. Rămâneţi pe loc, mă voi ocupa imediat şi de dumneavoastră.

Mâinile? Mâinile? Cum vine asta, mă isterizez eu în sinea mea privindu-mi mâinile, dar mă potolesc imediat ce îmi ridic privirea către bărbatul în uniformă, care pocneşte din degete şi, fără să piardă nici o secundă, ridică satârul de lângă tăviţa metalică. Mastodontul în grija căruia se află bătrâna îi prinde acesteia ambele încheieturi într-

un singur pumn şi, cu o mişcare smucită, îi întinde femeii mâinile pe tejghea, lângă tăviţă.

— Ţine-o bine, ţine-o bine, îi spune bărbatul în uniformă colegului său în timp ce ridică satârul deasupra capului. Stă aşa cu el câteva clipe aşteptând momentul potrivit, în timp ce bătrâna scânceşte ca un copil şi ochii îi ies din orbite. Lovitura cade fulgerător şi foarte precis, exact la mijlocul antebraţului, între cot şi încheietura mâini. Rămas cu mâinile bătrânei în pumnul strâns, mastodontul scoate o pungă de plastic de sub tejghea, aruncă în ea cele două mâini şi o sigilează pe loc.

— Nu vă faceţi griji, încearcă bărbatul în uniformă s-o liniştească pe bătrâna care se zvârcoleşte pe jos ţinându-şi la piept ce a mai rămas din cele două mâini, le veţi primi la aterizare. Uitaţi, suntem profesionişti, nici măcar nu vă curge sânge. Ştiu că nici nu vă doare, cu timpul vă veţi obişnui cu această nouă măsură. Acum, vă rog să urcaţi în avion. Trebuie să mă ocup şi de restul pasagerilor.

Încerc să mă dau un pas înapoi bătând în retragere, dar îl calc pe picior pe bărbatul din spatele meu. Acesta este mai înalt ca mine şi a putut privi toată scena de mai devreme peste umărul meu. Este paralizat, şi nici măcar nu-i trece prin cap să-mi reproşeze ceva. Mă împinge numai instinctiv spre carnagiul de care nu am nevoie în acest moment al vieţii mele. Nu am cum să fug de aici. Ar trebui să sar gardul metalic al culoarului pe care mă aflu. Cine ştie ce vor crede? Aici nu este de glumă. Nu când vine vorba de siguranţa naţională. Risc să fiu împuşcat pe la spate şi nu cred că este un mod plăcut de a-mi termina vacanţa. Aşa că nu am încotro şi, golindu-mi buzunarele în tăviţa metalică, trec prin detectorul de metale. Uit cu totul de obiectele personale din tăviţă şi mă opresc exact în faţa bărbatului în uniformă, ţinându-mi mâinile la spate.

— Ce ascundeţi la spate? mă întreabă bărbatul în uniformă. Vă rog să îmi arătaţi mâinile, mă somează acesta.

— Ce rost ar avea oare să ascund ceva la spate în condiţiile în care mi le veţi tăia oricum?

— Vă rog să lăsaţi comentariile şi să îmi arătaţi mâinile.

— Chiar este necesar să mi le tăiaţi? Nu puteţi face o excepţie?

— Îmi pare rău, legea este lege. Acum vă rog să îmi arătaţi mâinile. Ţineţi rândul în loc.

Le văd pe cele două matahale, care se ocupaseră de bătrână şi de fetiţă, cum mă privesc fără să mă scape din ochi, fiind gata oricând să intervină, să mă doboare la pământ şi să îmi pună cu forţa mâinile pe tejghea. Oare ce s-a întâmplat cu fetiţa, mă întreb, dar îmi dau seama pe loc că nu mă aflu într-o situaţie care să îmi permită să îmi pierd timpul cu astfel de fleacuri. Observ că între cele două matahale se află o uşă abia în momentul în care se deschide şi pe ea intră râzând şi cântând fetiţa cu mâinile tăiate şi ea. Nu pare să îi pese prea tare de asta. Ţopăie pe marmura alunecoasă a pardoselii şi dispare după primul colţ. Pe aceeaşi uşă intră un alt bărbat în uniformă ţinând în mână punga sigilată în care se află mâinile fetiţei. Vine cu ele spre detectorul de metale şi se opreşte lângă tejghea. Aruncă punga cu mâinile într-un coş imens în care se află claie peste grămadă zeci de alte pungi pline cu mâini de tot felul, pe care nu le văzusem până acum. Venus din Milo ar zbura cu siguranţă fără nici un fel de probleme în aceste condiţii.

Consider că este logic să mă supun şi îi întind bărbatului în uniformă ambele mâini.

— Este o nimica toată, mă asigură acesta. Le veţi primi la destinaţie. Imediat după aterizare. Veţi fi supus unei scurte intervenţii chirurgicale şi nici nu veţi zice că s-a întâmplat. Înainte să vă ridicaţi bagajele, încearcă bărbatul în uniformă să

mă ducă cu vorba în timp ce ridică satârul deasupra capului.

Am deschis ochii pentru că nu înţelegeam ce se întâmplă, de ce dura atât de mult ca lovitura decisivă să cadă. Aşteptam cu sufletul la gură ca lama satârului să îmi treacă prin carnea vie a braţelor. Braţele ştiu că mâinile sunt capetele lor şi, când vine vorba de ele, se poartă în consecinţă. M-am gândit la Cristos şi instinctiv am privit spre mâinile mele, deja în punga de plastic, pe care bărbatul în uniformă se pregătea s-o arunce în coş, lângă celelalte pungi.

Abia după câteva secunde bune, în care totul s-a desfăşurat de fapt ca şi cum cineva mi-ar fi derulat privirea înainte-înapoi şi tot aşa, ca pe o casetă, mi-am privit şi cioturile ataşate de corp. Am preferat imediat, fără nici un fel de analiză prealabilă, să cred că bărbatul în uniformă îmi spunea adevărul şi că, imediat ce avionul va ateriza, îmi voi recăpăta mâinile. Nu eram în stare să mă gândesc la o despărţire definitivă. La urma urmelor, plătisem biletul întreg. Oare nu ar trebui să fie mai ieftin în aceste condiţii?

— Să aveţi un zbor plăcut, îmi urează bărbatul în uniformă şi îmi întinde paşaportul din neatenţie, după care mi-l bagă în buzunarul de la piept.

— Mă scuzaţi, îmi zice el fără să mă privească în ochi şi se înroşeşte în obraji. Apoi se întoarce spre bărbatul din spatele meu şi îl roagă să îi arate mâinile pe care acesta le ţine la spate. Cum aici nu mai este nimic nou de văzut, mă grăbesc s-o iau în direcţia în care au luat-o mâinile mele. Nu am încotro şi trebuie să am încredere în spusele bărbatului în uniformă.

Merg ca ameţitul până reuşesc să îmi găsesc locul şi să mă aşez. Pentru prima dată de când sunt implicat în această poveste, îmi atrage atenţia precizia tăieturii. Nu mi-a curs nici o picătură de sânge. Mai mult decât atât, îmi amintesc brusc că uniforma bărbatului de la punctul de control era

impecabilă, în ciuda faptului că tăiase câteva sute de mâini de când intrase în tură. Încerc să mă conving că mâinile mele sunt şi ele în acest avion. Poate există un compartiment separat pe undeva, cum este cel pentru bagaje. Trebuie să existe un compartiment separat în care mâinile călătorilor să se păstreze în condiţii optime. Nu le pot pune în aceeaşi magazie cu bagajele.

Stewardesa se apleacă peste mine şi îmi prinde centura de siguranţă, pregătindu-mă pentru decolare. Îmi imaginez cum trebuie să arate locul în care se află mâinile mele şi mă sperii cumplit când realizez că nu mă potrivesc de nici o culoare în acel peisaj, ba, mai mult, nu voi fi niciodată în stare să mă integrez cu totul în acel loc. Sub noi se derulează cu încetinitorul norii pufoşi ca nişte saltele de lux menite să se joace cu trupurile noastre în cazul unui dezastru.

Dacă ne prăbuşim, nu îmi voi mai găsi niciodată mâinile. Ele vor îmbrăţişa cel mai apropiat foc şi vor pieri în el. Eu nu voi fi acolo să le retrag la timp. Gândul ăsta mă chinuie tot drumul. Ceilalţi pasageri nu dau doi bani. Se folosesc de braţele amputate să tragă perdeluţele albastre de la geamuri pentru a putea privi lumea de la înălţime. Par foarte liniştiţi pentru nişte oameni în situaţia lor. Cei care stau de vorbă între ei gesticulează natural, mişcând din mâini ca şi cum le-ar avea.

Simt cum, de nicăieri, un jet puternic de pişat îmi ţâşneşte din vezică şi până să mă dezmeticesc, o pată mică se formează pe pantalonii verzi în stânga prohabului. Poate că stewardesa îmi va da o mână de ajutor, nu văd cine altcineva ar putea s-o facă, poate numai pilotul. Această posibilitate îmi taie tot elanul. Nu ştiu cum mă voi descurca. Cum voi deschide fermoarul? Cum voi controla direcţia jetului? Cum voi deschide şi cum voi închide uşa? Cum o s-o scutur? Sumedenia aceasta de probleme fără rezolvări mă face să renunţ şi să mă cuibăresc în scaun strângând tare din cur. La urma urmei, mă

voi pişa pe mine şi gata. Numai să îndrăznească vreunul să râdă sau să facă vreo aluzie la asta.

Încerc să mă calmez şi, pentru că nu am nici o şansă să pot răsfoi vreo carte sau revistă, caut din priviri un punct de sprijin mental, un obiect asupra căruia să îmi îndrept toată atenţia şi să nu mă mai gândesc la şansele pişatului de a îmi ajunge în inimă. Dar nu. Ochii mi se opresc atraşi de o putere invizibilă direct pe crucifixul atârnat deasupra uşii ce dă în cabina pilotului. Iisus de plastic pe crucea lui veşnică, având mâinile tăiate cu tot cu cele două bucăţi de lemn ce le susţin. Inima îmi bate cu putere şi îmi pompează pişat în vene. E cazul să adorm pentru a mă trezi din acest coşmar. Nu văd altă soluţie.

Visul

Nu respiram când s-au hotărât să mă arunce din avion. Aşa şi ne fusese înţelegerea. Nimeni nu vroia să îşi ţină copilul în preajma unui mort nici o secundă. Plus microbii. Şi, pe deasupra, avionul va fi mai uşor şi astfel va consuma mai puţin combustibil, iar în cazul unei nenorociri, la care nimeni nu avea chef să se gândească, prăbuşirea ar fi mai lină. Pe dracu', m-am gândit eu, oamenii ăştia sunt chiar idioţi, doar ce le-am spus că nu trebuie neapărat să respiri ca să trăieşti. Eu îmi pot ţine respiraţia până la trei minute şi trăiesc în acest timp la fel de normal ca şi ei. Nu m-au crezut. Fiind vorba de nişte necunoscuţi, m-am înfuriat şi le-am făcut o demonstraţie. Aşa că mi-am ţinut respiraţia. Şi, hop, m-au şi înhăţat patru hăndrălăi şi m-au aruncat din avion, aşa, fără paraşută. Degeaba dădeam din mâini şi din picioare, degeaba strigam la ei că trăiesc şi chiar am şi reînceput să respir. Din spusele lor am înţeles că le era frică să nu putrezesc dintr-o clipă în alta. Nimic. Parcă vorbeam cu pereţii. Până şi pe femeia care a sărit în ajutorul meu, spunându-le că sunt viu din moment ce vorbesc, au dat-o la o parte pe motiv că-i nebună dacă a început să audă morţii vorbind.

Mă gândesc că voi lovi apa cu o foarte mare viteză şi chestia asta s-ar putea să doară cumplit, în cazul în care voi mai fi în viaţă după impact. Dar până acolo mai este. Încerc să zbor. Cine ştie de unde sare iepurele? Aşa încep să dau din mâini, întâi repede de tot, cum dau vrăbiuţele din aripi. Nu merge. Ceva nu este bine, undeva greşesc. Sigur dau prea repede din mâini. Ar trebui să dau mai încet. Degeaba. Sunt prea greu. Ar trebui să dau din mâini invers, ca să zbor sau să plutesc măcar. În schimb, mă prăbuşesc ca un bolovan, cu o viteză din ce în ce mai mare. Voi cădea în apă. Acum este sigur.

Când mă înghite, marea are dinţi. Însă o face cu o asemenea lăcomie, încât nu mai apucă să mă muşte. Incredibilul pur începe să mă preocupe. Marea este complet uscată pe dinăuntru. Are autostrăzi pe care circulă bolizi cu mare viteză. Ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, mă trezesc mergând pe trotuarul unui bulevard. Aş putea jura că sunt pe Magheru dacă nu aş şti că sunt scufundat în adâncurile obscure ale planetei. Fără nici o intenţie, mă gândesc la Ioan Es. Pop şi la Richard Speck în acelaşi timp, exact când dau cu ochii de plăcuţa albastră pe care numele străzii este scris cu alb. Este tocmai numele meu din sute de milioane de nume, cei ce au numit acest bulevard nu au putut alege altceva. Gândul că ar fi o confuzie îmi trece cât a-i clipi, pentru că simt cum la fiecare pas mă calc cu gheata pe faţă. Sigur am faţa plină de urmele crampoanelor. În aceste condiţii, nu pot merge mai departe. Nu mă pot nici aşeza, mi-aş sta cu fundul în cap şi astfel risc să-mi luxez coloana sau cine ştie ce, altceva mult mai grav. Mă opresc o clipă pentru a studia situaţia. Însă nu pot vedea nimic din cauza ghetelor ce s-au oprit pe faţa mea, acoperind-o complet. Încerc să îmi depărtez picioarele. Degeaba. Se pare că singura soluţie este să părăsesc bulevardul ce-mi poartă numele. Hotărându-mă să merg până la următoarea intersecţie, oricât de departe ar fi, îmi dau picioare în faţă până îmi sparg nasul, buzele şi dinţii, îmi rup maxilarul de jos. Am faţa plină de sânge, dar nu renunţ şi mă agăţ cu mâinile de pereţi până ajung acolo şi, în următoarea clipă, mă prăbuşesc exact în mijlocul intersecţiei.

Simt cum propriul meu corp îmi striveşte corpul şi încep să mă sufoc. Simt cum creierul îmi va plesni de la o secundă la alta, cum sângele îmi va ţâşni pe nas. Mă ridic cu greu în picioare şi încerc să stau pe vârfuri cât voi fuma o ţigară.

În timp ce fumul îmi invadează plămânii, mă gândesc la şansele pe care le au aceste lucruri ca să

se întâmple. Să nu fie nimic adevărat şi să visez, de fapt? Chiar şi aşa, nu ar trebui să acord prea multă importanţă acestei mici necunoscute, având în vedere că, vis sau nevis, realitatea este mereu cea pe care o trăieşti. Nici mai mult şi nici mai puţin decât asta care se vede. Tot ce simt şi gândesc îşi pierde valoarea. Mă calc pe cap, stând sus, undeva, în afara mea şi toate cele optzeci de kile îmi apasă ţeasta, determinând astfel creşterea presiunii din cutia craniană, dincolo de punctul acela critic în care sângele ţâşneşte în jeturi subţiri prin firele de păr. Aud cum îmi trosneşte gâtul. Simt cum îmi sar vertebrele, de la prima până la ultima, şi în locul lor se instaurează golul în care urmează să mi se dizolve măduva. Dar nu simt nici o durere până când, privind mai cu atenţie situaţia, dincolo de starea de perplexitate pe care mi-a creat-o, îmi dau seama cam cât de dureros trebuie să fie ce mi se întâmplă. Abia atunci nervii îşi întorc cu toţii capetele în acelaşi timp, din abis spre interior, şi mă privesc direct în ochi, aşa cum priveşti o casă din care ai fost silit să te muţi la vârsta de opt ani pentru că acolo tăticu' o omorâse pe mămica lovind-o în mod repetat cu fierul de călcat peste faţă. Pe aici a intrat durerea fizică, prin ferestrele unei astfel de case ce nu are nici o legătură cu mine.

Dacă există un Iad al celebrităţilor, aşa trebuie să fie. Iadul în care fiecare vedetă merge la nesfârşit pe o stradă numită după el, semn că omenirea încă îl mai iubeşte înflăcărat, în timp ce el îşi sfâşie carnea cu tocurile. În completarea tabloului, te întrebi ce dracu' ai făcut de meriţi asta. Când te apuci să te rogi pentru iertarea păcatelor, totul începe să se ducă dracului la propriu şi de după colţ apar Băieţii de la Primărie. Doi dintre ei blochează accesul automobilelor închizând strada la ambele capete.

Fii recunoscător chiar şi pentru asta, băiete. Uite-i cum îşi montează picamerele. Savurează la

maxim cele câteva secunde care ţi-au mai rămas până când vor începe să sape în tine exact ca într-un cimitir.

— Hai, nu mai staţi aşa, să-i dăm drumu', le spune şeful celorlalţi. Aceştia se execută pe loc şi se ridică în picioare.

Se vede că cel care coordonează echipa este un om respectat în colectiv. Un model. Un adevărat şef. El este primul care, apucând picamerul cu ambele mâini, îl ridică la aproximativ un metru deasupra pământului, de unde îi dă brusc drumul cu vârful ascuţit în jos.

Am simţit că cineva se foloseşte de o forţă inimaginabilă pentru a-mi introduce degetele de la mâini cu forţa în găurile mult prea mici ale unei prize industriale. Sângele începea să abandoneze carnea asediată, refugiindu-se în pete din ce în ce mai mari şi mai dezorganizate în ţesătura tricoului. Celelalte şapte picamere au fost puse şi ele imediat în funcţiune. Nu ştiu cât au durat lucrările. Timpul era curentul electric în stare pură. Şi apoi gata. Nu mai rămăsese nimic de dezgropat. Scoseseră totul şi astfel mă transformaseră fără voia mea într-o groapă fără pereţi, în care întunericul era ţinut laolaltă să nu se evapore chiar de întuneric. Nu ştiu cu ce am auzit maşinăriile oprindu-se şi nici cu ce am văzut cum, undeva, deasupra, se stinge ultima scânteie ce a sărit din mine. Soarele apunea. Ziua de muncă părea să se termine şi o pauză mi-ar fi prins bine.

Muncitorii şi-au tras sufletele şi şi-au şters transpiraţia de pe frunte. Apoi, fără să stea pe gânduri, au pus mâna pe lopeţi şi au început să mă umple cu pământ. Un pământ greu şi rău, în care nu încolţeşte nici o sămânţă şi care nu poate fi folosit nici măcar pentru o înmormântare. Nici de această dată nu s-au grăbit.

Cu siguranţă, nevestele lor sunt nişte curve proaste care put, din moment ce ei preferă să

muncească în loc să se ducă acasă ca nişte oameni întregi la cap.

Ştim câţi oameni putem îngropa în pământ, dar nimeni nu ştie cât pământ poate fi îngropat într-un om. Eu aveam să aflu asta pe pielea mea.

M-au umplut până la refuz. Până am simţit că dau pe afară. Dar degeaba urlam eu, era imposibil ca urechile lor de carne să audă cum urlă pământul. Mi-a venit să vomit şi am vomitat. Dar vomitând pământ, de fapt creşteam, mă înălţam, ridicându-mă din mine mai sus de mine. Pământ peste pământ. Puteam jura că sunt propriul meu mormânt, dar ştiind cu siguranţă că nimeni nu este îngropat acolo, nici măcar eu, am lăsat-o baltă. Vroiam iar o ţigară şi, pe măsură ce mi-o doream, liniştea a dat totul la o parte şi s-a aşezat în mine ca într-un fotoliu de lux. Plămânii mei de pământ nu doreau un fum de pământ, nu. Prin ce reacţie îşi păstraseră totuşi dependenţa nu am ştiut să îmi explic. Dar am ştiut că este bine. Apoi am simţit cum pleoapele îmi mângâie globii oculari în încercarea de a deschide ochii. Lumina din avion mi-a eliberat trupul îngreunat ca după o beţie cu mercur. M-am uitat în jur. Eram în avion, prăbuşit pe scaunul meu. Mâinile tăiate dovedeau că cele întâmplate la aeroport erau adevărate.

Unghii lungi

Porcii ăştia mi-au făcut-o, îmi zic, în timp ce îmi privesc mâinile de femeie. Am degete subţiri cu unghii lungi şi foarte îngrijite, date cu ojă portocalie. Nici nu se pune problema ca astea să fie mâinile mele. Orice mi-ar zice, oricât de multe argumente îmi vor aduce, încercând să probeze contrariul, trebuie să rămân pe poziţii şi nu care cumva să încep să cred că acestea ar fi mâinile mele. Îmi iau în grabă bagajul şi mă îndrept direct spre Biroul de Relaţii cu Clienţii hotărât să fac scandal, să depun o plângere şi chiar să îi dau în judecată.

Din spatele geamului de protecţie, îmi zâmbeşte o femeie îmbrăcată într-o uniformă ce poartă însemnele Aeroportului Henri Coandă din Bucureşti.

— Cu ce vă putem ajuta? mă întreabă binevoitor femeia de la ghişeu.

— Aş vrea să depun o plângere, îi răspund eu încercând pe cât posibil să îmi păstrez calmul.

— S-a întâmplat ceva? continuă politicos femeia.

— Ceva?! Ceva?! urlu eu la ea şi îmi lipesc mâinile de geam, întorcându-le pe ambele părţi, să le vadă bine.

Femeia îşi dă imediat seama despre ce este vorba şi este gata-gata să leşine. Se albeşte la faţă şi pleoapele i se învineţesc. Când se prăbuşeşte pe scaun, îmi bag instinctiv mâinile prin fereastra mică încercând s-o agăţ de manşeta uniformei. Femeia se fereşte, dându-se cu scaun cu tot în spate până când se lipeşte de perete şi nu mai are unde fugi. Reacţia ei nu face decât să mă sperie mai tare şi să îmi crească indignarea.

— Să mă piş pe compania voastră şi pe ultimele măsuri de siguranţă, îi urlu femeii, în timp ce aceasta ridică receptorul telefonului şi, tremurând din toate încheieturile, vorbeşte precipitat cu cine

dracu' o fi la celălalt capăt al firului. Nici nu apucă femeia să pună receptorul în furcă şi mă şi trezesc luat pe sus de doi negri raşi în cap care, fără să îmi dea nici o explicaţie, mă târăsc până la ultimul etaj al aeroportului folosindu-se de o scară de urgenţă, pentru a mă ascunde de privirile oamenilor din aeroport.

Este inutil să mă zbat sau să încerc să scap din strânsoarea celor doi. Sunt convins că, dacă ţip, nu mă va auzi nimeni, aşa că o las baltă. Sunt băgat cu forţa într-o cameră cu pereţii albi şi aşezat pe singurul scaun din încăpere. În faţa mea se află Mahărul Înălţimilor. Priveşte pe fereastră cum decolează şi aterizează avioanele stând cu spatele la mine. Cei doi bărbaţi se poziţionează în dreptul uşii şi înţepenesc acolo ca nişte statui de ciocolată ale unor culturişti de performanţă.

— Ştim totul despre tine, mă ia tare Mahărul Înălţimilor, fără să se întoarcă cu faţa spre mine, mergând la intimidare. Oamenii mei ţi-au scotocit în bagaje şi au găsit totul, continuă el.

— Poate ar fi cazul să îmi sun avocatul, îi spun eu pe un ton la fel de dur. Nu veţi scăpa aşa, cu una cu două pentru asta, mai spun în timp ce ridic mâinile în aer. Dar Mahărul Înălţimilor rămâne întors cu spatele. Încep să-l bănuiesc că de fapt nu vrea să vadă această monstruozitate.

— Putem să te aruncăm în puşcărie pentru foarte mult timp, mă ameninţă Mahărul Înălţimilor, făcându-se că nu mă aude.

Ceva îmi spune însă că nu este vorba despre asta. Altfel, aş fi fost până acum aruncat după gratii, dar simplul fapt că mă aflu în acest birou înlătură respectiva posibilitate.

— Imaginează-ţi ce vei păţi acolo cu mâinile astea. Ce te vor pune să faci. O să le-o freci tuturor criminalilor mulţi ani de acum înainte. Or să te fută-n cur. Vei lua muie. Le vei face masaj la picioare. Şi, de foame, ai putea să le mănânci brânza de la pulă. Îţi vor face o pizdă în frunte cu

briciul şi te vor fute în ea până ce va începe să îţi placă şi să te fuţi şi tu în ea când este liberă. Dar Mahărul Înălţimilor nu a spus asta. A spus direct s-o dăm la pace.

— Pace? Ce pace? Îmi vreau imediat avocatul. Se va urca în primul taxi şi în cel mult o oră va fi aici. Apoi vă voi da în judecată şi nu mă interesează ce aveţi de gând să faceţi. Dacă stau bine să mă gândesc, eu nu am nimic de pierdut, pe când voi puteţi pierde totul. Şi, până una alta, trebuie să ajung urgent la o toaletă, altfel mă piş chiar acum, aici, pe jos.

Mahărul Înălţimilor nu stă pe gânduri şi pocneşte din degete. Cei doi negri se execută fără discuţii şi, luându-mă pe sus, mă transportă rapid până la cea mai apropiată toaletă şi îmi dau drumul înăuntru. Abia apuc să mă deschid la pantaloni, că pula îmi şi sare afară ca o panteră scăpată de la grădina zoologică, repezindu-se spre pişoarul alb şi strălucitor.

Jetul ţâşneşte în forţă, gata să spargă porţelanul. Acum altfel vom sta de vorbă, spun în sinea mea gândindu-mă la Mahărul Înălţimilor, în timp ce mi-o scutur. Dar chiar în mijlocul acestei operaţiuni, ca din senin, îmi creşte excitaţia şi brusc se instalează erecţia, însoţită de un sentiment străin şi vizibil duplicitar, pe care nu îl pot controla nici din punctul de vedere al pulii şi nici din punctul de vedere al mâinilor de femeie. Pula se umflă la atingerea mâinii şi mâna nu se mai dezlipeşte de ea. Se comportă exact ca o mână de femeie ce este. Dar să nu anticipăm, sunt absolut sigur ca mă vor trage în nişte situaţii mai mult decât neplăcute. Şi apoi mi-am văzut unghiile şi am înţeles că sunt ale mele. Unghii lungi date cu oja portocalie. Las-o dracu'! Ce-i asta, mă? întrebam undeva, în eterul minţii neexplorate. Cum dracu' îmi voi saluta colegii şi prietenii? Mă puneam în situaţia lor. Mă pufnea imediat râsul şi cu siguranţă că aş râde de m-aş căca pe mine dacă

vreunul dintre prietenii mei mi-ar întinde o mână de femeie, vrând să dăm noroc. Nu se vor obişnui niciodată cu asta, să fim totuşi realişti, mereu vor izbucni în hohote de râs şi se vor tăvăli pe jos când îmi vor vedea mâinile de femeie. Nu voi putea ascunde adevărul la nesfârşit şi, într-un acces de sinceritate, le voi povesti ce plăceri ascunse îmi oferă aceste mâini ridicole şi nu va trece mult până când mă vor pune să le fac labă.

Sunt întrerupt de o fetiţă ce intră în baie însoţită de mama ei. O fetiţă ciudată, având sub nas mustaţa lui Hitler şi pe mâneca dreaptă steaua evreiască. Pe cap, un porumbel alb cât se poate de viu. Mă mir când văd ce liniştit stă. Apoi observ praştia pe care fetiţa o are la brâu. Începe să se vadă cu încetinitorul din cauza cadrului suprarealist. Pe măsură ce mă uit la fetiţă, timpul se lungeşte cu fiecare detaliu, cu fiecare accesoriu, ca şi cum istoria ar fi făcută din toate obiectele astea puse cap la cap şi măsurate cu metrul.

Fetiţa are freză de canibal. Un păr lung prins la spate într-un singur os de om. Îi lipseşte degetul arătător de la mâna stângă. Poartă un şorţuleţ de grădiniţă românească şi comunistă, un şorţuleţ în carouri alb-albastre.

Brusc, timpul este tras cu totul într-o seringă şi injectat în mine cu o presiune greu de suportat, gata oricând să rupă pacea asta dintre cele mai mici fărâme. Senzaţia mi se trăgea de la femeia care începuse să o strige pe fetiţă în toate felurile, ca şi cum nu ar fi ştiut cum o cheamă şi încearcă să ghicească.

— Maria! Nu mai plânge!

— Hitler! Stai cuminte!

— Iisuse, coboară de acolo, să nu cazi!

— Mă mănânci pe mine, te mănânci pe tine.

— Mănânc fabrici şi uzine! se auzi pentru prima data vocea chicotită a fetiţei.

— Irina?

— Nu!

— Irina?
— Nu!
— Irina?
— Nu!
— Irina?
— Nu! Ba da, ba da! Irina, Irina! recunoscu fetiţa şi dispăru cu tot cu mama ei, sau cine o fi fost, într-una dintre cabinele toaletei.

Începusem să cred că sufletul prim al materiei este curentul. Dar cum se formează curentul? Vom cerceta asta mai târziu, când vom avea acces la un dicţionar. Vrem definiţia exactă. Pentru moment, mă voi concentra asupra fetiţei. O voi aştepta să iasă şi apoi voi lămuri problema. Însă mama sa mi-o ia înainte şi începe să vorbească de cum iese din cabină. Mi se adresează mie.

— Nu ne aşteptam să fie cineva la acest nivel. De obicei, este singura care foloseşte toaleta aceasta. Mai ştie cineva că sunteţi aici?

— Dar ce credeţi, că m-am strecurat? am întrebat eu scârbit de toată scena şi i-am arătat oarecum în silă mâinile.

Nici măcar nu a stat pe gânduri. A izbucnit într-un râs isteric şi, până să mai zic ceva, se şi tăvălea pe jos ţinându-se cu mâinile de burtă şi dând din picioare. Râdea şi fetiţa. Râdea de se prăpădea, dar nu râdea de mâinile mele, nici nu se uita la ele măcar, ci râdea de femeia care se zbătea de râs la picioarele sale. Fetiţa râdea ca dracu'. Nu mi-am dat seama pe câte voci râdea fetiţa.

Mă enervasem prea tare.

— Scroafă ordinară! Curvă împuţită. Ţi se pare că totul ţi se cuvine, nu? Că toată gluma asta a fost pregătită numai şi numai pentru propriul tău amuzament. Râzi ca o vacă. Nu mai râde, mă, n-auzi?

Dar nu aveai cu cine să te mai înţelegi. Râsul îi producea deja spasme. M-am gândit că poate moare. Asta mi-ar fi schimbat sigur starea de spirit. Aş fi devenit mai vioi. Poate aş fi luat în

considerare şi ocupaţia de Criminal în Serie. Unul imposibil de prins, unul care îşi ucide victimele făcându-le să râdă până le stă inima.

Cretina asta face intenţionat. Devine din ce în ce mai clar că nu este întreagă la cap. Posibilitatea de a ucide creşte încântător privind-o. Mult mai firească mi se păruse reacţia femeii de la biroul de informaţii al Aeroportului.

— Bine, nenorocito, tu ai vrut-o! îi zic pe un ton aparent calm în timp ce îi bag mâinile sub nas. Hai, dă-i drumu'! Râzi până crăpi.

Prima a murit fetiţa, în timp ce râdea cu spume la gură uitându-se atent la femeia de pe jos. Femeia nu a văzut-o murind. Avea deja ochii plini de lacrimi şi nu mai vedea nimic.

Baia a răsunat din cauza unei bubuituri. Apoi s-a auzit un pârâit lung şi a început să pută brusc. Femeia se căca pe ea de râs. Bucăţi mari de fecale ţâşneau de sub fusta albă a femeii peste cadavrul fetiţei. Sunt plin de sânge rece. Nu ştiam că pot fi aşa.

Cele două gorile negre s-au năpustit în baie cu pistoalele trase, tocmai când femeia dădea pentru ultima dată din picior. O zvâcnitură cât se poate de sănătoasă, mi-am zis. Eram îmbătat de mirosul morţii. O provocasem şi ea răspunsese prompt. Ca şi cum mă aştepta acolo cum nu mă aşteptase nici o femeie pe faţa pământului. Nu simţeam mirosul toxic din încăpere. Cele două gorile scăpară însă pe loc pistoalele la picioarele mele şi îşi acoperiră gura şi nasul cu ambele mâini. Unul dintre ei începu să vomite. Apoi şi celălalt.

Le-am ridicat. Pistoalele aveau, fiecare, inscripţionat pe mâner numele posesorului. Jon1 şi Jon2. Jon ar trebui să fie atunci numele real al Mahărului Înălţimilor. O asociere simplă, dacă ţin cont de structura corectă. Cele două cadavre erau pline de vomă. Însă pe cadavrul fetiţei se amestecaseră de toate.

— Te rog, nu trage! Te rog, nu trage! s-a auzit vocea unuia dintre cei doi Joni. Am observat că ţineam în mâna dreaptă unul dintre pistoale cu degetul pe trăgaci şi îndreptat ameninţător spre cele două gorile. Nu aveam de gând să trag. Ce sens ar fi avut să-i ucid? Fiind singurii care nu râd, se poate ca tot ei să fie singurii cu care voi putea sta de vorbă omeneşte în această problemă. Speram ca şi Mahărul Înălţimilor să se comporte la fel. Altfel, am încurcat-o. Voi fi executat fără nici un dubiu acolo, pe loc. Vor spune că a fost legitimă apărare şi vor ieşi basma curată.

Am trecut printre cei doi cu pistoalele în mână. Le îndreptasem ţevile în jos să nu existe descărcări întâmplătoare şi excepţionale. Cei doi m-au urmat. Nu au încercat să mă doboare, să vină pe la spate sau mai ştiu eu ce.

— Ce-i cu hărmălaia asta? urlă Mahărul Înălţimilor la cele două gorile, imediat ce haidamalele pun piciorul în Biroul de Sus.

— A fost un mic incident la baie, spune timidă gorila Jon1. Mahărul Înălţimilor tace, sugerând prin asta că aşteaptă detalii.

— Fetiţa cu Şaisprezece Personalităţi e moartă. Nu ştim cum s-a întâmplat, dar credem că el a făcut-o. Era acolo cu cele două când am intrat.

— Cele două? Cu cine mai era fetiţa?

— Era cu una dintre Mame.

— Sper să fie mama lu' ăla mic care îşi trage singur cu praştia în cap. Nu-l sufăr pe prăpăditul ăla. Este inutil, spuse Mahărul Înălţimilor, jumătate pentru sine, jumătate pentru cei doi.

— Nu mai contează asta, nu înţelegi că Fetiţa cu Şaisprezece Personalităţi a murit? Le-a făcut ăsta ceva vrăji. Când am intrat, femeia tocmai dădea ultima dată din picior şi porcul ăsta îi flutura mâinile prin faţă. Şi ca să ştii despre care femeie este vorba, victima este Mama Adevărată a Fetiţei cu Şaisprezece Personalităţi.

— Ce vom face acum cu şaisprezece mame cărora le-au fost ucişi copiii?

— Pe cine vor trage la răspundere? Sângele cui vor vrea să-l bea? se întrebă meditativ Mahărul Înălţimilor. Dar sângele meu nu le va ajunge nici pe o măsea. Vor bea şi sângele vostru. Vor trece apoi şi vor bea sângele din nevestele noastre. Din copiii noştri. Adu-mi urgent contractele, strigă, pocnind în acelaşi timp din degete în direcţia gorilei Jon2.

Jon2 dispare şi de această dată, dar pe o uşă invizibilă, nouă. Se pare că era uşa invizibilă din dos. Mi-ar plăcea să fiu lăsat singur şi nesupravegheat pentru câteva zeci de minute în arhivele lor. Tare mi-ar fi plăcut să ştiu ce experimente naziste fac porcii ăştia pe noi.

— Îşi flutura mâinile, zici? Arată-ne şi nouă ce mişcări făceai cu mâinile prin faţa unei femei ce îşi dădea ultima scânteie din ochi. Deşi nu pari, înclin să cred că te ocupi cu ciordeala high class. Ciordeala de Suflete.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi. Eram pur şi simplu paralizat. Mâinile îmi tremurau de spaimă. Mă uitam la cele două cum mureau sub ochii mei şi ştiam că, dacă voi vomita, există posibilitatea să nu mă mai pot opri. Voi sfârşi ca ele, îmi ziceam în sinea mea. Ei au intervenit la timp. Poftim pistoalele voastre înapoi, au fost în siguranţă la mine. Jon1 ia cele două pistoale şi îmi mulţumeşte.

— Pot să-l ajut pe Jonny la arhive? întreabă apoi Jon1.

— Mergi… mergi, oricum aici nu îmi eşti de nici un folos. Putea să vă împuşte ca pe raţe, dobitocilor, dacă era el ucigaşul. Sunt totuşi curios să mă uit la mâinile tale, zice apoi Mahărul Înălţimilor şi, pentru prima dată, se întoarce cu faţa spre mine. Nu pot să cred. Pe ăsta l-am mai văzut undeva… în filmul lui Mungiu! Este ăla care le fute pe fete.

După ce le-a privit fix un minut, mâinile mele i s-au părut banale. Această problemă era una de serviciu, una măruntă, aşa trebuia să îmi lase impresia. Să nu mă scandalizez. Dacă ar şti că am văzut şi filmul acela, cum ar reacţiona? Poate m-am pripit înapoindu-le pistoalele. Acum mergeam pe un fir subţire. Aveam echilibrul perfect când m-a bufnit râsul, privindu-i faţa de tată ce-şi fute fetiţa de opt ani.

— Ce roluri faci, şmechere? am spus printre hohote. Şi ce-i cu porcăria asta?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti! îmi răspunde Actorul Român.

Ce idiot, mi-am spus auzindu-l, mă crede dobitoc.

— Uite, ştiu că eşti Actorul Român care a jucat într-un film de-al lui Mungiu. În ăla, *4 luni, 3 săptămâni şi 2 zile*. Vrei să mă fuţi sau ce? Cine ţi-a scris rolul ăsta şi cum de se intersectează el cu viaţa mea reală?

— Este o întâmplare pură. Tu crezi că eu trăiesc din actorie? Ha, na! Ţi-ai găsit-o! Al doilea job, băieţaş. Ascultă la mine, al doilea job, spuse sec Actorul Român, şi în ochi i se citi tristeţea dacilor cuceriţi de Împăratul Traian în anul 106.

— De ce eşti nesimţit? îl iau tare pe Actorul Român. Aştepţi să cred că, dacă nu joci în filme, adică atunci când nu eşti pe platourile de filmare, vii şi lucrezi aici? Tu eşti Mahărul Înălţimilor şi Actorul Român. Nu este vreun rol. Eşti angajat part time?

— Aşa ceva!

— Ajunge, am auzit destule. Eşti un mare nesimţit! Mă iei cu din astea? Chiar vrei să cred porcăria aia? Drept cine mă iei? Vreo gorilă, pe care o freci cum vrei şi unde vrei? Aluzia era clară. În opinia mea, Organizaţia era Criminală. Arată-mi, te rog, scenariul! i-am cerut imperativ Actorului Român.

— Numai dacă ar fi existat unul, ce bine ar fi fost! îmi răspunse acesta. Eşti ultima problemă în clipa de faţă, cea mai mică. În capul listei am şaisprezece mame care vor primi vestea că copiii lor au pierit într-un accident produs întâmplător la baie. Ce le voi spune? Cine ne poate spune ce s-a întâmplat mai exact cu cele două victime?

Nu puteam să-l atac. M-ar fi împuşcat în cap. Poate că asta şi are de gând să facă în cele din urmă şi acum doar îmi amorţeşte atenţia, m-am gândit imediat. Dacă o fac pe scârba asta ce vrea să se joace cu nervii mei să îmi arate scenariul, aş putea avea dovezi solide pentru a construi un caz.

— Arhivele dumneavoastră nu sunt documente publice? l-am întrebat disimulant pe Actorul Român.

— De ce v-ar interesa Arhivele noastre? se formaliză imediat Actorul Român.

— Aş dori să caut câteva scenarii din viaţa mea, poate ne-am mai întâlnit, cu dumneavoastră sau cu alţi colegi de-ai dumneavoastră. Sigur ne cunoaştem. Chiar dacă nu ştim, există acte doveditoare. Ele sunt acolo, jos. Pot să mă duc să le aduc? mi-am încercat eu norocul.

— Fă ce vrei. Asta a fost oricum ultima mea zi. Peste zece minute nu voi mai lucra aici. Ai cinci minute peste zece minute de când plec eu şi până va ajunge aici schimbul trei. Îţi sugerez s-o tunzi până vine el. Ştii… vine odihnit.

— Ştii ceva? Du-te sănătos. Eşti o secătură de om că nu vrei să recunoşti. Eu o să mai stau pe aici să văd cine te schimbă.

Nu mai ştiam de unde începuse toată această aparentă halucinaţie. Undeva mi se schimbase perspectiva generală şi lucrurile se vedeau într-o lumină nouă. Era o lumină verde şi crudă, era carne vie.

Venisem aici să depun o plângere. Aveam o problemă ce necesita intervenţie de la nivel înalt. Tot ce m-au ajutat să fac a fost să-mi descopăr

pasiunea pentru crimă. Pasiunea simplă şi liniştită a celui ce ştie că niciodată nu va fi prins. Ştiam că voi mai ucide.

M-am hotărât să ascult sfatul Actorului Român. Am şters-o. Dacă este adevărat ce zice, peste zece secunde nu va mai avea nici o funcţie. Va fi un om simplu şi, în faţa mâinilor mele, va râde de se va căca pe el la propriu. M-am ascuns în spate, după tomberoane. Pe ăsta nu aveam de gând să-l iert.

Partea a III-a

Milioane de chipuri

Chipurile celor ucişi îmi vin în minte cu milioanele. Chipul fiecărei victime mă bântuie în fiecare noapte, de cum închid ochii. Am ucis în toate oraşele. Oamenii de toate culorile. Am făcut cinci mormane de cadavre din cele cinci continente. Nu ştiam încă nimic despre Armina şi nu aş fi vrut nici în ruptul capului să dau ochii cu ea. Ucideam cu plăcere şi mirosul acela al morţii cu carnea pe dos mă zeifica. Tuturor celorlalţi le ardea gâtul şi ochii. Am ţinut în mână armele tuturor poliţiştilor ce au venit la locul faptei. Nu am tras în viaţa mea cu pistolul. Totuşi, mi-a luat cinci ani să termin ce îmi propusesem. Acum era linişte. Rămăsesem numai eu cu forţele de ordine. Pe Armina nu o luasem în calcul, şi acest lucru avea să mă coste scump. Iar Ultimul Papă a fost de negăsit.

Crimele nu aveau să mă afecteze nici măcar psihic, mă încurajam eu şi ucideam mai departe. Memoria mea va fi cu totul alta când îmi voi recăpăta mâinile. Mâinile ei vor fi cele pătate de sânge.

Executam câte două, trei sute la început, deodată. Apoi am ucis din prima 5432 strânşi la o spirală a yoghinilor români. Întâlnirile Partidelor cu Electoratul m-au ajutat, de această dată. Unde erau alegeri, acolo eram şi eu. Se auzeau hohote imense de râs. Se rostogoleau prin păduri, şi munţii se înroşeau în urma lor de sângele amestecat cu bucăţi de maţe şi oase. Nu am iertat nimic.

CLINK, CLINK, se aude telefonul vibrându-mi în acelaşi timp în buzunar. Mesajul pare întâmplător şi nu este de la nici un prieten. Altfel, recunoşteam numărul sau, dacă era cumva vorba despre un amic, îmi apărea numele său scris pe

ecran. Sub numărul necunoscut străluceşte mesajul negru.

CE VEI FACE CÂND VEI AJUNGE CEL MAI PUTERNIC OM?

Ce întrebare de căcat. Acum, la sfârşitul lumii. Mai puternic decât cine? Mormanele de cadavre sunt inerte, însă puterea lor nu se măsoară în kilograme, ele put, înfundă cerul şi-l prăbuşesc la pământ. Lipsa celor vii din jur intră în conflict cu prezenţa lor sentimentală în memoria mea de ansamblu. Dar să nu ne repezim ca apucaţii la prezent şi la lipsurile sale, înainte de a ne şti trecutul. În cea mai mare parte a sa, prezentul este trecut, doar vârful pantofului ce face pasul înseamnă viitorul şi trecerea prin el, deschiderea dintre picioare este prezentul.

Singurul pe care l-am ucis din curiozitate a fost Actorul Român. Pe Fetiţa cu Şaisprezece Personalităţi şi pe Mama ei Adevărată le ucisesem din mirare. Prima dată nu îmi testasem forţele. Pur şi simplu rămăsesem înmărmurit văzând ce se întâmplă. Îmi amintesc că am înjurat-o grav de tot pe Mama Adevărată a fetiţei. Vroiam s-o opresc din râs. Pentru că nu s-a putut, am strigat ca disperatul după revelaţie.

Schimbă-ţi unghiul din care priveşti lucrurile, băiete. De fapt, nu mai privi din nici un unghi, priveşte din triunghi. Prima dată ai ucis, crezi tu, pentru că Mama Adevărată râdea de tine. Şi asta tot tu o crezi. De fapt, nici nu ai ucis tu, crima era deja acolo, aşteptând momentul prielnic de a ţâşni în lume. Crima a fost cea care te-a sedus. În momentul în care ai fost o simplă acţiune a crimei, ţi-ai dat seama că fără ea nu poţi exista. Aşa că pe restul i-ai ucis de plăcere, din dragoste de viaţă.

Mahărul Înălţimilor, alias Actorul Român, şi-a găsit sfârşitul acolo, în spate, între tomberoane. Demisionase din funcţia pe care o deţinea şi rămăsese doar Actorul Român. Eu am ţâşnit de

după tomberoane arătându-i mâinile, pe care văzându-le, a căzut fulgerător pe jos şi a început să râdă. Ce a urmat, m-a îngrozit. Dintr-un gest de etică, am mimat cum îi trag Actorului Român căcatul din cur, intestinul gros, intestinul subţire. Sar plămânii desprinşi. Mişcam mâinile astea dubioase făcând exact aceleaşi gesturi pe care le fac cu hârtia igienică.

Probabil că bietul nenorocit se gândea să îşi sune agentul în vederea obţinerii unui nou rol, imediat ce a părăsit clădirea aeroportului. Nu ştia că, peste câteva minute, va fi mort, cu toate maţele şi restul organelor ieşite pe afară. Nu ştia că singurul rol pe care îl va mai juca va fi cel de victimă a unui ilustru ucigaş în serie.

Când vroiam să ucid, umblam numai pe străzi lăturalnice. Mă apucam de treabă numai dacă pe stradă eram doar eu cu victima. Altfel nu mă riscam. Îmi era frică să nu fiu surprins de poliţişti chiar în momentul desfrâului. Dar ei nu aveau cum să înţeleagă ce se petrece şi nici nu avea cine să le explice, toţi cei care îmi văzuseră mâinile fiind morţi. Ca orice Criminal în Serie, am început să urmăresc presa.

Cu toate că nu au dovezi clare, specialiştii au căzut de acord că este vorba despre o epidemie. Un virus nou scăpat de sub control.

Din cauza halului în care se găseau victimele, nu s-a gândit nimeni că la mijloc ar fi vorba de un ucigaş. În fiecare zi aceeaşi poveste, specialiştii căutau virusul şi eu căsăpeam în draci. Apoi a devenit plictisitor şi m-am hotărât să risc. Am început să atac grupuri de chinezi. Am dat imediat de o plăcere cu totul şi cu totul nouă. Muzica se forma ca un nor deasupra trupurilor ce se contorsionau la picioarele mele, muzica împletită din râsetele chinezilor. Oricum, finalul era mereu hard-core şi piesa o lua razna, atacată fiind din toate părţile de sunete subţiri urmate de explozii

nucleare, aşa, de antreu. Numai pe o ureche îmi ajungeau.

După o vreme, am început să-i invidiez pe cei cărora le luam viaţa. Nu-i de colo să ţi se pregătească de undeva, de la distanţă, un astfel de sfârşit. Se nasc mulţi şi mor toţi. În aceste condiţii, cine nu ar prefera să moară de râs?

Pe măsură ce numărul victimelor creştea, omenirea a intrat în carantină. Cunoscuţii mei muriseră de doi ani. Nu mai aveam pe nimeni. Au fost şi accidente. Nu am vrut să îmi ucid părinţii, dar am rămas la ei într-o noapte şi, dimineaţa, mama a intrat peste mine în baie. Tocmai mă spălam pe mâini. Urma să şterg vechea ojă cu acetonă şi cu această ocazie să folosesc o ojă oglindă. Victimele se vor putea privi în armele ucigaşe. Dar brusc a intrat mama. Până să mă dumiresc, s-a înecat cu primul hohot şi asta a fost.

Tata a urcat în fugă scările auzind-o cum horcăie.

— Ce i-ai făcut? a răcnit el la mine, dând buzna în baie. Ce ascunzi la spate? Arată-mi mâinile, derbedeule!

— Nu pot! Trebuie să înţelegi!

— Criminalule! I-ai dat în cap mamei tale?! Arată-mi imediat ce ţii la spate, că te spintec, animalule! urlă tata cu ochii ieşiţi din orbite. Un firicel de sânge îi curgea lin din nara stângă.

— Nu te enerva, tată, te rog, îţi explic totul! Uite, îţi curge sânge din nas!

— O să-ţi curgă ţie sânge din gât, monstrule, dacă nu îmi dai acum ce ascunzi la spate.

Tata s-a repezit la mine şi a început să mă tragă de braţul drept cu putere.

— Nu mai trage, domnule! Nu te forţa!

— Dă, mă, drumu', dă, mă, drumu'! se opintea tata.

În cele din urmă, a reuşit să îmi smulgă pur şi simplu braţul şi să îmi întoarcă mâna la spate.

— Ce-i asta? l-am auzit spunând şi în momentul următor mâna i-a plecat instinctiv spre gură pentru a împiedica jetul de râs să ţâşnească cu putere. Izbucnirea a fost aşa de mare, încât suflul i-a aruncat mâna peste cap, rupându-i-o. Urmarea a fost clasică.

Nu am plâns. A fost de fapt o eliberare. Eram singur. Singurul căruia îi puteau fi aruncate în faţă faptele sale pentru a se ruşina cu ele. Nu puteam face nimic catastrofal atâta vreme cât părinţii mei trăiau. Riscam să fie ei traşi la răspundere pentru faptele mele de către anumite persoane. Acum aveam parte de libertatea finală a omului pe pământ. Cu toate astea, în fiecare zi le duc dorul, le văd privirile, dar niciodată nu mă întreb ce ar zice ei despre situaţia de faţă. Sunt singurii pe care i-am înmormântat creştineşte. Nu a durat mult până când am cedat. S-a întâmplat la parastas.

— De ce nu îţi dai mănuşile jos, m-a întrebat preotul.

Parastasul

Toată lumea discuta despre epidemie.

— Nu-i drept, prea mulţi tineri! Ce o fi şi în mintea lui Dumnezeu uneori… nu zău, zi tu, Părinte!

De unde sunt aşezat, nu prea văd cui aparţine vocea de bătrânică. Şi nici Părintele, de fapt, nu are cui răspunde. Nici el nu vede mare lucru stând lângă mine.

— Vă mai pun vin, Părinte? l-am întrebat eu.

— Jumătate de pahar, că mai am o înmormântare.

După al doilea pahar de vin, limba Părintelui s-a dezmorţit bine de tot.

— Ce studii aveţi dumneavoastră? m-a luat el la întrebări.

— Economice, financiare, i-am zis în doi peri.

— Ce coincidenţă, domnule, îmi spune Părintele şi mă bate pe umăr.

— La ce vă referiţi?! Ce dracu' vrea şi ăsta? mi-am spus în acelaşi timp.

— Eu am absolvit Finanţe-Bănci la Constanţa. Am fost o vreme Contabil. Contabilă… dacă înţelegeţi, îmi zice Părintele şi tonul lui scade pe măsură ce înaintează în exprimare.

— Contabilă?

Stai aşa, Părinte. Cum adică Contabilă?

Este adevărat. Eram complet bulversat şi nu înţelegeam mare lucru.

— CON-TA-BI-LĂ, silabiseşte Părintele cu faţă întoarsă către mine.

— …

— Hai, domnule! Am fost femeie, ce mama mă-sii? se înfurie preotul şi îşi aruncă şervetul în poală.

M-am blocat. În câteva fracţiuni de secundă mă umplusem de ură până la refuz. Dar nu puteam încă exploda. Trebuia neapărat să aud asta până la capăt.

— Ţineam firme, din astea, ştiţi foarte bine ce spun.

Ştiam pe dracu'. Nu mai ştiam nimic.

— Ştiu pe dracu'! Nu ştiu nimic! i-am întors-o eu Părintelui. Ce ştiu eu? Cine sunt eu, să ştiu cumva ceva?! Era clar. Răbufnisem. Este drept că se şi adunaseră destule tensiuni ciudate în ultima vreme. Îmi venea să îi omor pe toţi. Scurt şi direct.

— Îmi cer iertare, fiule, dacă am greşit chiar şi numai cu vorba, nu te înfuria aşa.

— Eu îmi cer iertare, Părinte. Vă rog să îmi scuzaţi ieşirea şi să vă continuaţi povestea.

Altfel stăteau lucrurile în sinea mea. Sub zâmbete, se ascundeau planuri de genocid.

— Făceam bani frumoşi din contabilitate. Apoi i-am ţinut contabilitatea unui preot şi când am văzut cât câştigă şeicul…

Gata, asta este! mi-am zis. Îmi fac operaţie de schimbare de sex, mă înscriu la Seminar şi mă fac Preot. Calculele îmi asigurau profitul. Investiţia nu era mare.

— Curvă jegoasă, m-am auzit urlându-i în faţă Părintelui.

În sala restaurantului s-a făcut linişte. Din când în când, cineva mai scăpa tacâmurile pe jos.

— De ce nu vă scoateţi mănuşile? m-a întrebat Părintele, încercând să schimbe vorba.

Până să termine ce avea de spus, s-a trezit cu mâinile ucigaşe în faţa ochilor. Dintr-un salt, am fost pe masă cu mâinile întinse spre toţi invitaţii.

La picioarele mele era un masacru. Automasacrare Indusă.

— Luaţi şi vomitaţi pe cur de râs! urlam eu la ei şi săream ca un drac de pe un picior pe altul. Aşa, aşa, să vedem maţe, da, da, intestine, o inimă? A, nu, un ficat! Hohote cu sânge. Totul s-a înroşit în jur. Dumneavoastră cu faţa la perete. Creierul va ţâşni pe nas, se va lipi în mijlocul fondului roşu şi tabloul va căpăta astfel sens.

Aveam în faţă un maldăr de oameni întorşi la propriu pe dos. Organele încercau încă să funcţioneze în aer liber. Se auzeau inimi bătând afară.

Mă gândeam că nu ar fi o idee rea să îmi ofer serviciile Armatei. În caz de ceva, aş fi primit îngrijire medicală. Oraşele vor deveni din ce în ce mai pustii şi în curând voi rămâne singur. Cu toate astea, am considerat că ar fi o nebunie să împart o asemenea putere cu altcineva.

Am plecat de acolo înainte ca lucrurile să se sfârşească. Oricum, îşi scoseseră toţi organele vitale şi acestea se amestecaseră între ele absolut haotic. Orice secundă ar fi fost timp pierdut.

Afară

Am ţâşnit afară ca o fiară perfectă. O maşinărie ucigaşă foarte sofisticată şi pusă la punct până în cel mai mic detaliu. Mergând pe trotuare cum făcusem de sute, poate de mii de ori până atunci, aveam senzaţia că sar ca un leopard de pe o creangă pe alta şi răpun maimuţe.

Exteriorul se schimbase până în cel mai mic detaliu. Vedeam totul din punctul de vedere al prădătorului nedepistabil. Drogurile nu mai aveau efect. Vânătorii nu au nevoie de droguri. Aşa că la ele am renunţat fără să îmi dau seama.

O perioadă, am mers unde am văzut cu ochii. Am luat maşina părinţilor şi am plecat hotărât să merg până la capătul lumii. Îmi vizitam savana, tot ce mai lipsea era un producător de la National Geographic care să facă un reportaj despre mine. Dar nu aveam nici un interes să mă fac cunoscut. Treburile astea se fac în linişte.

Când raportul dintre cei vii şi cadavre a ajuns la jumătate, în mine a început să crească furia. Vroiam să pun mâna pe topor şi nu puteam face asta. Aş fi stricat totul. Simţeam frustrarea. Îmi venea să sugrum pe cineva. Să-i zbor creierii. Să-l lovesc cu ranga. M-ar prinde cu siguranţă.

Mă gândeam că poate aş avea nevoie de un psiholog, dar oare ce psiholog avea nevoie de asta?

— Te-ai putea lăsa crucificat! aud vocea Ultimului Papă în cap.

— EXACT! strig exaltat.

Următorul lucru pe care îl ştiu este că m-am trezit participând la tot felul de procesiuni şi ceremonii religioase ale popoarelor din America Centrală şi de Sud, ceremonii în cadrul cărora este reconstituită crucificarea. Am aşteptat un an până ce am fost iniţiat, dar a meritat. I-am rugat să îmi scoată mănuşile după ce voi fi înălţat pe cruce. La picioarele mele se autoflagelau sado-masochiştii. În Mexic. În Brazilia. Acelaşi ritual. Apoi anul

acela de aşteptare a început să însemne prea mult. Devenise plictisitor. Epidemia ce cuprinsese Europa nu ajunsese până la ei, se pare.

A izbucnit brusc. Imediat ce Organizatorii mi-au scos mănuşile. Săracii şi bogaţii murind împreună. Maţele pline amestecându-se cu maţele goale. Sângele subţire cu sângele vâscos.

Eram sătul de atâta sânge. Abia aşteptam să se termine totul. Să se usuce. Am vrut să grăbesc lucrurile şi m-am mutat în State. Am nimerit în plină campanie electorală. Măruntaiele Candidaţilor s-au amestecat cu măruntaiele Alegătorilor.

Lăsam în urma mea brazde de cadavre. Unele se topiseră sigur din cauza timpului. Aveam nevoie de un plan, altfel putea izbucni oricând ciuma şi nu eram imun. Acest pericol m-a încetinit mult.

Devenisem dependent de briza râului de sânge încă viu ce îmi curgea uneori la picioare. Îngerul Morţii este aici şi omenirea habar nu are. Omenirea nu vede şi se sperie. La Judecata de Apoi cu oamenii. Sunt vinovaţi.

— Vinovaţi?

— Vinovaţi peste măsură! îmi răspund. Altfel nu ar fi speriaţi. Nu s-ar vorbi atâta despre Epidemia aia nenorocită care nici măcar nu există.

Recunosc, îmi venea uşor să vorbesc din poziţia în care mă aflam.

Întâi de toate, m-am întors urgent la Constanţa. Imediat ce m-am liniştit, după întâlnirea cu Colecţionarul şi după şocul suferit în aeroport. Avuseseră loc câteva schimbări majore şi aveam nevoie de un mediu cunoscut, un mediu în care să mă simt în siguranţă. Sunetele trebuiau să aibă sensul din dicţionar ca reper, şi nu ca restricţie.

Cu toate că mă aflam acasă, cel mai sigur loc în care puteam dormi era pe fundul mării. Mi-am cumpărat un costum de scafandru şi am montat un pat între stânci la o adâncime de doi metri. Intram seara pe întuneric şi ieşeam dimineaţa pe lumină.

În rest, mă temeam să fac scufundări. Costumul de scafandru era doar o pijama.

În Constanţa a izbucnit Epidemia. Eram la început, aşa că nu au murit mulţi. Destui cât să se vorbească, totuşi, de un virus. Epidemia a cuprins Europa după ce mi-au murit părinţii. Oraşul se transformase într-un cimitir eviscerat. La malul mării, cadavrele constituiau adevărate diguri în calea valurilor. Toate în două zile. Apoi am şters-o şi virusul a apărut brusc în alt oraş. Şi apoi în altul. În altă ţară. Pe alt continent. Mereu undeva precis şi unic, ca şi cum virusul ar fi fost singurul. Doar unul ce se plimbă şi ucide numai unde este. Un virus care nu se răspândeşte. Doar se mută. Mai exact, zboară cu avionul.

Omenirea intrase în putrefacţie. Mai rămăseseră Organele Statului. Cei în funcţie nu râdeau niciodată văzându-mi mâinile. Pentru ei era o greşeală a Celor de Sus ce trebuie tratată cu seriozitate, în secret. De fiecare dată când ne întâlneam, le înapoiam pistoalele. De multe ori îmi venea să îi împuşc în cap şi să termin odată cu asta. Poate că nu ar fi deloc rău să mă aresteze cineva şi să se descopere totul.

Am rămas singuri. Eu cu Armatele Omenirii.

Al Treilea şi al Patrulea Război Mondial

Cum să fac câinii să râdă? M-am frământat zile în şir şi tot nu am găsit soluţia acestei probleme. S-au înmulţit peste măsură şi, încet-încet, au început să mănânce din cadavre. La început au fost un pic timizi. În special cei cărora le muriseră stăpânii. Într-una din zile, pe când mă plimbam aiurea prin centrul Constanţei, am trecut pe lângă un pudel din cale-afară de credincios. Când am dat să mă apropii de el, m-a mârâit precum o hienă. Era clar, îmi spunea s-o şterg, că nu-i de glumă. Cine ştie de câte zile păzea cadavrul babei care, mai mult ca sigur, îi fusese stăpână. În orice caz, destule. Femeia intrase deja în putrefacţie, dar el nu se mişca de lângă ea. O păzea într-un aşa hal, încât începuse să mănânce din cadavru de teamă ca nu cumva să-l scape din ochi şi să i se întâmple ceva. Un câine din ăsta mi-ar trebui şi mie, mi-am zis. Un câine capabil de un asemenea devotament nu merită abandonat pe stradă. Şi încet-încet am început să mi-l doresc din ce în ce mai tare. M-am întors a doua zi cu o cutie de Chappy, încercând astfel să îi cumpăr încrederea. Nici vorbă de aşa ceva. Colţii ameninţători şi-au făcut imediat apariţia şi a trebuit s-o-ntind. Deja nu mai era o joacă. Ci un război al nervilor. Am încercat toate metodele. Nu am reuşit să mă apropii de el nici un pas mai mult ca în prima zi. Credeam că o să îmi pierd minţile. Îmi doream dragostea acestui câine ca şi cum aş fi avut ce face cu ea. Apoi a dispărut pur şi simplu. Într-o dimineaţă nu mai era acolo. Din cadavrul femeii nu mai rămăsese decât scheletul alb strălucind în soare. M-am simţit înşelat şi, brusc, nu l-am mai iubit. Mi-am continuat liniştit plimbarea pe care o începusem la prima noastră întâlnire. Am luat-o pe Ştefan cel Mare. Vroiam să văd marea. Atunci am înţeles

pentru prima dată cum stă treaba. Am trecut pe lângă un dalmaţian ce păzea un schelet din care doar mâna dreaptă mai avea ceva carne pe ea. A urmat pechinezul ce îşi băgase adânc capul în gura stăpânului mort. Îi căuta limba sau poate creierul. După care m-am trezit faţă-n faţă cu o haită de maidanezi. Ăştia nu păzeau pe nimeni. Ei mâncau din toate cadavrele. Mâncau haotic. O halcă de aici, alta de acolo, propovăduind astfel, în mod egal, adevărul. Un adevăr pe care nu eram pregătit să-l accept. Era periculos. Dăduseră de gustul cărnii şi oricând putea izbucni un război între Armatele Pământului şi ei. Nu prea îmi păsa de asta. Tot ce îmi doream era să nu fiu prins la mijloc. Şi bineînţeles că îmi mai doream ca, din acest conflict, Armatele Pământului să iasă învingătoare. În faţa acestor bestii eram total lipsit de apărare. Dacă aş şti cum să îi fac să râdă, aş fi mult mai liniştit. Dar asta nu era tot. Mai erau şi şobolanii. Ştiam că imediat ce vor dispărea câinii şi nu va mai avea cine să-i ţină la distanţă, vor împânzi străzile şi vor aduce cu ei molime adevărate, faţă de care nu există imunitate. Dar cum relaţiile câine-om deveneau din ce în ce mai încordate, mă gândeam destul de rar la şobolani, fără să îi pierd totuşi din vedere. M-am mutat aşadar într-una din camerele Muzeului de Artă, la ultimul etaj. Podeaua şi pereţii groşi de marmură îmi asigurau protecţia necesară. Apoi buba s-a spart şi, timp de câteva săptămâni, străzile s-au transformat într-un adevărat teren de vânătoare. De dimineaţă până la apus, răpăitul mitralierelor nu înceta nici o clipă, timp în care un schelălăit regulat îl acompania cu patos.

Astăzi a fost pentru prima dată linişte şi am putut în sfârşit să dorm. Dar fericirea asta, pe care uneori numai lenea mi-o poate aduce, a fost în cele din urmă distrusă de primul chiţăit la auzul căruia am sărit ca ars din culcuşul pe care mi-l amenajasem. Mi-am dat seama că mă mirosiseră

şi, odată ce s-a întâmplat una ca asta, ştiam că urmează o cursă nebună în care şansele mele de a îmi pierde urma erau minime. Mă căutau. Vroiau să mănânce carne şi să bea sânge. Pe străzi sunt numai oase. Oase de oameni amestecate cu oase de câini şi de pisici.

Sunt nevoit să îmi îmbrac costumul de scafandru şi să dorm iar pe fundul mării. Acolo, bestiile nu vor ajunge. Pe uscat, întunericul s-ar strânge în jurul meu ca laţul unei spânzurători. Sunt încolţit. Ce mai, sunt în căcat.

Nu se mai găseşte nimic de mâncare. Mâine dimineaţă voi ieşi la vânătoare.

Nu am întâlnit nici ţipenie de om, aşa că a trebuit să mă mulţumesc cu doi şobolani tineri care nu cunoşteau pericolele pe care lumina le poartă în sine.

Patru şobolani în trei zile. În rest, numai speranţe din ce în ce mai palide că voi putea ucide o pradă mai mare. Nu mai am nici o pretenţie. Nu vreau bebeluşi cu carnea fragedă sau fetiţe la pubertate, m-aş mulţumi şi cu o bucă de babă, dar de unde? Am cutreierat toate cartierele, am intrat în toate blocurile, am cercetat cu atenţie maximă toate apartamentele. Nici o bucăţică de carne. Noua specie de oameni ce ne va urma va avea dinţi puternici, dinţi capabili să sfărâme dintr-o muşcătură craniul unui bivol. Dar, ştiind asta, mai mult ca sigur nu o va face.

Dependenţa

Sunt dependent de creier. Am realizat această stare când a devenit imposibil de găsit. Şi nu sunt dependent de creier în general, ci de creier uman. Această dependenţă este criminală, sevrajul va ţine cât voi trăi. Am ajuns într-un aşa hal de disperare, încât sunt gata să investesc tot în construirea unei fabrici de creiere. Să iasă creierele pe bandă rulantă. Creiere goale, fără om, altfel nu sunt bune de nimic. Vreau creiere chimice şi, mai ales, nefolosite. Creierul folosit este ca pâinea veche de o lună. Numai bun de dat la porci. Dar nici lor nu le foloseşte la nimic. El nu foloseşte nimănui. Neprodus în laborator pe căi artificiale, el, creierul, învaţă ce înseamnă să fie creier de la alte creiere. Nu, merci. Mă pot tăvăli pe jos de disperare, dar nu m-aş atinge de un creier educat nici în ruptul capului. O altă diferenţă între creierul educat şi cel proaspăt, obţinut în laboratoarele noastre, este însă cea mai importantă. Creierul educat educă următoarele creiere urmând tradiţia istorică. Creierul proaspăt, fie el şi chimic, nu are nici o tradiţie de continuat. El este fix punctul zero înainte de care ne situăm noi cu valorile dictate de iminenta moarte şi după care ne situăm numai noi, sută la sută noi, fără completări inutile cum ar fi mâinile sau picioarele, negândite, din moment ce se văd cu ochiul liber. Pentru o straşnică evoluţie, trebuie să ne hrănim cu astfel de creiere curate, creiere fără ochi, nas şi urechi. Creiere fără limbă. În ele, toate acestea sunt gânduri şi sentimente. Organele sunt simple gânduri şi nu mai au funcţii restrictive. A gândi cu inima va fi la fel de concret ca a trage pe stradă cu mitraliera.

Partea a IV-a

Din partea cealaltă

Nu există oraşe fără oameni, mi-am răspuns. Întrebarea fusese: în ce oraş sunt? Dar, evident acum nu mai contează. Este prima dimineaţă în care străzile sunt perfect uscate. Munţii de zăpadă din carne-nsângerată s-au topit complet. Merg pe mijlocul străzii şi las soarele să mă înţepe cu razele. Din faţă vine o femeie tânără, cu mersul hotărât, direct spre mine. Sunt atât de sigur că nu mai este nimeni în viaţă, încât înclin să cred că am o halucinaţie. Dar femeia se apropie privindu-mă direct în ochi şi se opreşte la un metru în faţa mea.

Mă întreb dacă ştie că s-a oprit direct în gura lupului. O singură muşcătură, şi creierul i se va descărca pe loc de amintirile întregului şi nu va mai percepe corpul ca pe un ansamblu decât pentru câteva secunde, în care va avea impresia că-i trece viaţa prin faţa ochilor, dar nici vorbă de aşa ceva, este o simplă îmbrăţişare electrică a celulelor ce îşi iau rămas-bun unele de la altele înainte de a o apuca fiecare pe drumul putrefacţiei.

Nu am fost niciodată o fiinţă exagerat de comunicativă. De fapt, niciodată nu mi-au plăcut oamenii, străinii. Statul la coadă în alimentară îmi provoca pierderi ale cunoştinţei. De câteva ori m-am trezit aruncat în stradă de patronii unor magazine. Întâi mă taie toate apele, apoi mi se face alb în faţa ochilor şi mintea se retrage în adâncurile creierului, în ultima cameră, de unde se mai poate ieşi pe partea cealaltă numai şi numai în moarte. Nu mi-au plăcut nici cunoscuţii care mă opreau pe stradă întrebându-mă cum mai merge. Ce mai fac? Ce mai fac ai tăi? În rest, toate bune? Unde mai eşti? Cu cine te mai vezi? Pe unde mai ieşi? Şi toate întrebările căcăcioase şi neputincioase. Toată frica omenească faţă de diferenţele inter şi intraumane a grăbit procesul

extincţiei. Nici mai devreme şi nici mai târziu. Acum. Omenirea s-a autodistrus imediat ce totul a depins de un singur individ. De mine.

Hoţul neprins va fura până nu va mai rămâne nimic, mi-a spus cândva cineva. La fel voi ucide şi eu. Voi lua fără să dau, voi primi fără să ofer. Voi fi temut fără să mă tem. Voi fi iubit fără să iubesc.

Fără să ştiu însă că sfârşitul face parte mereu din prezent. Sfârşitul este aici. El este mereu prezent, altfel nu ar mai fi deloc.

Crime şi sex

Mă simţeam etern. Nu bănuiam că mă va cuprinde, şi realmente doborî, melancolia. Criza a început la trei zile după ce am fost arestat pentru crimă cu premeditare şi închis pentru cel puţin treizeci de zile. Au trecut două săptămâni şi tot nu pot să cred că ceea ce s-a întâmplat este adevărat. Mai auzisem de visul ăsta. Episodul din baie se repetase de mai multe ori. După fiecare măcel fugeam acasă şi mă masturbam cât încă mă găseam sub euforia crimei. Armina nu era acolo, ea nu avea nici măcar un nume sau un chip, dar eu făcusem dragoste cu ea cum nu ştiusem până atunci că este posibil. În plus, ca orice Criminal în Serie, am început să mănânc carne de om. La sfârşit mă lingeam pe degete.

Mă gândeam că, dacă aş avea o adresă, ceva, i-aş fi putut trimite bani ori de câte ori mă masturbam gândindu-mă la ea, chiar dacă nu ştiam cum arată.

Carnea de om provoacă dependenţă mai ceva ca heroina. Sevrajul nu trece după o vreme. El rămâne acolo. Aşa m-am trezit hăituit de pofte interminabile, străbătut de o lăcomie satanică. O râcă permanentă, o durere-n naturalul foamei omeneşti. Vroiam carne de om, dar omenirea putrezise, se uscase şi se făcuse praf. Am încercat pentru o vreme să îmi astâmpăr setea lingând sacii aspiratorului, dar nici nu se compară.

De afară chiar se aude liniştea. Sunt doar eu cu ei. M-ar putea condamna la moarte, şi cu siguranţă că asta ar face dacă ar şti povestea întreagă. Aproape toţi au avut copii ce mi-au căzut victime. Dar nimeni nu bănuieşte nimic. Sunt aici pentru uciderea Arminei şi atât. Chiar şi numai pentru asta există mari şanse să fiu executat.

Armina a fost singura victimă pe care am atins-o. Nu am considerat ca fiind o ironie faptul că am sugrumat-o cu propriile sale mâini. Am simţit însă

cum mâinile sale îşi pierd identitatea, memoria, totul, şi devin ale mele imediat ce a încetat să mai respire. Am simţit cum memoria lor se lipeşte de memoria mea generală, alături de memoria celorlalte organe. Am simţit cum tonele de sânge mă trăgeau în jos apăsându-mi umerii. Am fugit la poliţie şi m-am predat. Ca să nu mai pierdem timpul, m-am dus cu cadavrul Arminei în spate. Înainte de toate, m-am masturbat.

Ancheta

— Recunoşti că ai ucis-o pe Armina Colocolo în data de…

— Recunosc, i-o scurtez eu Anchetatorului.

— Îmi poţi spune, totuşi, de ce ai făcut-o? continuă el, plimbându-se în acelaşi timp prin birou cu pasul larg.

Îl bănuiam că, în gând, tot ce face este să îşi numere paşii.

— Aveam nevoie de o femeie, nu de o soră! am urlat eu scos din minţi. Ştiam că Anchetatorul îmi putea oricând rupe o mână, dar nu îmi păsa.

— O soră? Ce soră? Ce bazaconii îndrugi?

— Vă spun adevărul.

— Nu ştiu ce mizerabil pervers eşti, dar dacă încerci cumva să te joci cu nervii noştri, îţi promit că nu mai ajungi viu la proces.

— Mă întreb cine va face parte din juriu, îi spun eu chicotind Anchetatorului.

— Se pare că nu eşti chiar aşa inteligent cum te crezi. O să fie vai şi amar de curul tău. Singurele zone neafectate de virusul ăsta sunt puşcăriile, acolo rata de supravieţuire este de sută la sută.

— Asta dacă voi fi găsit vinovat, îi atrag eu atenţia Anchetatorului, foarte sigur pe mine.

— Vei fi judecat aşa cum nu a mai fost nimeni. Singurii supravieţuitori rămaşi în libertate sunt orbii. Ei te vor judeca.

— Orbii? Orbii? îmi aud vocea ca şi cum cineva îmi ţipă cu ea în urechi mai-mai să îmi spargă timpanele.

— Da, orbii, îmi şopteşte calm Anchetatorul şi, spre finalul cuvântului „orbii“, vocea-i devine mieroasă, perversă, matură şi sigură pe adevărul exprimat.

Dau să mă ridic brusc în picioare, ca şi cum aş încerca să ţâşnesc din capcana asta de urşi ce s-a strâns în jurul meu, dar mâna puternică a Anchetatorului mă apasă pe umăr şi mă prăbuşeşte

la loc pe scaun, după care mă aud spunând cu o voce stinsă, tot mai stinsă:

— Justiţia este oarbă.

— Ha, ha! Ce ironie, nu? întreabă Anchetatorul, fără să îmi dau seama cui i se adresează.

Pentru câteva secunde, în încăpere s-a aşternut liniştea. O linişte ascuţită, ce m-a secţionat în două vârste exacte, cea de până acum şi cea care va urma. M-a cuprins panica şi, pentru prima dată în viaţa mea, am ştiut că este posibil să nu mai trăiesc încă pe cât trăisem deja.

— Să revenim, propune autoritar Anchetatorul, privindu-mă violent în ochi. De data asta încearcă să spui adevărul, vom şti dacă vrei să ne duci cu fofârlica. De ce ai ucis-o pe Armina Colocolo?

Sunt istovit. Gata să cedez. Ce rost mai au toate astea? Dar nu! Nu le voi spune nimic din ceea ce sunt. Nimic din megaproporţia reală a crimei mele. La dracu' cu orbii! Uitasem de ei şi acum se pare că voi sfârşi ca orice Criminal în Serie, ca orice comun Criminal în Serie. În schimb, nu am încotro, trebuie să le spun adevărul despre singura crimă pe care am înfăptuit-o cu mâinile goale. Nu are rost să mint. Nu am nici o poveste pregătită, şi o fi Anchetatorul un mare idiot, dar prost nu e. Tot ce îmi rămâne de făcut este să fiu atent să nu care cumva una să ducă la alta şi tot aşa, să se descopere adevărul despre monstruozitatea înfăptuită cu spirit de răspundere şi în deplinătatea facultăţilor mintale. Altfel m-am ars. În fond, le pot spune tot adevărul, mai puţin partea cu holocaustul, pe care o voi omite pur şi simplu. Mai rămâne să mă şi creadă. Eu, unul, nu aş crede aşa ceva.

— Voi spune totul cu lux de amănunte. Poate ar fi bine să înregistraţi, îi propun Anchetatorului şi, auzindu-mi vocea, simt cum îmi recapăt încrederea.

— Poţi începe! Se înregistrează. Aşadar, de ce ai ucis-o?

— Pentru că era soră-mea. Ştiu că pare bizar, dar dacă mă lăsaţi să vă spun toată povestea, veţi înţelege.

— Dă-i drumu'! Nu te voi mai întrerupe, mă asigură Anchetatorul.

Pe măsură ce îi povestesc totul Înregistratorului, vocea îmi devine străină. Îmi ascult povestea spusă cu siguranţă de altcineva. Cineva care îşi însuşeşte viaţa mea fără a menţiona însă partea cea mai atroce şi, totodată, cea mai fericită. Am spus totul, începând cu povestea de la aeroport, în fond singura pe care o puteam lega logic de acuzaţiile ce mi se aduceau.

Am fost fericit exterminând omenirea. Ucigând rând pe rând sistemele pe care nu le-am înţeles niciodată. E drept că nu sunt singurul în această situaţie, dar nu îmi pasă nici cât negru sub unghie. În fond, este vorba numai şi numai despre atitudine. Şi eu am crescut într-un mediu în care atitudinea celor ce s-au ocupat de educaţia mea nu mă putea transforma decât într-o apocalipsă umană. Imperiile răsar şi apun, ele sunt precum soarele, nu există nici o dimineaţă în care, privindu-l cum se înalţă, să nu îl suspectez de fraudă. Poate nu este el, cine nu şi-ar trimite fraţii gemeni la serviciu în locul său dacă tot ce are de făcut este să se arate? Despre nopţi nu are sens să vorbim, ele sunt simple războaie. Dar acum totul s-a terminat, au rămas numai armatele, iar ele nu se vor masacra reciproc neavând în spate popoarele cărora să le jure credinţă. Un fel de Iisus cu genunchii rupţi. Un Iisus înviat ce nu poate sta în picioare şi care, căzând în genunchi, cere iertare omenirii aşa cum ar trebui să facă orice Dumnezeu cu bun-simţ şi întreg la cap.

Eu nu îmi voi cere iertare şi nu voi regreta nimic, eu nu am remuşcări. Nevestele lor sunt moarte. Eu le-am ucis. Fiicele lor la fel. Nu le mai rămâne decât să se fută cu orbii sau să se adapteze, precum fiinţele inteligente, la mediul interior

devenind poponari. Atunci opera mea va fi completă. Chiar şi în cazul unor neînţelegeri, soldaţii îşi vor întâlni duşmanii pe câmpul de luptă şi se vor îndrăgosti de ei.

La asta mă gândeam când mi-am auzit vocea spunând:

— Am scăpat ca prin urechile acului. Începusem să cred că sunt imun şi că virusul nu mă poate afecta. În rest, asistam neputincios la dispariţia celor dragi. Chiar şi în ziua de azi îi mulţumesc lui Dumnezeu că nu am avut nevastă şi copii. Cu toate astea, mi-au murit pe rând părinţii, prietenii, fostele iubite, vedetele preferate, poeţii, pictorii, preşedintele pe care-l votasem din toată inima, fata de la chioşcul din colţ care îmi dădea ţigări pe datorie. Aşa nu se mai putea. Mi-am zis că ăsta trebuie să fie sfârşitul şi atunci, pentru prima dată în viaţa mea, m-am speriat. Mi s-a făcut frică de faptul că voi muri şi nu voi cunoaşte iubirea. Fără să stau pe gânduri, am plecat s-o caut. Muriseră atât de mulţi în jur, încât aproape totul devenise gratis.

— Da, scriau la un moment dat prin ziare ceva despre asta, imediat după ce a murit atins de virus şi ultimul acţionar al companiilor aeriene. Îmi amintesc că era un interviu cu un pilot, ceva. Un nebun care susţinea cu îndârjire că cel mai sigur loc de pe pământ este cerul. Ce imbecil. Te rog, zi mai departe.

Poate că nu este indicat să-l subapreciez pe Anchetator în cazul în care va continua să îmi dea răspunsuri poetice.

— Părea o misiune imposibilă. Nu ştiam nimic despre femeia pe care o căutam. Putea locui pe orice continent, putea fi într-o continuă mişcare, căutându-mă, probabil, aşa cum făceam şi eu. Putea fi moartă deja, putrezită cu mâinile mele cu tot, şi totul să fie pierdut.

Desigur, minţeam spunând asta. Minţeam cu riscul de a părea un maniac cu creierul virusat de

obsesii. Ştiam că, în condiţiile prezentate de mine, nici un om întreg la cap nu s-ar fi aventurat într-o asemenea căutare lipsită de şanse reale.

— Ajunsesem o epavă. O umbră palidă ce umbla hăituită de colo-colo şi se hrănea din puţinul unei speranţe absurde. Escaladam munţii de cadavre şi, ori de câte ori găseam o fiinţă vie, mi se reaprindea speranţa şi inima începea să îmi tresalte.

— Treci la subiect, mi-o scurtează Anchetatorul. Unde te-ai întâlnit cu victima şi ce motiv ai avut s-o ucizi? Nu ne interesează pălăvrăgeala asta a ta împopoţonată cu artificii de povestitor. Poate ai uitat unde te afli, mă avertizează el pe un ton ameninţător.

Intervenţia Anchetatorului îmi convine de minune. Trecând direct la crima de care sunt acuzat, evit să mă pierd în amănunte şi, implicit, să încurc poveştile. Astfel, scade riscul de a fi prins şi condamnat pentru adevărata crimă.

Adevărata minciună

— Mă plimbam ca de obicei, căutând-o cum cauţi acul în carul cu fân. Nu îmi vroiam înapoi numai mâinile. O vroiam pe Armina, pe ea, femeia necunoscută, cea cu ale cărei mâini făcusem dragoste, mă hrănisem şi îmi spălasem trupul de mizeria lumii. Căutarea acestei femei devenise o căutare de sine. Am întâlnit-o pe străzile unui oraş ce pentru mine îşi pierduse numele odată cu locuitorii. Am zărit-o de foarte departe şi, cum la început părea o umbră, am început să alerg spre ea, neînţelegând dacă se apropia sau se îndepărta. Pe măsură ce distanţa dintre noi scădea, mi-am dat seama că silueta îndepărtată era a unei femei ce venea direct spre mine. Pentru a nu mai pierde timpul, mi-am scos mănuşile, lăsând să se vadă mâinile ce nu îmi aparţineau clar ca lumina zilei, deşi păreau să fie ale mele. Când s-a oprit în faţa mea, pulsul mi-a crescut brusc într-un asemenea hal, de am crezut că îmi va da sângele pe nas şi pe urechi. Ştiam deja cine este.

Ne-am privit într-o tăcere imposibilă. Căutările disperate se terminaseră aici şi nici unul dintre noi nu putea crede. Îi vedeam chipul paralizat într-o expresie schimonosită. Nici eu nu arătam mai bine. Fericirea îmi făcea ravagii pe sub piele, îndoindu-mi oasele feţei ca pe nişte fâşii subţiri de cupru. Tot craniul contribuia la un zâmbet de care nici o fiinţă vie nu este în stare. Ne priveam ca şi cum fiecare dintre noi s-ar fi uitat în oglindă într-un moment în care mulţumirea de sine a atins cotele maxime. Momentele în care ne priveam mâinile alternau rapid cu cele în care ne priveam în ochi. Nu visam. Fiecare se afla în faţa celui pe care îl căutase o viaţă întreagă.

Tăcerea a continuat. Nici unul dintre noi nu era în stare să spună ceva. Ce ar fi fost, oare, de spus? Ne-am luat de mână şi am plecat, fără să ne întrebăm încotro. Fără să fim curioşi măcar de

ceea ce va urma. Paşii ne-au purtat până în faţa unei uşi pe care, fără să stau pe gânduri, am spart-o cu piciorul dintr-o singură lovitură. Ne-am aruncat pe canapeaua din prima încăpere şi ne-am sfâşiat hainele unul altuia cu dinţii, fără ca mâinile noastre să se dezlipească o clipă măcar. Încercam astfel să conservăm normalitatea acestei prime nopţi pe care ne-o petreceam împreună şi în care aveam să ne pierdem cu adevărat virginitatea. Doar mâinile ni le-am atins cu mâinile.

Dimineaţa a venit pe nerăsuflate. O nerăsuflare în care ni se amestecaseră respiraţiile, pieile, muşchii, oasele, minţile, sângele, memoriile şi conştiinţele. Primele raze au intrat între noi ca lanţul unei drujbe, despărţindu-ne. Simţeam, fiecare pe pielea lui, prima durere, durerea eliberată de momentul genezei. Durerea lui unu din clipa-n care fusese tăiat în doi. Odată cu această durere ni s-a înfipt brusc în conştiinţă nevoia de necontestat a numelor şi ne-am trezit urlând amândoi în aceeaşi clipă:

— Stan!

— Armina!

Am întins brusc unul spre altul mâna, am făcut cunoştinţă între noi şi, în acelaşi timp, fiecare cu sine. Eram cu siguranţă primii doi oameni care, făcând cunoştinţă unul cu celălalt, deveneau, fiecare în parte, conştienţi de propria lor existenţă. În jurul nostru obiectele îşi exprimau şi ele noutatea, strălucind de bucurie. Perdelele ne-au spus cu gura lor cum le cheamă în clipa în care am întins spre ele mâinile şi le-am tras din calea soarelui, ce s-a prezentat şi el de cum a năvălit în cameră.

Ne-am îmbrăcat la repezeală cu ce am găsit prin şifonierul apartamentului şi am ieşit afară.

Totul a început să ni se prezinte pe bucăţi. Eram doar noi doi şi, ţinând cont de faptul că până în urmă cu puţin timp fusesem unul singur, am fi putut spune că noi am dat acele nume

extraordinare lucrurilor ce ne ieşeau rând pe rând în cale, dar nu ne interesa aşa ceva. Tristeţea a apărut şi ea la fel de brusc, spunându-şi pe nume. Cauza generală la fel.

Din cauza generală s-a rupt cauza particulară a tristeţii şi din aceasta au ieşit, ca din ou, imaginaţia şi mirarea. Mai departe, minciuna. Minciuna prin care strălucirea mirării în care obiectele îşi spuneau numele a fost înlocuită cu întunericul imaginaţiei în care copiii noştri vor fi convinşi că noi am dat nume obiectelor şi îşi vor revendica moştenirea. O moştenire tăcută, însă, în care nici o proprietate nu va mai fi auzită rostindu-şi singură numele şi astfel îşi va pierde sufletul, devenind, din punctul lor de vedere, o simplă adunătură de obiecte, obiecte din care moartea le va cădea năprasnic la picioare, îngrozindu-i cu tăcerea ei.

— Nu mai avem mult, o aud pe Armina spunând, în timp ce-mi spun acelaşi lucru-n gând.

Am simţit cum timpul îşi varsă peste noi orele ca pe nişte saci grei, saci plini ochi cu clipe de diferite forme şi mărimi. Şi, pentru a nu pierde nici o secundă, am început să ne spunem unul altuia totul, refăcând astfel, fiecare pentru celălalt, urmele pe care paşii noştri le lăsaseră în pământul proaspăt al memoriei.

Ne plimbam pe străzile pustiite de virusul necruţător ce reuşise să extermine toată omenirea, povestindu-ne unul altuia totul de-a fir a păr. Când oboseam, ne opream în faţa primei clădiri ce ne ieşea în cale, dădeam buzna în primul apartament, făceam dragoste şi adormeam ţinându-ne de mână. Ne trezeam şi o luam de la capăt. După câteva zile Armina s-a oprit în faţa unei case, privindu-mă cu o seriozitate pe care nu o mai văzusem până atunci la ea.

— Asta este casa în care m-am născut. Părinţii mei locuiesc încă aici. Nu prea mai ies de când cu epidemia. În ziua în care ne-am cunoscut, ieşisem să caut de mâncare, îmi spune Armina pe un ton

asortat perfect cu expresia serioasă de pe chipul său.

Am ezitat un moment. Armina m-a rugat în schimb să o însoţesc şi nu am putut s-o refuz.

Mobilul crimei

Pe holul din capul scării interioare ce unea parterul cu etajul unu s-a aprins lumina. Zgomotul paşilor grăbiţi a fost urmat îndeaproape de o voce feminină, ce mi-a părut din prima îngrozitor de familiară.

— Cine este acolo? Mina? Tu eşti? a venit de sus întrebarea, şi două picioare încălţate în papuci chinezeşti s-au oprit în capul scărilor.

— Da, mami, eu sunt.

— Cine mai este cu tine? a întrebat femeia fără să se arate, ci din contră, bătând în retragere.

— Un prieten foarte bun, a încercat Armina să îşi liniştească mama. Am adus de mâncare. Scoală-l şi pe tati. Eu mă duc să pregătesc masa. Nu vă grăbiţi, o să dureze ceva.

— Să speli bine creierul! Sper c-ai adus creier.

— Am adus, am adus, stai liniştită. Tu du-te şi spune-i lui tati să se pregătească. Vreau să luăm masa împreună şi să vă prezint pe cineva.

— Curăţă bine creierul! se mai aude vocea deja infernal de familiară a femeii, după care cele două picioare din capul scării se fac nevăzute.

Am lăsat baltă vocea femeii şi identificarea ei imediat ce am auzit de creier. Era pentru prima dată de când o întâlnisem pe Armina când se discuta despre preferinţele sale culinare. Speram să fie vorba de creier uman şi astfel gusturile noastre să coincidă.

— Despre ce creier este vorba? am întrebat-o pe un ton cât se poate de neştiutor pe Armina. În realitate, descoperisem de mult savoarea creierului de om proaspăt. Mâncasem câteva mii din aceste specialităţi care, deşi strânse sub denumirea generică de creier, sunt, din punctul de vedere al unui consumator oarecare, foarte diferite. Ecoul personalităţii se mai aude încă în fiecare dintre ele.

— Creier de om, o aud pe Armina răspunzându-mi şi mă liniştesc imediat ce simt cum îmi creşte

pofta, nu o poftă oarecare, ci pofta aceea care îţi vine atunci când ştii sigur că vei mânca. Pofta vânătorului de satisfacţii. Mă ajuţi la bucătărie, te rog, continuă Armina către mine.

— Cum să nu, îi răspund eu foarte vesel, la gândul că îmi voi înfige mâinile în tunelurile prin care cândva circulau gânduri.

Ajunşi în bucătărie, ne-am apucat de treabă. Armina a scos din rucsacul pe care îl avea în spate când ne cunoscuserăm o pungă albastră sigilată perfect. Vine creierul, mi-am zis, frecându-mi mâinile de nerăbdare. Armina scotea creier după creier din punga albastră, îl spăla bine pe fiecare în parte şi apoi mi-l întindea mie. Eu îl curăţam de pieliţă şi i-l dădeam înapoi să-l mai spele o dată.

Am scăpat pe jos al patrulea creier, după ce îl curăţasem aproape în întregime, când în bucătărie a intrat mama. La început am fost convins că am un flash back din cauza viseptolului. Că este una dintre acele incursiuni în trecut care de fapt se petrece în afara timpului şi a spaţiului, fiind, cu toate astea, cât se poate de naturală. Dar secundele au continuat să treacă şi mama tot acolo era. Ba mai mult, s-a apropiat de Armina vrând să o înlocuiască la spălatul creierului.

— Hai, lasă-mă pe mine, oi fi obosită la cât trebuie să fi umblat după astea, a spus mama şi brusc mi-am dat seama că vocea din capul scărilor era a ei.

— Imposibil, am spus. Nu ştiam exact cât trecuse de când murise mama, dar destul cât să nu îşi mai revină. Asistasem chiar la înmormântare. Nu eram nebun. Din nefericire, nici unul dintre cei ce participaseră la eveniment nu se mai afla în viaţă pentru a depune mărturie în caz de ceva. Îi ucisesem pe toţi în măcelul din timpul parastasului. Acum se părea că nu fusese cea mai strălucită idee. Şi de unde o cunoştea Mama pe Armina? Asta chiar că nu o mai puteam înţelege.

— Tati? Nu coboară şi el? a întrebat-o Armina pe Mama, făcând situaţia de negândit pentru mine. M-am retras inconştient şi mult prea speriat pentru a se vedea lângă fereastră şi am tras draperiile. Lumina a pătruns ca în propria-i casă. Am rămas aşa, privind strada goală. Nimic nu s-a schimbat în afară de pietre, mi-am zis fără să gândesc. O mână invizibilă mă ţinea nemişcat cu forţa. A trebuit realmente să mă smulg din strânsoare pentru a mă întoarce spre cele două femei. Îmi vedeam corpul traversat de aceste chinuri, îmi vedeam mintea încercând să înţeleagă şi conştiinţa străduindu-se să accepte situaţia, dar nu puteam face nimic în nici unul dintre cazuri. Toate îmi erau la fel de străine, un norvegian a cărui existenţă o ştiu doar din statistici.

Am privit îngrozit spre uşa dintre bucătărie şi holul pe care s-au auzit, din ce în ce mai aproape, paşii unui străin. Am leşinat când în bucătărie a intrat Tata. M-am trezit pe jos în celălalt capăt al bucătăriei, fără să-mi amintesc cum ajunsesem acolo. Mă învârteam în jurul unei cozi inexistente şi gâfâiam cu limba scoasă de un cot în timp ce Mama şi Tata trăgeau de mine dintr-o parte, cu intenţia clară de a mă azvârli în stradă, şi Armina li se opunea smucindu-mă-n direcţia cealaltă.

Cei care au cedat în cele din urmă au fost părinţii. Armina m-a ajutat să mă ridic şi m-a băgat cu forţa în baie. Eram alb la faţă şi tremuram ca varga. Îmi era un frig de îmi clănţăneau dinţii. Fără să mă dezbrac, m-am întins în cadă şi am rugat-o pe Armina să de-a drumul la apa fierbinte. Epicentrul acestui cutremur interior se situa în creier, zguduindu-mi puternic tot sistemul. Simţeam cum terminaţiile nervoase îmi străpungeau venele. Milioane de albine războinice se lansaseră într-un fulgerător atac subcutanat. Orice moarte era mai mult decât binevenită.

Sciziunea s-a produs de la sine. Corpul a adormit din instinctul de supravieţuire specific

organismelor vii, în vreme ce mintea mi-a rămas trează din instinctul de supravieţuire al raţiunii căutând răspunsuri, oferindu-şi explicaţii.

De dincolo se auzeau vocile ridicate ale părinţilor mei şi-n ele cuvintele se amestecau fără sens.

Mi-am petrecut următoarele două zile delirând din cauza febrei. Mama şi Tata m-ar fi aruncat în stradă, crezând că sunt victima virusului, dar Armina nici nu a vrut să audă. M-a închis în mansarda casei părinteşti şi nu s-a dezlipit de la capul patului până când febra nu a scăzut şi am dat semne de însănătoşire. Pentru a o împiedica pe Mama să mă otrăvească, Armina s-a ocupat personal de alimentaţia mea imediat ce m-am putut hrăni. În viaţa mea nu am mâncat o supă de creier mai gustoasă decât cea gătită de Armina.

Am încercat să mă gândesc la cele întâmplate, să analizez situaţia, dar mintea mi se înfundase cu neînţelesuri şi tot ce putea face era să genereze imagini pe care apoi le respingea violent.

A trecut o săptămână până să-mi recapăt coerenţa necesară unei comunicări articulate. Apoi întrebarea a ţâşnit de la sine. Era după-amiază şi în cameră eram doar noi doi.

— Ce se întâmplă, Armina? Ce caută părinţii mei la tine în casă şi de ce se poartă ca şi cum nu m-ar cunoaşte?

— Nu înţeleg ce vrei să spui. Febra trebuie să îţi fi afectat judecata, cum adică părinţii tăi?

— Cum adică părinţii mei… ştii foarte bine la ce mă refer.

— Te rog să îmi explici ce se întâmplă cu tine, eu nu înţeleg nimic. De ce ai crede că părinţii mei sunt părinţii tăi?

— Păi, asta e! Cum aş putea să fac o asemenea confuzie, mai ales că Mama şi Tata sunt morţi amândoi. Eu i-am îngropat, cu toate cele.

— Aşa ceva este greu de înţeles. Dar ce spun eu aici, aşa ceva este imposibil de gândit măcar!

Pentru a scurta această discuţie şi a elimina orice fel de îndoială asupra sănătăţii mele mintale, am rugat-o pe Armina să îmi aducă portofelul din buzunarul de la spate al pantalonilor aşezaţi cu grijă pe scaun. Armina mi l-a întins. Îi tremura mâna, dar am evitat s-o întreb prosteşte ce se întâmplă cu ea, era evident. Nu am căutat mult fotografia pe care am scos-o şi, înainte să i-o întind Arminei, am privit-o câteva secunde. Fusese făcută în ziua în care împlinisem douăzeci de ani şi hotărâsem să o serbez în sânul familiei, drept pentru care îmi invitasem părinţii şi bunicii la iarbă verde. În imagine apăream eu între Mama şi Tata, care mă ţineau drăgăstos de după umeri. Pentru prima dată de la înmormântare, mi-au dat lacrimile. Mi le-am şters imediat cu dosul palmei, amintindu-mi că Mama şi Tata erau vii şi că, oarecum inexplicabil, se aflau jos la parter. Armina a luat fotografia şi, pe măsură ce se uita la personajele din imagine, ochii îi ieşeau vizibil din orbite, mai-mai să-i cadă pe jos.

— Ce înseamnă asta? strigă Armina şi aruncă fotografia cât colo, noroc că ferestrele sunt închise, altfel riscam să rămânem fără singura piesă ce putea rezolva acest puzzle. Dar nu se poate, aşa ceva nu este posibil. Cum o cheamă pe mama ta?

— Doina, îi răspund ferm şi răspicat, să se înţeleagă clar din prima.

— Pe a mea o cheamă Miranda.

Am tăcut amândoi, încercând să ne stoarcem creierele ca pe nişte coşuri pline de un întuneric vâscos. Era aşa o beznă, încât amintirile îşi băgau degetele în ochi, ce să se mai pună cap la cap?

— Să întreb ce vor spune ei despre asta? Nu ar fi bine să coborâm? Ei trebuie să ne lămurească, altfel ne putem considera terminaţi complet. Sunt singura noastră şansă.

— Şi cam ce crezi tu că ar trebui să le spun? Cum să le spun una ca asta?

Încercând să mă înduplece, Armina m-a privit în ochi ca o pisicuţă, dar când privirile ni s-au intersectat, a luat fotografia de unde o aruncase şi a ieşit din cameră ca şi cum s-ar fi simţit ameninţată cu moartea.

Am rămas singur şi am deschis larg ferestrele, să intre aer proaspăt în cameră. Îmi venea să umplu baloane cu sânge şi nici nu am mai stat pe gânduri. Am cotrobăit prin sertare, am răvăşit dulapurile din cameră până când mi-am pierdut cumpătul şi am căzut în genunchi lipindu-mi fruntea de parchet. Vroiam să mă rog, dar nu aveam cui şi, realizând asta, m-a cuprins disperarea. Am plâns ca un copil smulgându-mi părul din cap, ca un adolescent sedus şi abandonat. Apoi am privit cu coada ochiului pentru a mă asigura că nu mă vede nimeni şi aşa am observat lada de lemn de sub pat. Fără nici o explicaţie, zâmbetul mi-a revenit pe faţă şi lacrimile s-au uscat brusc în deşertul fierbinte al obrajilor roşii de bucurie. Am tras cutia în mijlocul camerei, am spart balamaua cu piciorul şi m-am repezit ca sălbaticul asupra prăzii. În cele din urmă, pentru a nu mai pierde timpul, am deşertat-o pur şi simplu în mijlocul camerei şi aşa am găsit imediat baloanele printre celelalte jucării împrăştiate pe covor.

Când Armina s-a întors în cameră, culegeam baloane şi le aşezam în grămezi de câte zece fără să ţin cont de culori, forme sau dimensiuni. Mi-a luat ceva până să observ că o însoţea Tata, aşa eram de concentrat.

Anchetatorul nu va afla niciodată că primul meu impuls a fost să îi bag sub nas mâinile ucigaşe, cum făcusem în urmă cu ceva vreme în baia casei părinteşti. De dragul Arminei, mi-am păstrat cumpătul, altfel s-ar fi aflat adevărul şi toată povestea asta de dragoste s-ar fi dus dracului. Ce femeie l-ar fi iubit până la capăt pe Hitler dacă i-ar fi cunoscut adevărata identitate? Nici una întreagă

la cap. Şi Hitler era mic copil. Prin urmare, am stat cuminte, aşteptând ca lucrurile să îşi recapete sensul.

Tata s-a aşezat pe pat. Era galben la faţă şi avea privirea pierdută. Pentru câteva clipe îngrozitor de lungi am stat aşa, prinşi într-un triunghi al privirilor amănunţite.

Mă uit la Tata. Tata se uită la Armina. Armina se uită la mine. Mă uit la Armina. Armina se uită la Tata. Tata se uită la mine.

El este, îmi spun cu groază, fixându-i cu privirea aluniţa de pe gât. S-a întors din morţi şi vrea sânge. Vrea răzbunare. Şi dacă este adevărat cum că omul moare o singură dată, am pus-o rău de tot. Primul impuls a fost să mă bag în ladă şi să mă împing singur sub pat.

— Trebuie să pleci, mi-a spus în cele din urmă Tata suspinând.

— Nu plec nicăieri până nu îmi spuneţi ce se întâmplă.

— Mă tem că nu pot face asta.

— Încă eşti supărat pe mine? Ce vrei? Încerci să mă înnebuneşti? Vrei să îmi plesnească mintea?

— Nu sunt supărat pe tine, nici nu te cunosc măcar.

— Nu mă cunoşti… cum nu mă cunoşti? Doar sunt fiul tău. Am trăit douăzeci de ani împreună.

— Trebuie să mă crezi când îţi spun că nu te-am văzut în viaţa mea.

— Deci nu îţi aduci aminte… Bine, dar că te-am ucis cu sânge rece îţi aminteşti?

— Te rog să pleci! Ieşi din casa mea, urlă Tata la mine ridicându-se în picioare, dar se prăbuşeşte la loc pe pat şi îl bufneşte plânsul.

Armina nu înţelege ce se petrece şi nici eu, de fapt. Tata stătea pe pat ţinându-şi capul în mâini şi plângea cu lacrimi de crocodil.

— Paule, Paule, frăţiorul meu, unde te-ai dus tu, Paule?! se lamenta Tata într-o română perfectă.

— Aha! Deci vorbeşti româneşte! am exclamat eu.

— Cine este Paul ăsta? a întrebat mirată Armina.

— Paule, Paule! se smiorcăia Tata fără să ne audă.

— El este Paul, i-am răspuns eu Arminei. Numai că nu vrea să recunoască. Hai, dom'le, nu te mai da în spectacol, încerc eu să-l opresc din bocit, că dacă nu ai murit tu, nu a murit nimeni.

— Paule, frăţiorul meeeeuu!

— Nu auzi, dom'le, că Paul trăieşte? Dacă nu crezi, du-te şi uită-te-n oglindă.

— Cum adică el este Paul? mă întreabă Armina. Pe el îl cheamă Hugo. Hugo Colocolo.

— Atunci cum îţi explici că vorbeşte perfect româneşte?

— O fi din cauza şocului… au mai fost cazuri când, în stare de şoc, oamenii…

— Ce şoc, dragă? Încearcă să ne prostească, ripostez eu. Doar nu poţi crede prostia asta. Ai văzut poza cu ochii tăi.

M-am apropiat de Tata şi l-am strâns tare de umeri. Apoi am început să-l zgâlţâi.

— Termină, domnule, cu teatrul ăsta ieftin şi spune-ne ce se întâmplă. Nu ştiu dacă realizezi, dar eşti în mare pericol. Îmi pot pierde minţile şi să-ncep chiar să cred că eşti o fantomă sau un vampir. Vrei să îţi tăiem capul şi să îţi înfigem un ţăruş în inimă şi altul în cur?

Simţindu-se ameninţat, Tata s-a oprit brusc din plâns şi a ridicat spre mine ochii înlăcrimaţi. Înghiţindu-şi ultimul sughiţ, s-a îndreptat de spate şi, după ce şi-a dres vocea tuşind scurt, ne-a invitat să ne aşezăm confortabil. Se pare că în sfârşit se hotărâse să ne spună adevărul.

Gânduri paralele

În plan secund se desfăşura altă realitate cum se desfăşoară un covor. Pe aceste meleaguri se dau războaiele culturale. Miezul caracteristicilor umane. Tata nu îmi făcuse niciodată o impresie prea bună, dar nici nu-l credeam de-a dreptul un porc. Ştiam că este un egoist infailibil, dar povestea pe care a încercat să mi-o bage pe gât pentru a-mi explica situaţia le întrecea pe toate. Varianta sa despre adevărul ce putea descâlci această încurcătură era simplă şi uimitoare.

Nu trebuie să mai spun că, pe măsură ce ne oferea detaliile şi prezenta înlănţuirea evenimentelor ce au condus la această situaţie, mi-a venit de sute de ori să-mi scot mănuşile şi să-l las acolo în sânge, să se gândească altădată de două ori înainte să deschidă gura. Evident că nu am făcut nici o mişcare din pricina Arminei, care astfel mi-ar fi cunoscut adevărata natură, pe cea monstruoasă, şi nu puteam risca. Printre victimele mele se numărau cu siguranţă şi prieteni buni de-ai ei, foşti iubiţi sau rude de toate gradele. Ea nu va înţelege niciodată că, prin noi doi, omenirii i se oferea o nouă şansă de a o lua de la capăt. Eu voi fi Adam şi ea Eva. Din dragostea noastră se putea naşte o nouă lume. Copiii noştri nu vor purta în spate nici o istorie compromisă şi vom avea grijă să nu se ucidă între ei sau să îşi dorească dragostea unor zei, oricare ar fi aceştia. Nu ştiam ce credea Armina despre această oportunitate şi nu aveam să aflu niciodată.

Cadavrul ei a fost aruncat după autopsie peste unul dintre sutele de mormane de cadavre, declanşând o nemaivăzută avalanşă de oase albe strălucind sub razele soarelui. Era un adevărat vacarm. Oasele curgeau asemenea unui fluviu pe străzile oraşelor, împinse fiind de la spate de alte oase. Parcă se puseseră toţi să arunce cu farfurii de la balcoanele blocurilor.

Speram, totuşi, ca această renaştere pe care o puteam înfăptui împreună să îi ia minţile cu dimensiunile sale inimaginabile.

În timp ce mă gândeam la toate astea, Tata îşi spunea povestea.

Numele său adevărat era Victor. Se născuse în România din părinţi educaţi. Tatăl său era directorul unei şcoli din Pecineaga, un sat uitat de lume, situat undeva între Constanţa şi Mangalia, în vreme ce mama lui era profesoară de lucru manual la aceeaşi şcoală. Pe Paul îl considerase mereu fratele său mai mare, deşi diferenţa de vârstă dintre ei era de doar cinci minute, fiind gemeni identici. Nimeni nu-i putea deosebi, nici măcar mama lor. După moartea părinţilor, cei doi fraţi au vândut pământul agricol pe care familia lor îl deţinea de câteva sute de ani, au vândut casa părintească şi s-au mutat la oraş. Sperau să se îmbogăţească. Planurile lor de afaceri s-au lovit însă de puternica Criză Economică ce a zdruncinat lumea în 2008 şi în scurt timp au fost nevoiţi să accepte orice fel de muncă pentru a supravieţui. Erau zile în care, din cauza cererii reduse de forţă de muncă, nu găseau nimic; la sfârşitul acestor zile adormeau nemâncaţi. Oamenii renunţaseră de mult la drepturile lor şi munceau chiar şi douăzeci de ore pe zi numai să aibă ce munci. Unii înnebuneau în câteva luni, alţii se sinucideau, dar cei mai mulţi mureau, pur şi simplu, de foame şi de oboseală. Analizând gravitatea situaţiei, Paul şi Victor au decis să renunţe la identităţile lor separate şi să se unească într-o singură fiinţă socială, ştiau că împreună puteau da naştere unei adevărate maşinării umane capabile să lucreze douăzeci şi patru de ore pe zi fără întrerupere, zdrobindu-şi astfel concurenţa şi asigurându-şi supravieţuirea. Mai bine să fie împreună un om viu decât să rămână separaţi şi astfel să ajungă doi oameni morţi. Aşa că au început să lucreze pe ici, pe colo la început, până s-a dus vestea că în oraş este un

om priceput la toate, care poate munci nonstop, fără să obosească niciodată. Lucrau în ture şi se schimbau în pauza de prânz. Nu le era greu să facă această mişcare. Paul venea cu jumătate de oră înainte de pauză şi se ascundea într-una din cabinele toaletei, unde îl aştepta pe Victor. Victor se ridica de la masă fără să se atingă de mâncare şi, ducându-se la baie, intra în aceeaşi cabină. Acolo îşi schimbau hainele între ei, după care Paul intra în cantină şi se aşeza la masă în locul fratelui său. Victor rămânea în cabina veceului până se întorceau cu toţii la muncă şi apoi ieşea neobservat. Acest plan funcţiona perfect din punct de vedere economic, însă cei doi fraţi altădată nedespărţiţi nu se mai întâlneau decât în cabinele grupurilor sanitare. Acesta era sacrificiul lor suprem şi fiecare îl făcea de dragul celuilalt, mi-a spus Tata cu lacrimi în ochi. Nu le era deloc uşor simţind cum, odată cu trecerea timpului, deveneau tot mai străini unul faţă de celălalt, întâlnirile lor rezumându-se la cele cincisprezece minute din veceurile firmelor pentru care lucrau. Nu aveau timp să îşi povestească mare lucru şi în curând au ajuns să nu mai ştie nimic unul despre celălalt. Într-una din zilele în care Victor era la muncă, Paul a cunoscut-o pe Ana. În ciuda faptului că s-au îndrăgostit nebuneşte unul de celălalt, Paul nu i-a dezvăluit niciodată iubitei sale secretul ce le asigurase celor doi fraţi supravieţuirea. În schimb, Victor trebuia înştiinţat despre această nouă situaţie foarte importantă prin încărcătura sentimentală ce o purta în sine. Aşa că, pe măsură ce Paul şi Ana îşi petreceau tot mai mult timp împreună, Victor a dispărut treptat din gândurile fratelui său, ca simplă măsură de precauţie. În următorii trei ani, cei doi fraţi gemeni au continuat să lucreze conform înţelegerii, dar în timp ce Paul îşi petrecea timpul liber în compania Anei, Victor devenea din ce în ce mai trist şi mai singur. Încetul cu încetul, situaţia tindea să scape de sub control şi

cei doi riscau să fie deconspiraţi. Victor, muncitorul ideal, maşinăria perfectă, începea să cedeze. Intra la baie vesel şi ieşea palid şi trist. Peste douăsprezece ore situaţia se inversa. Intra la baie palid, trist şi îngândurat şi ieşea jovial, uşor şi gata să răstoarne munţii. Colegii de muncă au început să-l suspecteze că foloseşte droguri pentru a-şi păstra randamentul. Proiectul trebuia abandonat, dar tocmai când cei doi fraţi plănuiau cum să-i pună capăt, incredibilul i-a salvat. Într-una din zile, pe când se întorcea acasă, Victor s-a întâlnit pe scara blocului în care locuiau cei doi fraţi cu Ana. Fata s-a apropiat de el şi l-a sărutat luându-l prin surprindere.

— Nu credeam că te mai prind. Mi-am uitat cheile. Mă pregăteam să vin la fabrică, dar trebuia să fac cam multe drumuri şi nu prea aveam chef. Ce-i cu tine? Eşti cam palid. Nu te simţi bine?

Victor a înţeles imediat despre ce este vorba şi a invitat-o înăuntru, încercând să se poarte cât mai normal pentru a nu se da de gol. Sărutul fetei îi trezise în schimb toate simţurile şi Victor s-a lăsat cuprins pe loc de o pasiune imposibil de controlat. Fiind însă vorba de iubita fratelui său, s-a stăpânit totuşi să nu împingă lucrurile mai departe. Nu s-a simţit deloc mândru că nu cedase ispitei şi, în zilele care au urmat, amintirea acelui sărut fugar i-a strivit încet-încet creierul. Era tot ce îi mai lipsea, să îşi piardă şi puţinul somn liniştit pe care îl mai avea, fiind măcinat de tot felul de gânduri, gelozii ascunse, ispite, planuri de a se da drept fratele său când acesta este la muncă şi astfel să devină amantul Anei, fără ca ea sau Paul să ştie ceva şi, dacă nu va merge, după cum se şi aştepta de fapt să se întâmple, va recurge la ultimul plan, acela de a-şi ucide fratele geamăn şi de a-i lua definitiv locul. Nimeni nu îi va simţi lipsa. În fond şi la urma urmei, cadrul necesar înfăptuirii acestui asasinat era deja creat, astfel încât crima să fie perfectă. Nimeni nu îi va simţi lipsa în afară de el.

Dar astea erau numai planuri şi el o ştia foarte bine. Sub nici un chip nu îşi putea ucide fratele. La trei zile după întâlnirea cu Ana, s-a hotărât să îi mărturisească totul fratelui său. Acum o duceau bine. Produsul lor era vestit, fiind considerat o minune a naturii, astfel încât ajunseseră să încheie contracte de publicitate în urma cărora se îmbogăţiseră. În încercarea de a convinge populaţia muncitoare să renunţe la Yaba, drog ce le creştea randamentul în muncă, dar îi schilodea la cap, statul chinez a cumpărat imaginea lui Victor. Aceste contracte aveau însă o clauză de reziliere dacă Victor nu continua să lucreze în acelaşi ritm ca şi până atunci. În duminica ce a urmat mărturisirii lui Victor către Paul, cei doi au stat singuri în casă, cu perdelele trase, gândindu-se ce-i de făcut. Pe Ana, Paul o anunţase că va fi plecat din localitate pentru a semna un nou contract cu o firmă de salopete industriale, în caz că acesteia i-ar fi trecut prin cap să îşi facă apariţia. În orele lungi de negocieri ce au urmat între cei doi, ei se întorceau mereu şi mereu la aceleaşi soluţii. Ori o părăseau amândoi pe Ana şi încercau s-o uite, ori unul dintre ei se vedea nevoit să îşi suprime sentimentele şi să i-o cedeze celuilalt. Ar mai fi putut proceda la fel cum procedau la locul de muncă, să îşi împartă fata. În defavoarea acestor soluţii existau destule contraargumente din partea celor doi pentru a nu se putea lua o decizie. Fiind oameni simpli, ce trăiseră toată viaţa lor de azi pe mâine, celor doi le scăpa mereu din vedere că acum banii nu mai reprezentau nici o problemă, fiind putrezi de bogaţi. Când şi-au adus aminte de asta, soluţia a venit de la sine. Pentru cei privilegiaţi se găsesc mereu soluţii. Au început să citească tot felul de cărţi de genetică pentru a înţelege bine, mai întâi de toate, cum vine asta cu clonarea. După o trainică cercetare a pieţei au ales una dintre cele mai sigure companii din domeniul geneticii. Adam & Eva era una dintre primele

companii de gen, o multinaţională incredibil de prosperă, prima companie din lume care primise Premiul Nobel pentru Pace după ce alimentase Armata Naţiunilor Unite cu un miliard de soldaţi creaţi în laboratoarele sale, făcând-o astfel imposibil de învins şi suficient de mare pentru a garanta siguranţa interioară a planetei. O firmă de viitor. Aici se produc oameni noi cu scopul de a fi subordonaţi oamenilor vechi şi de a fi ucişi la o adică, fără să-i pese cuiva. Nu era ca şi cum ţi-ai fi cumpărat un căţel şi apoi, în mijlocul foametei, când nici măcar praful nu va mai respecta legea gravitaţiei, îl vei mâncă după ce i-ai tăiat capul cu toporul, chiar în momentul în care se ridicase în două picioare şi, punându-şi labele din faţă pe genunchii tăi, te lingea pe mâna stângă fără să ştie că în dreapta ţii barda. Prin aer va zbura zgarda pe care vei putea citi ultima dată numele interzis de acum înainte pentru totdeauna: Labiş.

Regulile erau cât se poate de stricte, mai ales pentru serviciul solicitat de către cei doi fraţi gemeni. Unul dinte ei trebuia să dispară de pe continent şi să nu mai păstreze nici un fel de legătură cu celălalt. Ar fi fost o tragedie să se întâlnească cele două femei. Fiind obişnuiţi să nu se vadă, cei doi nu au considerat că asta ar fi o problemă. Au căzut de acord că personajului pe care îl creaseră contopindu-şi identităţile i-a venit vremea să dispară în mod misterios. Fiind vorba de un om bogat, nu le-a fost greu să îi facă pe ceilalţi să creadă că a sosit timpul unei pensionări timpurii. După ce au rezolvat această problemă, Victor a semnat contractul prin care firma Adam & Eva se angaja ca, în termen de şase luni, să creeze o copie fidelă a Anei. Victor avea două luni în care să se mute pe continentul sud-american şi să le ofere geneticienilor toate informaţiile despre oraşul în care urma să trăiască, plus o poveste despre familia femeii artificiale, pe care specialiştii să i-o implanteze acesteia în memorie. A ales

Buenos Aires şi a zburat imediat acolo. A învăţat cu uşurinţă limba spaniolă din cauza asemănării cu româna. A mers în cimitir şi s-a interesat de mormintele unor bătrâni căsătoriţi ce nu avuseseră copii. Ei vor fi părinţii Luciei şi Lucia nu va şti niciodată că cel pe care îl luase de bărbat, conform amintirilor implantate, îi dăduse acest nume, după cum nu va şti nici numele real al soţului său. Pentru ea, el va fi Hugo.

Hugo şi Lucia se cunoscuseră în urmă cu douăzeci şi doi de ani pe străzile Buenos Aires-ului şi povestea lor de iubire fusese una furtunoasă, ce se sfârşise, ca orice poveste fericită, printr-o căsătorie ce a durat până în zilele noastre. Armina era singurul lor copil.

— Înţelegeţi de ce povestea asta nu poate să continue? ne-a întrebat Victor privind spre mine.

Am simţit imediat cum îmi clocoteşte sângele în cap. Nu mă aşteptam la una ca asta pentru nimic în lume. Armina, singura femeie faţă de care simţisem o atracţie fatală, era, nici mai mult şi nici mai puţin, decât verişoara mea de gradul întâi şi, din punct de vedere genetic, soră bună. Momentul devenise telenovelistic şi se mula perfect parcă pe stilul Americii Latine. Armina a leşinat şi a început să suspine. După felul în care respira, ne-am dat seama că doarme. Fugise în somn de toate astea. Am luat-o în braţe şi am băgat-o în pat. În cameră s-a aşternut iar tăcerea.

Pe măsură ce îmi adânceam privirea în ochii bărbatului ce stătea pe pat în faţa mea, m-am gândit că singurul mod prin care îmi pot păstra sănătatea mentală este să-l ucid. M-am simţit învăluit de cruzime şi mi-a venit să cobor imediat şi să îi spun femeii totul.

— Dar nu am făcut-o, i-am spus eu Anchetatorului. Ar fi fost o prostie din partea mea să îmi măsor forţele cu toţi trei deodată. Aşa că am lăsat uşile şi ferestrele deschise şi am lăsat virusul să îşi facă treaba. Înainte de toate, am închis-o pe

Armina în dormitor fără s-o trezesc. Apoi am urcat înapoi în cameră şi m-am ghemuit lângă ea în pat. Nu am putut să dorm din cauza frigului neomenesc ce îmi intrase în oase, şi de acolo în carne. Am aşteptat în linişte să se lumineze de ziuă. Când primele raze au pătruns în cameră, am coborât iar să văd care mai era situaţia şi ce se alesese de cei doi. După mirosul de fecale amestecate cu sânge ce venea din bucătărie, am înţeles că virusul îşi făcuse treaba. Am verificat, totuşi, că nu scăpase nimeni. Victor şi Lucia zăceau fără suflare pe pardoseala camerei. Trupurile lor fuseseră practic drenate până la ultima picătură de lichid. Am privit pentru o clipă acele smochine uscate în care se transformaseră cei doi, după care m-am întors în dormitor şi, repezindu-mă asupra Arminei ce încă dormea, am strâns-o de gât până când din ochii ei a dispărut orice urmă de lumină şi pieptul a încetat să îi mai tresalte.

M-am dat în spate până m-am lipit de perete. În jur era o linişte seacă ce m-a pătruns fără să mă întrebe, înlocuindu-mi până şi măduva din oase cu un gol mărunt şi dens ca nisipul. M-am simţit lipsit de mine, ca şi cum nu aş fi existat niciodată şi totul nu fusese altceva decât visul acestui vid dureros. Aveam nevoie de existenţă şi de lumină pentru a anihila durerea şi întunericul. Aveam nevoie de presiune, de viteză. De sânge. Nimic nu mai curgea prin mine. Totul fusese luat pe sus şi dus într-o altă istorie a lumii de uraganul acela care fusese ultima respiraţie a Arminei.

Pedeapsa

M-am hotărât să mă predau. A început să mă roadă conştiinţa. A început simplu, cu imaginea mamei mele hrănindu-mă la sân. A fost o străfulgerare, o scânteie lungă şi puternică, a aprins marginile memoriei de o parte şi de alta a sa şi aceasta a început să ardă mocnit de la exterior spre centru. Am trecut prin toate personajele vieţii mele, personaje care avuseseră multă grijă de mine şi mă iubiseră până în ultima lor clipă, în care îşi dăduseră afară sufletul murdar de maţe şi secreţii interne, din propria mea voinţă, ca urmare a unei decizii luate conştient. Am vomitat trei ore neîncetat. Spre sfârşit, am vomitat aproape jumătate de litru de sânge. Apoi corpul meu s-a opus morţii şi toate astea au încetat brusc. Ecoul şocului se înfigea însă adânc în mine.

A urmat o linişte totală, în care îi priveam pe doctorii penitenciarului dând spre mine din buze. M-am considerat atât de norocos că sunt încă în viaţă, încât am hotărât să mă predau în sensul adevărat al cuvântului, să mărturisesc totul. Simţeam că trebuie să plătesc. Proporţiile erau uriaşe. Pentru o clipă, m-am suspectat că fac toate astea doar ca numele meu să rămână în cărţile de istorie. Vor fi oricum cei mai celebri, ei, cei apropiaţi mie. Nu, motivele pot fi nenumărate. Nu se poate una fără cealaltă. O făcusem lată. Depăşisem totul în materie de crime împotriva umanităţii. Mă vor condamna la moarte de cinci sute şi unu de ori. Mă vor clona apoi de cinci sute de ori. Mă vor executa în faţa mea de cinci sute de ori, lăsându-mă la urmă, când sângele scurs din cele cinci sute de oglinzi umane îmi va ajunge deja până la genunchi. Ţeava pistolului se va apropia de ceafă, nu ştiu daca voi auzi împuşcătura. Oricum, va fi gata. Dacă nu mă predau, există şanse mari să prind pensionarea acestor poliţişti şi să nu mai dau speciei nici cea mai mică şansă de revigorare. Voi

fi ultimul om şi voi fi bătrân. Cui îi voi povesti amintirile mele? Cine îşi va aminti de mine şi cum? Trebuia să fiu oprit. Cu toate repercusiunile de cuviinţă ce vor avea loc asupra mea. Femeile sunt deja pe cale de dispariţie. Nu au decât să mă execute. E singura posibilitate ca numele celor dragi mie să nu cadă din istorie. Drept pentru care nu mi-am permis să termin istoria.

Ratasem lamentabil din cauza unei slăbiciuni umane, a unui sentiment de vinovăţie, despre care ştiam că nu va trece până nu îmi voi mărturisi crimele. I-am cerut băiatului să îl anunţe pe Anchetator că doresc să îmi schimb declaraţia, că mi-am adus aminte de amănunte importante pentru desfăşurarea anchetei.

În cinci minute am fost sus în birou şi mi s-au scos cătuşele.

— Ia loc, mă invită Anchetatorul, arătând cu mâna spre scaunul din faţa măsuţei, pe care deja se afla un pix şi câteva coli albe de hârtie.

— Să trăiţi, murmur eu şi privesc în jos.

— Ia zi! Despre ce este vorba? Vorbeşte liniştit, am dat drumu la înregistrator, colile şi pixul sunt aşa, de decor.

— Am venit să vă spun adevărul. Ştiu că asta v-am asigurat şi la precedenta noastră întâlnire, dar nu a fost aşa. Am omis un amănunt foarte important, care veţi vedea că nu este deloc un amănunt.

— Ce vrei să spui? Ce poate fi mai mult de atât?

— Cum ce? Toţi ceilalţi oameni! izbucnesc eu, dar mă controlez repede.

— Ce oameni?

— Toate celelalte victime!

— Vrei să spui că pe lângă cadavrul tinerei femei mai există şi alte victime?

— Priveşte bine în jur! am strigat eu la Anchetator. Ce vezi?

— Mormane de cadavre.

— Exact!

— Vrei să spui că ai vreo legătură cu asta? mă întreabă Anchetatorul şi izbucneşte în râs.

— Ştiu că o să vi se pară bizar şi există o mare posibilitate să nu mă credeţi, dar la un moment dat chiar v-aş putea face o demonstraţie. Fireşte, asta va însemna inevitabil încă o viaţă curmată, încă o crimă, dar de această dată făcută cu consimţământul dumneavoastră.

Anchetatorul râde necontrolat. Mi-e frică să nu facă infarct, asta ar încetini foarte mult lucrurile, îmi vor amâna mântuirea. Nu mântuirea aceea mesianică, nu, mântuirea celor de care îmi voi aminti cu drag până în ultima clipă, clipă în care numele meu se va alătura numelor lor şi vor fi multă vreme în amintirea lumii. Vor fi blestemaţi, dar vor fi, şi astfel vor participa la viitor, plus cele cinci sute de clone ale mele. Văd de cinci sute de ori şi în cinci sute de feluri diferite cum arată moartea mea din afară, şi nici o clipă nu este poetică. Ce vină au avut cele cinci sute de clone? Ei cred că clonele nu au suflet şi altul este rolul lor acolo, să participe indirect. Vor să mă tortureze bine înainte de a-mi trage un glonţ în spatele urechii drepte. Dar eu cunoscusem dragostea unei clone. Am ucis-o fiind obişnuit cu crima. Numai uciderea ei mi-a înmuiat inima. Cele cinci sute de clone o vor simţi pe pielea lor.

— Ia să auzim ce ai de spus despre asta. S-ar putea să fie amuzant. Oricum, ziua de azi pare că a început bine. Nu am mai avut acest sentiment de când trăia răposata mea soţie.

O, cerule! Existau şanse foarte mari ca nevasta Anchetatorului să-mi fi căzut victimă. Mi-am dat seama că, dacă înghiţeau această poveste incredibilă, aveam toate şansele să nu mai ies viu din acest birou. Tot Departamentul îşi plângea morţii. Populaţia fusese decimată. Toţi pierduseră. Acum aflau că nu e chiar aşa. Că ei nu pierduseră nimic, că pur şi simplu li se luase. Eu le luasem tot ce le era lor mai drag pentru a îmi satisface setea

de sânge. Se vor năpusti asupra mea şi mă vor face bucăţi. Poate aşa le pot salva pe cele cinci sute de clone. Voi mărturisi ca şi cum mi-a făcut o deosebită plăcere să le omor apropiaţii, voi spune cum a fost. Ce este acum nu are încă nici o importanţă.

I-am povestit totul, începând cu câinele Ultimului Papă şi terminând cu uciderea Arminei în casa părinţilor săi. Între aceste două momente, mă luptasem cu varianta uriaşă a căţelului meu, o vândusem pe Ela Străinului din Amsterdam, avusesem aripi şi un ochi la spate, învăţasem să zbor de la un copil, văzusem doi îngeri în carne şi oase angrenaţi într-un spectacol sado-maso cu un ditamai perversul uman, mi se tăiaseră mâinile şi mi se puseseră la loc, dintr-o greşeală genetică, mâinile unei fete. Cine privea modul în care acele mâini se lipeau la întreg râdea până murea de-a dreptul, şi nu de o moarte plăcută, ci de una violentă, chinuitoare şi murdară. I-am povestit despre America de Sud cu tot cu amănunte. Puteam demonstra cu bilete de avion şi vize pe paşaport că apariţia mea în diverse locuri coincidea cu izbucnirea molimei. Nu exista nici o molimă. Ci numai un criminal în serie care făcuse totul de unul singur. Chiar şi pentru mine începea să fie imposibil. Anchetatorul se uită încruntat în oglinda prin care sunt urmărit şi din cealaltă cameră. Exterminând toată rasa umană, aş fi pus punct istoriei pe care o cunoaştem. După o vreme, totul se transformase într-o vânătoare. Ucideam pentru creier şi pentru propria plăcere. Nu îmi raţionalizasem resursele de hrană, întrucât plăcerea de a ucide grupuri imense de oameni mă conducea. Dar lucrurile s-au echilibrat când am devenit dependent de creier uman. În tot acest timp, am căutat-o. Am cutreierat lumea şi am construit morminte pentru unii, din alţii.

— Aici, la voi în oraş, a izbucnit pentru prima dată pe stadion şi de acolo focarul s-a extins pe

rând la celelalte cartiere, cu o pauză de douăzeci–treizeci de minute. Am fost acolo. Se pare că pentru voi este invizibil grotescul acestei situaţii şi consideraţi o problemă de siguranţă naţională ca evenimentul de la aeroport să nu fie făcut public. Voi, organele statului, nu înţelegeţi, aveţi creierele varză, din câte se pare, adică cu siguranţă se exercită asupra voastră o problemă riscant de grea, cum ar fi siguranţa naţională. Ce măsuri de siguranţă aţi luat împotriva virusului? Cum v-aţi făcut voi, poliţia, treaba dacă aşa ceva a fost posibil? Cum de nu a existat nici o teorie cu privire la posibilitatea ca toate astea să fie opera unui singur om? Să-i mulţumim că s-a oprit singur înainte de a nu se mai putea face nimic.

Le spuneam povestea adevărată. Aşa ceva era o catastrofă şi, deşi intra în atribuţiile lor să îi oprească pe cei ca mine cu orice preţ, nici măcar nu ştiuseră de existenţa mea. Aveam toate şansele să mor dintr-un moment în altul. Dacă ar fi ştiut, Anchetatorul ar fi înclinat să creadă că şi-ar fi putut salva nevasta. Şi pe câţi alţii. S-ar fi aflat imediat şi aş fi fost vânat ca un câine. Le spuneam povestea aşa cum o retrăisem eu în gând în acele momente de linişte absolută, când îmi dădeam socoteală pentru crimele comise împotriva celor dragi mie şi celor dragi altora.

Anchetatorul rămăsese blocat cu privirea pierdută în reflexia sa din oglindă.

— Dacă ceea ce spui se dovedeşte a fi adevărat, ştii că te vom ucide?

— Sunt perfect conştient. Vreau să plătesc pentru nelegiuirile mele.

— Nu va fi aşa uşor. Întâi va trebui ales un loc în care să se strângă toată populaţia încă vie de pe Pământ. Oamenii vor cere sânge, durere şi răzbunare.

— De ce nu mă credeţi? îl întrerup pe Anchetator.

— Nu înţeleg! Vom face, fireşte, cercetări să verificăm dacă cele spuse de tine pot fi cumva adevărate.

— Dar dumneavoastră personal de ce nu mă credeţi? Trebuie să mă credeţi, altfel nu îmi pot răscumpăra greşeala.

— Stai calm, mă linişteşte el, te cred, cum să nu te cred?

— Tocmai v-am spus că v-am ucis nevasta, copiii şi nepoţeii, fraţii şi cam pe toţi cei din jurul dumneavoastră şi dumneavoastră daţi liniştit din cap şi mă asiguraţi că mă credeţi?

— Ce cred eu în acest punct al investigaţiei nu este tocmai important. Eu nu cred nimic până nu am dovezi. Sincer, îmi doresc să îţi fi pierdut minţile şi toată povestea asta să nu fie decât o halucinaţie complexă a creierului tău pentru că, dacă se dovedeşte a fi adevărată, atunci noi vom fi cei ce îşi vor pierde minţile. Dacă este adevărat, cei rămaşi nu trebuie să afle. Dar despre asta vom vorbi la timpul potrivit.

— Să nu afle? Cum să nu afle? Nu înţelegeţi că, dacă nu se ştie adevărul, singura crimă cu sens adevărat îşi pierde sensul şi omenirea o va lua de la capăt?

De nouă ore povestesc întruna. Din când în când, îmi ud gura cu apă din paharul pe care îl am în faţă.

— Trebuie să se afle! strig eu, lăsând paharul jos.

— Să nu te mişti de aici, doi oameni înarmaţi şi gata oricând să îţi spulbere creierii vor păzi uşa cât lipsesc eu.

Fără să mă privească măcar, Anchetatorul a ieşit din camera de interogare şi m-a lăsat singur. M-am plimbat în lungul şi-n latul încăperii pentru a îmi dezmorţi oasele. Anchetatorul nu mă credea şi, dacă m-ar fi crezut şi ar fi hotărât să mă execute pe loc şi să ascundă acest fapt istoric, era tot aia. Acum se mai ivise o problemă. Trebuia să mă

creadă şi, mai mult, nu trebuia să îşi permită în sinea lui să facă din mine o victimă numai a lui, când şi ceilalţi supravieţuitori aveau aceleaşi drepturi asupra execuţiei mele. Pe asta şi mizam, de fapt.

— Dânsul este Alfonso Neruda şi tocmai a ieşit la pensie în urmă cu două ore. L-am adus aici direct de la petrecerea de adio, s-a auzit vocea Anchetatorului care intră în acelaşi timp pe uşă însoţit de un domn durduliu trecut de şaizeci de ani. Însoţitorul avea capul perfect rotund şi sub el i se zbătea ca piftia o guşă destul de voluminoasă. Te-aş ruga să îşi scoţi mănuşile şi să-l laşi să-ţi vadă mâinile.

— Imposibil. Nu fac asta decât dacă îmi daţi consimţământul în scris. Altfel, risc să fiu împuşcat chiar de dumneavoastră sub pretextul ca aş fi atacat un străin.

Aşteptam să mi se ofere un târg. Urma ca eu să fiu dat pe mâna supravieţuitorilor şi eu le arătam cum procedam, dovedindu-le astfel că am spus adevărul. O execuţie maiestuoasă.

— Eşti pasibil să primeşti peste cinci sute de pedepse cu moartea.

De unde ştia Anchetatorul că, în timp ce vorbeam cu el, mă gândeam în paralel la cele cinci sute şi una de pedepse cu moartea pe care le meritam?

Ar fi cea mai mare pedeapsă dată vreodată unui om de către semenii săi. În orice caz, rasa umană nu va mai fi ce a fost. Îşi va reveni cu greu şi, când se va întâmpla asta, o va face în altă formă. Un om a distrus omenirea, vor spune cei din lumea nouă. Îmi doream o execuţie maiestoasă pentru că, la urma urmelor, nu eram un neica nimeni.

Demonstraţia

Mi-am trecut semnătura pe foaie lângă cea a Anchetatorului, prin care acesta aproba demonstraţia pe propria-i răspundere. Apoi l-am rugat să îşi lase pistolul în camera cealaltă şi să încuie pe dinăuntru uşa. Cine ştie ce s-ar fi întâmplat dacă vreun coleg de-al său ar fi intrat din greşeală în cameră în timpul demonstraţiei. L-am rugat să tragă draperiile. Apoi m-am întors spre Anchetator şi l-am privit direct în ochi pentru un moment, după care mi-am scos brusc mănuşile şi i-am băgat pensionarului mâinile sub nas. Domnul Alfonso Neruda se zvârcoleşte sălbatic. Dar nu voi insista cu descrierea. Nu mi-a făcut nici o plăcere să-l ucid şi, pentru prima dată, am vomat cot la cot alături de ceilalţi.

Sentinţa

Îmi aştept sentinţa. Judecătorul orb se ridică în picioare şi se adresează juriului format numai din orbi. Grefierul orb tastează cuvânt cu cuvânt ce se vorbeşte în sală, ţinându-şi capul drept ca şi cum ar privi mereu înainte.

— Juriul este rugat să prezinte verdictul.

Aprodul ia bileţelul din mâna unui jurat şi îl întinde judecătorului. Judecătorul este un bărbat în floarea vârstei, dar tot are nevoie de ochelari să poată citi ce scrie pe bileţel. Zăboveşte câteva clipe cu fruntea încordată, ca şi cum vrea să arunce privirea departe, asupra scrisului, şi apoi îşi drege vocea.

— Am avut de a face cu un caz inedit. Un proces unic pe care, sincer să fiu, nu l-aş fi crezut posibil. Am avut de ales, oarecum pe dos, între a-l crede pe inculpat când spune că se face vinovat de decimarea speciei umane şi a încerca să îi demonstrăm că minte şi că totul este o fabulaţie. Acesta a fost şi impulsul meu, până când am asistat la demonstraţie. Oricât mi-ar conveni să cred în faptul că-i nebun, adevărul este altul. Ştiu că nu sunt singurul în această sală încercat de asemenea sentimente. Probabil că nu v-a fost uşor să luaţi o decizie.

— Toată lumea în picioare, se aude vocea aprodului.

Am primit şapte sute una pedepse cu moartea, dar înainte de asta eram forţat să asist la execuţia tuturor celor apropiaţi prin împuşcare în cap. În locul lor vor folosi tot clone. Cum vor strânge oare atâta informaţie despre mine, încât să îşi pună în aplicare pedeapsa? Pregătirea acestui moment ar putea dura ani şi, chiar şi aşa, cum vor şti că au terminat, că nu mai este nici un detaliu de adăugat? Alături de mine urmau să mai moară în total şapte sute treizeci şi unu de clone, diferenţa de la şapte sute unu fiind clonele celor apropiaţi mie. Atâţia

oameni dragi îmi descoperiseră în urma unor rapoarte venite habar nu am de unde. Imediat după citirea verdictului, am fost luat de soldaţii înarmaţi care mă păzeau şi condus în arestul tribunalului. M-am aşezat pe pat. În urma lor uşa s-a închis greu. Gata, se sfârşise.

Am stat aşa numai câteva clipe, pentru că brusc am căzut într-un somn adânc. Peste două ore uşa camerei s-a deschis probabil cu acelaşi zgomot imposibil pe care nu l-am auzit. M-am trezit pălmuit de unul dintre gardieni. Am înţeles după un timp că urma să fiu dus la analize şi eram rugat să mă pregătesc. Mi-au luat sânge şi mi-au analizat urina. S-au interesat de starea inimii mele. Mi-au fotografiat pupilele şi mi-au scanat amprentele palmelor. M-au cântărit şi mi-au ascultat plămânii. Apoi am fost condus iar în celulă şi, timp de două zile, am mai fost trezit numai pentru a lua masa de dimineaţă sau pe cea de prânz, când mi se aducea şi pentru seara. Îi rugasem eu să facem aşa. Eram rupt de oboseală. Nu le-ar fi convenit să mor de epuizare. Apoi au început testele psihologice şi neurologice. Medicii care se ocupau de mine erau medicii armatei, mai exact erau o amestecătură de specialişti pe diverse probleme de ştiinţă strânşi din toate colţurile lumii. Altfel spus, crema cremelor.

Dacă nu m-aş fi predat, umanitatea ar fi fost ştearsă de pe faţa pământului şi specia dominatoare care-i va urma va crede ca aşa arată natura, cu blocuri şi şosele. Câteva dintre aceste abatoare vor fi şterse de unele cataclisme naturale abătute violent asupra zonelor în care au fost construite. Toate balcoanele însă neatinse, ca nişte cavouri în aer liber. În ele se află dovezile unei civilizaţii apuse. Acum degeaba îşi dădeau toţi cu părerea. Mă vindecasem.

Pentru cei rămaşi în viaţă, ajunsesem un fel de curiozitate. Veneau oameni necunoscuţi care vroiau să mă vadă. Pentru toţi se pare că

însemnasem ceva important. Pentru unii eram destinul. Alţii mă considerau un criminal şi un om fără inimă. Mai eram privit în diverse cercuri ca un animal pur cu formă umană, unii mă considerau Mesia. Alţii Anticristul. Unii credeau că până şi eu trebuie să fiu iertat şi cele şapte sute treizeci şi una de clone să fie lăsate în viaţă. Din ele se va naşte un popor de sclavi, şi asta era cea mai mare pedeapsă. Pentru alţii era mai simplu. Lor le ucisesem copiii. Pentru aceştia, eram o pradă dezorientată ce alerga de nebună între patru pereţi. Într-o zi, voi fi dat pe mâna lor. Într-o zi, se va face dreptate. Dar nu s-au petrecut evenimente majore cu scopul de a mă ierta. În plan afectiv, fiecare a afişat însă atât cât a fost în stare să afişeze.

Lucrurile stăteau însă mult mai rău. În ciuda vorbăriei moralizatoare, toţi vroiau să îmi bea sângele. Erau un soi ciudat de vampiri creştini, budişti, musulmani, atei, tradiţionalişti, homosexuali, pigmei, guliveri, don quijoţi, don juani, mesii, masoni, sclavi, stăpâni, preoţi şi călăi. Fiecare, în sinea lui, nu era altceva decât un Romeo a cărui Julietă îmi căzuse victimă.

Regeneza

În urma mea, pământul a început să se curbeze. Paşii din ce în ce mai mari şi mai zguduitori traversează lejer orizontul. În ritmul acesta, îmi voi pierde în curând stabilitatea. Voi ţine strâns cu tălpile pământul cât o nucă, respectându-i până la capăt gravitaţia. În termeni obişnuiţi, un fel de al treilea coi. Un coi în talpă creşte randamentul, atât timp cât pasul calcă în gol. Primul instinct este să ejaculez prin întunericul cosmic, să împroşc planetele din jur cu proprii mei copii. Mă simt ca un motor turbo şi sunt acelaşi mereu. Împrejurimile le vor aparţine în întregime fiilor mei. Saturn, Venus, Marte, Pluto rămân în familie. Cum atinge pământ de orice fel, sămânţa mea prinde viaţă şi se desprinde de el urmând legile firii. Dar ce se naşte din om tot om rămâne, chiar dacă ajunge Zeu. Categoric, mă reproduc singur, eficient şi extrem de plăcut ca stare de spirit. Nu poţi însă fute universul. El este mult, mult prea strâmt sau muuuuult prea larg pentru orice pulă de Zeu. Dar cum s-a ajuns aici?

Când am aflat că Armina este o corcitură de clonă cu om, mai exact cu fratele perfect geamăn al tatălui meu, am înţeles că era, practic, sora mea geamănă. Ea se născuse în acelaşi an, în aceeaşi lună. În aceeaşi zi. La cinci minute după mine. Ştiam clar din spusele mamei că mă născusem la 9:27 dimineaţa. Mereu uitam şi întrebam, asta astfel încât să o pot afirma acum cu tărie. O chestie de credinţă, în fond. Îmi amintesc limpede că m-am născut la 9:27 dimineaţa. Exact pentru ca această situaţie incredibil de conflictuală în care mă aflam să fie reală. Concretă, să pot pune mâna pe ea. Dragostea între o corcitură şi un om era interzisă prin lege. Pedeapsa era închisoarea pe viaţă. Dragostea dintre clonă şi om atrăgea după sine pedeapsa cu moartea. Corciturile erau considerate de către Stimabilii Imbecili fiinţe

vinovate din naştere. Majoritatea populaţiei corcite se trăgea dintr-un singur părinte, de fapt, prevestind clipa de faţă. Se trăgeau din om şi clona lui de sex opus. Rezultatul viu al iubirii de sine, corcitura era considerată vulgară, prostituată sau o forţă de muncă ieftină. Pe lângă faptul că era corcitură, Armina mai era şi soră-mea geamănă. Dacă această întâmplare ajungea la urechile poliţiştilor, eram luat pe sus şi mai mult ca sigur dus pe câmp şi împuşcat în cap la marginea unei gropi gata pregătite.

M-am ridicat şi am intrat în baie. Temperatura corpului sărise la zero grade fix. Maşinăria a intrat în funcţiune de cum a simţit ameninţarea. Primii ce trebuiau eliminaţi erau Părinţii Arminei. Imediat mi-am dat seama că va trebui s-o ucid şi pe ea. Asupra ei nu aveam nici o putere în afară de forţa brută, forţa fizică. Primul gând a fost să o izolez pe Armina de părinţii săi şi să elimin astfel riscul de a fi atacat de ea în timp ce-i executam pe cei doi. Sau, pur şi simplu, aş putea s-o sugrum de faţă cu ei şi aceştia să explodeze de râs văzându-mi mâinile încolăcite de gâtul corciturii mizerabile. Îi ziceam oricum, îi dădeam tot felul de calificative josnice în gând pentru a mă convinge că Armina nu merita altceva decât să fie ucisă. Că este inferioară şi, mai presus de toate, că nu este tocmai potrivită să dea naştere unei alte specii. Nu este om, îmi repetam cu o frecvenţă uimitoare, este doar o corcitură, un virus. Am căzut în genunchi şi am început să plâng în hohote. O iubeam, de fapt, şi, în ciuda tuturor celor spuse sau gândite, ştiam că, ucigând-o, nu voi mai fi niciodată în stare de asemenea sentimente. Ea nu avea nimic de pierdut. Corciturile nu au discernământ şi ele nu pot fi trase la răspundere. Dacă rămâneam împreună, ajungeam imediat pe mâinile autorităţilor. Dacă voi gestiona bine problema, cine ştie, poate că cel mai puternic aliat îl voi avea tocmai în tatăl Arminei. Nu îmi venea să cred că omul din faţa

mea îmi era unchi bun. Acesta nu ar fi avut încotro şi ar fi trebuit să ne protejeze pentru ca, la rândul său, să-şi poată ascunde secretul, crima impardonabilă de a fi însurat cu o clonă. Cum reuşise oare unchiul meu să ascundă adevărul acesta o viaţă întreagă? Dar iar îmi scăpase din vedere faptul că eram fraţi gemeni şi că o relaţie ar fi fost imorală şi de neacceptat pentru unchiul meu, cu riscul de a se afla totul şi să fie astfel executat.

De aici se vede bine şi cel mai mic amănunt de pe oricare stradă, de pe oricare planetă. Ca şi cum aş merge la acelaşi nivel cu oamenii ce merg pe trotuare fără să fiu neapărat acolo, fără să fie nici ei acolo. O stradă lungă, simplă şi goală. La capătul ei, oceanul. Mă voi ascunde acolo pentru o vreme.

Cina

Uşa s-a deschis singură. Când am văzut lumina dinăuntru, am înţeles că afară se întunecase. În casă era linişte. O femeie s-a apropiat de mine. Purta o rochie de hârtie şi pe deasupra un şorţ de bucătărie. Avea ochii mari, trişti şi albaştri şi părul prins în coadă. M-am gândit că trebuie să fie servitoarea.

— Bună ziua, domnule, îmi spuse femeia.

— Bună ziua, i-am răspuns eu politicos şi, apucându-i mâna, i-am sărutat-o, fiind aproape convins că făcusem asta cu slujitoarea, dar… mneeea… nici că-mi păsa.

— Poftiţi în sufragerie. Nu, nu este nevoie să vă descălţaţi, aşezaţi-vă unde doriţi şi simţiţi-vă ca acasă, soţul meu va coborî imediat. Să vă prepar ceva de băut?

— Nu este nevoie să vă deranjaţi şi îmi cer iertare dacă am picat într-un moment prost, m-am scuzat eu, simţindu-mă prost în sinea mea că făcusem o asemenea confuzie.

— Nu vă faceţi griji, oricine este, oricând, bine primit la noi în casă. Rămâneţi la cină? Noi tocmai ne pregăteam să mâncăm. Dar ce zic eu aici, fireşte că rămâneţi.

— Se pare că am picat prost, pot reveni altădată.

— Nu vă mai faceţi atâtea griji, oricum nu aveţi unde să vă duceţi la ora asta şi, chiar dacă nu ar fi fost târziu, nu este nimic în nici o direcţie.

— Pe ce distanţă?

— Pe orice distanţă.

Ajunsesem aici din întâmplare. Nu îi cunoşteam pe aceşti oameni, însă mă simţeam hărţuit din toate părţile, şi numai sub acoperişul unor necunoscuţi mi-aş fi găsit pentru moment liniştea necesară unui somn sănătos, aveam atâta nevoie după toată povestea asta. Trecusem pragul acestei case cu gândul clar de a cere găzduire şi nu luasem nici o clipă în considerare posibilitatea de a fi refuzat.

Înotasem două săptămâni legate fără a ieşi nici o clipă la suprafaţă şi reuşisem să ies la mal chiar cu câteva ore înainte ca branhiile să mi se retragă. Şi, sincer să fiu, nu prea înţelegeam ce vrea să spună femeia prin acel nu este nimic în nici o direcţie, pe orice distanţă, când eu ştiam clar că la cel mult un kilometru în spatele meu valurile oceanului se spărgeau de mal.

Fără să spun nimic, mi-am rotit bănuitor privirea prin cameră. Totul părea în ordine, şi tocmai asta m-a făcut să tremur. Din tavan au căzut măştile cu oxigen. Aveam sentimentul foarte clar că, dacă vorbeam, vorbeam singur. Toate astea au năvălit peste mine pe neaşteptate. În încăpere s-a tăiat sonorul. Paşii femeii încetaseră să se mai audă. Şi apoi umbra mea pe perete…

Umbra se descălţase de mine. Devenise independentă în mişcări faţă de corpul pe care îl reprezenta şi singura legătură pe care o păstrase cu mine era mintea. Mi-a luat câteva secunde până să îmi dau seama că umbra mea spunea adevărul, făcând ceea ce eu doar gândeam, fără să am însă îndrăzneala să şi pun în aplicare. Eram paralizat privind-o cum o zbugheşte spre uşa de la intrare, prelingându-se peste tot ce îi ieşea în cale, peste canapea, peste biblioteca plină ochi cu Biblii identice, peste ceasul cu pendul ce arăta în permanenţă ora zero, pentru ca, mai apoi, să revină pe albul peretelui şi, de acolo, direct pe lemnul uşii unde, odată ajunsă, începu cu disperare să apese clanţa. Aşa era, aş fi fugit de aş fi mâncat pământul imediat ce femeia îmi spuse că nu este nimic în nici o direcţie.

— Linişteşte-te, se auzi o voce de bărbat din cealaltă parte a camerei. Şi avea ceva în ea vocea aceea, că umbra s-a calmat numaidecât şi, revenind printre noi, s-a aşezat pe canapeaua din faţa mea. Am întors privirea şi l-am văzut stând în pragul uşii ce făcea legătura între sufragerie şi un hol luminat excesiv. Pur şi simplu m-am prăbuşit

pe fotoliu. Era frumos, înalt şi frumos. Pentru prima dată am putut face legătura între frumuseţe şi perfecţiune, suprapunerea lor fiind evidentă pe chipul bărbatului. A păşit în cameră trăgând lumina aceea excesivă după el.

M-am calmat brusc. Umbra m-a urmat. El s-a apropiat de mine. S-a oprit fix în mijlocul camerei. S-a interpus între mine şi umbră, departe de mine şi aproape de ea. A mângâiat-o pe capul ei bidimensional. Umbra a început să dea din picior. El o gâdila cu buricele degetelor în creştet şi chicotea la ea ca la un sugar.

— Drăguţă făptură, spuse bărbatul către mine. Nu este de-a dreptul adorabilă?

— …

Nu aş fi mers tocmai până acolo. Oricum nu ştiam ce să îi răspund. Eram complet năuc. Mă mulţumeam să urmăresc spectacolul din raţiuni de autoconservare. Apoi s-a oprit şi m-a privit ţintă.

— Ştii unde te afli? Normal că nu ştii şi probabil crezi că ai ajuns aici din întâmplare. Ei, nu face pe grozavul, ţi se citeşte nedumerirea pe chip.

— Dar, totuşi, ce se petrece? am întrebat eu temător.

— Nimic extraordinar. Eu te-am chemat aici, de fapt, dar despre asta vom discuta la masă.

Femeia a trecut pe lângă noi. Avea în braţe oala în care, după miros, trebuie să fi fost supă de pui. A aşezat-o pe masă. Bărbatul i-a dat o palmă peste fund când a trecut pe lângă el şi ea a chicotit aruncându-i ocheade.

— Ai cunoscut-o pe Maria, soţia mea, straşnică femeie, mai adăugă el, dând din cap în semn de automulţumire.

— Am făcut deja cunoştinţă. Chiar dumneaei m-a întâmpinat.

De când intrase bărbatul, camera se umpluse într-un aşa hal cu lumină, încât umbra mea devenise neagră ca smoala uscată, pentru ca, în cele din urmă, să capete volum şi să devină

tridimensională. O priveam cu atenţie şi nu îmi venea să cred. În timp ce mă uitam la mâinile ei, şi le-a studiat şi ea. Când i-am cercetat chipul, şi l-a cercetat şi ea în oglinda mare din spatele meu. Devenise extrem de ciudată această păpuşă neagră ce îmi urma întocmai firul gândurilor. Mi-am dat seama că eu o manevram. Nu eu tot, fireşte, ci doar o parte din mine, tocmai acel adevăr ascuns în interiorul meu, la care nimeni nu avusese acces până atunci fără voia mea. Eram un păpuşar şi gândurile mele erau sforile prin care puneam în mişcare mecanismul negru. M-am speriat când mi-am dat seama că manechinul de smoală este mai eu decât mine.

— Băieţii unde-s? a întrebat-o bărbatul pe femeie.

— Tre' să sosească dintr-un moment în altul.

— Să-i aşteptăm, atunci. Oricum, dacă nu au sosit înseamnă că nu e timpul încă. Ştiu că ţi-e foame, spuse apoi bărbatul către mine, privind păpuşa neagră care, între timp, se ridicase de pe canapea şi răscolea cu polonicul în oala cu supă. Mai ai puţină răbdare, noi luăm cina la opt fix şi opt fix este atunci când îmi intră fiii pe uşă.

Nu a durat mult şi manechinul întunecat a început să mi-o ia înainte. Începuse să se comporte ca în gândurile mele, înainte ca acestea să ajungă la mine şi astfel să devin conştient de ele. Ajunsese o oglindă a viitorului meu imediat în care, deşi mă puteam privi, nu apăream eu, cel carnal, ci ea, păpuşa, acel eu necarnal, acel eu pur al minţii mele, al sufletului meu.

Uşa se deschise şi păpuşa o zbughi spre ea, în timp ce eu, înţepenit în fotoliu, aş fi fugit, dar nu ştiam încă asta. Când dădu să iasă însă, se trezi luată pe sus de doi bărbaţi în jur de treizeci de ani care o târâră înapoi, prinzând-o fiecare de câte o subţioară, şi o aruncară la loc pe canapea. Păpuşa neagră îşi acoperi faţa cu palmele şi începu să se mişte spasmodic, şi pe mine mă pufni imediat

plânsul. Nu trecu multă vreme şi eul meu anorganic se ridică şi se îndreptă spre masă, dând impresia că iar doreşte să verifice supa, însă odată ajuns acolo, apucă un cuţit pe care încercă să şi-l înfigă în gât, în acelaşi moment în care peste mine se prăbuşi o tonă de disperare tare ca fierul. Văzând că nu îşi poate tăia gâtul, întoarse cuţitul cu vârful către cei doi băieţi şi începu să facă mişcări de ameninţare. Când spre unul, când spre celălalt.

— Cristi! Ateu! răsună vocea bărbatului, lăsaţi prostiile şi spălaţi-vă pe mâini. A, scuză-mă, Cristi, mereu uit că tu nu te speli pe mâini de când cu întâmplarea. Dar tu, Ateu, nu ai nici o scuză, aşa că hai, grăbeşte-te, nu vezi că avem musafiri?

— Pe ăştia unde i-ai mai găsit? întrebă Ateu în drumul său spre baie. Maria ştie?

— Ştie, chiar ea i-a poftit să rămână la cină. Şi, pentru a nu ştiu câta oară, încetează să îi zici Maria şi spune-i simplu mamă.

— Pentru a mia oară îţi repet şi eu, moşule, că nu îi pot spune mamă din moment ce eu nu am şi nu am avut niciodată mamă. Înţelege că numai la auzul cuvântului îmi vine să las totul şi să mă duc pe pustii.

Păpuşa rămase înţepenită. Cuţitul îi căzu pe jos şi, imediat ce capul îi dispăru complet de pe umeri, al meu se goli de gânduri.

Când am reînceput să gândesc, stăteam cu toţii la masă. Bărbatul era aşezat la un capăt şi femeia la celălalt. De o parte şi de alta eram noi. Eu faţă în faţă cu gândul meu de smoală, în vreme ce Ateu stătea lângă mine, avându-l în faţă pe Cristi. Păpuşii îi crescuse capul şi Cristi o mângâia pe creştet. Din bărbia ei neagră căzură în farfuria goală două lacrimi negre şi alte două, şi alte două, până când plânsul îi deveni o ploaie torenţială care încetă imediat ce farfuria se umplu de întuneric lichid. Cristi luă farfuria, mi-o aşeză în faţă şi în locul ei puse alta goală. Apoi îşi reluă mângâiatul

şi nu se opri până când nu o umplu şi pe aceasta. Repetă schema până ce fiecare îşi primi farfuria cu zeamă neagră.

— Înainte să începem, rugăciunea, spuse bărbatul extrem de serios.

— Iar începe! pufni Ateu. La ce bun tot circul ăsta? Vrei rugăciune? Uite rugăciune: te rog, dă-mi maşina pe care mă minţi în continuare că mi-ai dat-o, dar de fapt nu mi-ai dat-o.

— M-ai înnebunit cu maşina aia. Îţi mai spun încă o dată: maşina este în garaj, dacă nu crezi, întreab-o pe maică-ta.

— Maşina este în garaj, răspunse prompt femeia, dând aprobator din cap.

— În garaj, lângă a mea, întări Cristi. Am văzut-o acum cinci-zece minute când am parcat.

— Deci aşa… v-aţi vorbit să vă bateţi joc de mine. Cât o s-o mai ţineţi aşa? Cât credeţi că o să vă meargă? Şi ce câştigaţi din asta?

— Tu! strigă la mine Ateu. Vino cu mine, te rog, până-n garaj. Mascarada asta trebuie să se sfârşească o dată. Hai-hai, mişcare, nu te invit, îţi ordon. Mişcă-ncoa' şi spune-mi, te rog, ce maşină văd ăştia trei, că simt că-o să cedez şi o să vă iau pe toţi la palme.

M-am ridicat fără să spun nimic. Păpuşa era deja în picioare. Am trecut toţi trei prin coridorul ce lega sufrageria de restul casei. Am intrat pe uşa de lângă capul scărilor, ce duceau la etaj, şi ne-am trezit în garaj.

— Câte maşini vezi? m-a întrebat Ateu fără să mai piardă timpul.

— Două, i-am răspuns eu sec, privind cele două Aston Martin albe şi identice, parcate una lângă cealaltă.

— Îţi baţi joc de mine. Ce crezi că obţii dacă le faci jocul? Iertare? Dar chiar şi aşa, cum îţi permiţi? Ce crezi, că părerea mea nu contează deloc?

— Dar…

— Nici un dar. Păi băi, boule, tu ştii, mă, cine sunt eu şi care mi-e locul? Pe lângă faptul că sunt fiul lui, şi asta ar fi trebuit să fie de ajuns ca să te caci pe tine, mai sunt şi frati-su, mă, înţelegi? Adică ori vorbeşti cu mine, ori vorbeşti cu el, e tot una.

— Imposibil.

— Ce imposibil, mă? Ce imposibil? Ce nu pricepi? Eu nu am mamă, el nu are mamă şi prin urmare suntem fraţi. Acum ţi-e clar? Fraţi buni, nu aşa.

— Baţi câmpii.

— Ascultă-mă bine, că nu repet. Partea cu mama cred că am lămurit-o, am fost destul de limpede. Neavând nici unul mamă, din partea aia suntem fraţi. Acum ciuleşte bine urechile, că nu am timp de pierdut: el s-a făcut singur şi tot singur m-a făcut apoi şi pe mine. Dacă şi eu, şi el avem acelaşi tată, şi anume pe el, înseamnă că suntem şi fraţi de tată. Altfel spus, fraţi buni.

Unde nimerisem oare, m-am întrebat privindu-mi umbra care îşi pusese mâinile în cap. Asta îmi mai lipsea, ca şi cum faza cu „nu e nimic în nici o direcţie“, cea cu umbra şi cea cu supa de lacrimi negre nu ar fi fost de ajuns. Păpuşa de beznă începuse să se dea cu capul de capota maşinii din dreapta.

— Ce face? Se închină? Face plecăciuni în faţa noastră? mă întrebă Ateu, fixând păpuşa cu privirea. Mi-am dat seama că era tocmai maşina pe care acesta nu o vedea.

— Nu, a cedat în sinea ei şi se dă cu capul de capota maşinii.

— Şi tu eşti implicată? Scroafo, porcule sau ce-oi fi, puţin îmi pasă. Veţi plăti scump pentru asta. Ei, lasă că vă arăt eu vouă, mai spuse Ateu şi ieşi vijelios din garaj.

Mi-am reluat locul la masă. Ateu plângea şi Maria îi pusese drăgăstos o mână pe faţă.

— Gata, gata, dragul meu, poate că ai dreptate, poate că nu este nici o maşină acolo.

— Ba este, am spus eu de-al dracu'. Nici nu am apucat să închid bine gura, că păpuşa neagră, în care se transformase sufletul meu, s-a întins peste masă şi i-a dat o palmă lui Ateu peste obrazul neacoperit de mâna Mariei.

— Porcule! i-am strigat în gând.

Păpuşa jap, încă o palmă, cu dosul de această dată. Ateu rămase nemişcat, apoi, ridicându-se brusc în picioare, fugi să închidă fereastra, crezând că îl trăsese curentul.

— Nerecunoscătorule! am continuat. Ce noroc ai! Cârtiţă culturistă!

Jap! Jap! … Jap! Jap! … Jap! Jap! Jap. Am numărat câte? Şapte scatoalce. Ateu închise şi uşa ce dădea în hol.

Păpuşa după el, dându-i unu, două, trei, patru, cinci, şase picioare în cap, chiar după ceafă. Ştiu arte marţiale, carevasăzică. Apoi mi-am dat seama că tot ce am de făcut pentru a şti arte marţiale, la acest nivel imaginativ, era să mă cred Bruce Lee sau Jet Li. Oricum, vedeau toţi ce se petrece şi ce făcea păpuşa, adică tot ce îmi trecea mie prin cap, însă nu părea să le pese. Cel puţin nu interveneau. M-am ridicat şi m-am apropiat de păpuşă încercând s-o calmez, dar simţeam că îmi fierbe capul. Am strâns-o în braţe prinzându-i mâinile întinse pe lângă corp. Când am dat s-o iau pe sus, am constatat că păpuşa nu avea greutate deloc, ca şi cum nu ar fi existat şi, cu toate astea, putea fi absolut normal îmbrăţişată. Ţineam strâns în braţe o bucată de aer negru în formă de om. Am aruncat-o pe canapea, dar ea nu s-a mişcat nici un milimetru când am dat s-o azvârl. A rămas înţepenită fix în locul în care îi dădusem drumul din mâini. S-a dat un pas în spate şi m-a privit cu cele două gropiţe aproape pline de negru. Mi s-a făcut ruşine şi am fugit la locul meu. Am început să privesc zeama din farfurie, încercând să mă

gândesc numai la ea. Păpuşa şi-a reluat astfel locul la masă.

Cu ăstalalt ce-o mai fi? mi-am zis privindu-l pe Cristi. În afara confirmării mecanice cum că maşina este în garaj, nu scosese nici un sunet toată seara. Şi cum le-a pus numele, ce porcărie, Cristi şi Ateu. Imediat ce m-am gândit la celălalt băiat, păpuşa l-a şi strâns la pieptul său. Cristi a răspuns prompt şi, băgându-şi o mână în piept până la încheietură, şi-a scos inima şi i-a oferit-o păpuşii. Sângele curgea ca într-un abator din trupul găurit. Am privit inima. Nu bătea.

— Cris, ţi-am spus să nu mai faci aşa, că nu este sănătos, îl dojeni mama sa. M-am uitat la femeie. Era frumoasă. Păpuşa s-a apropiat de ea şi i-a scos chiloţii băgându-i mâna pe sub rochie. Apoi a început să îi deschidă nasturii. I-a scos rochiţa pe sub care femeia avea una identică şi astfel rămase îmbrăcată la fel. Aş fi putut să jur că nu erau două rochii una peste alta.

— Ia inima, spuse Cristi către păpuşă, însă păpuşa îl ignoră, lăsându-l cu mâna întinsă. IA I-NI-MA! ridică el vocea. Ţi se potriveşte. IA-O!

Dar păpuşa parcă înnebunise. Trăgea rochie după rochie de pe corpul femeii şi aceasta rămânea mereu îmbrăcată la fel, scoţând-o astfel din minţile ei negre. Făcuse un maldăr de rochii identice în mijlocul camerei. O rochie albă ca de hârtie creponată, pe care cine o poartă nici nu o simte, în mii de exemplare.

— Avem uniforme noi, toţi trei vă veţi îngriji să fie distribuite corect, nu mă interesează cum vă împărţiţi munca, la mine să veniţi cu rezultatul, se auzi glasul hotărât al bărbatului venind din capul mesei.

Nu, nu, nu asta, aşa ceva nu, concentrează-te la supă, îmi zic, uită de femeie. Încearcă să mănânci, poate îţi place. Între timp, bărbatul a lins farfuria. Am umplut lingura şi am dus-o la gură. Degeaba am mirosit-o, nu mirosea. Păpuşa îmi interpreta

perfect gândurile. Îşi scutura capul şi tuşea cu mâna la gură, ca şi cum ar fi dat să vomite. Fierea mi-a urcat brusc în gură şi am început s-o mestec imediat ce papilele gustative au intrat în contact cu zeama neagră. Esenţă de amar. Am simţit cum obrajii mi s-au supt spre centrul gurii, ca două aisberguri interne ce îşi ating vârfurile.

— Cum este? E bună? m-a întrebat bărbatul.

Dar gura îmi era vidă, nu puteam să vorbesc.

— Ca mierea, a spus bărbatul şi s-a şters cu şerveţelul la gură.

Ceilalţi mâncau şi eu nu mai eram deloc sigur că ceea ce văd chiar se întâmplă sau este vorba de o halucinaţie amară. Păpuşa s-a ridicat iar în picioare şi i-a dat Mariei peste mână tocmai când aceasta se pregătea să bage lingura în gură. Uit iar că păpuşa este inofensivă din cauza greutăţii sale inexistente şi dau să mă reped la ea, dar mâinile îmi rămân încleştate pe maxilare. Din cauza gustului, gura mă durea pe dinăuntru şi durerea începuse uşor-uşor să străbată tubul digestiv. Nu îmi era greaţă, nu îmi venea să vomit sau chestii din astea.

Păpuşa îi căra Mariei palme, dar ea mânca nesinchisită în continuare şi mâna păpuşii rămânea blocată în mâna cu lingură ori de câte ori încerca s-o împiedice în drumul ei către gură.

Aşa mi s-a făcut rău, privindu-i pe ceilalţi cum mănâncă. Şi, pe lângă asta, mai era şi afurisita de păpuşă care începuse să mă facă de râs în faţa acestor necunoscuţi. Şi apoi, ca prin minune, stop. Dispăru orice fărâmă de amăreală şi gura îmi rămase curată şi răcoroasă.

— Stai jos! am ţipat nervos la păpuşă. Nu fi prost crescu…t sau crescută! Mănâncă-ţi supa! încercam să preiau conducerea. Dar maimuţa trecuse la Cristi acum. Îi şterpelise inima din mână. Cristi lumina de fericire.

— Aşa, aşa. Fă ce trebuie să faci. Aşa, bravo, aşa, aşa, aşa, aşa, nu, nu, nu acolo, un pas mai la

stânga, nu acolo, am spus! Să nu îndrăzneşti! Nu! Nu! Nu!

Cristi s-a prăbuşit de pe scaun, ţinându-şi mâinile strânse la piept, şi a început să geamă de durere când păpuşa i-a scufundat inima în farfuria mea cu zeamă neagră.

— Ce căcat ai făcut? a bolborosit Cristi, printre sughiţuri, către păpuşă.

— Încetaţi, a strigat bărbatul. E vina ta, Cristi, că te joci cu ea în loc s-o laşi în pace.

— Nu, da' zău, când o sa începi şi tu să-l asculţi pe tac-tu? Acum e treaba ta, l-a admonestat femeia.

— Spune-mi că iese! Spune-mi că nu rămâne aşa pătată.

— Sigur că nu iese. E ca data trecută: ţi-ai scăpat-o în oala cu sânge şi atât a trebuit. Acum ai scăpat-o în farfuria asta cu ură, i-a răspuns Maria fiului ei.

— Dar nu vreau! Dar nu vreau! Aşa ceva nu se poate!

— Fii bărbat! a mai spus bărbatul.

— Vei reuşi! Femeia.

— Va fi mai greu acum. Bărbatul.

— Altfel, a continuat femeia.

— Îţi ţinem pumnii.

Cristi s-a smuls practic din covor ca dintr-un asfalt topit. Tremura tot. Se apropie de mine. Băgă mâna în farfuria mea de supă, unde păpuşa îi aruncase inima. Tremura aşa de tare, încât m-a stropit destul de serios, pătându-mi pantalonii direct pe prohab. Speram să nu fie acidă, apoi mi-am amintit că mâncasem din ea şi era esenţă de amar, şi nimic mai mult.

— Nu îţi face griji, încercă să mă liniştească Maria. Iese cu apă. Nici nu trebuie să freci. Doar inima o absoarbe şi o reţine.

Între timp, Cristi îşi căuta de zor inima, bălăcindu-se cu mâna în farfurie.

— A dispărut! A dispărut! Ce mă fac?! Nu mai este!

S-au ridicat cu toţii în picioare şi, aplecându-se spre mine din toate direcţiile, au început să privească în supa neagră. Deveniseră serioşi şi păreau îngrijoraţi. Tot ce se mai auzea era cum tremură Cristi. Nu stătură mai mult de atât pe gânduri, îşi suflecară şi ei mânecile şi băgară toţi deodată câte o mână în farfurie. M-am tras cu tot cu scaun puţin mai în spate, să aibă loc.

— Numai Semi te mai poate salva, sparse vocea bărbatului liniştea. Şi nici asta nu se ştie, nu cumva să fie prea târziu. Ia! continuă el şi îşi vârî mâna până la cot la mine în farfurie. Cum s-o fi întâmplat? Semi! Semi! Să-l cheme cineva pe Semi, ordonă bărbatul.

Ateu nu mai pierdu vremea şi fugi în sus pe scări. Îl auzeam cum vorbeşte cu cineva, dar nu îi răspundea nimeni. Apoi se auziră iar paşii alergând pe duşumea şi în cameră intră Ateu ducând în braţe un bărbat cu mâinile amputate din umeri şi picioarele din şolduri. Cineva îi scosese ochii şi îi cususe gura. Uitându-mă cu atenţie, am observat că nu era nici pe departe cusut, nu, buzele îi erau prinse una de alta cu ace de siguranţă. M-am cutremurat privindu-l. Cât ai clipi, păpuşa a încercat să se arunce pe fereastră în întuneric şi astfel să îşi piardă urma, dar rămase aşa lipită cu totul de geamul ce o despărţea de materia ei primă. Măcar asta ştie ce vrea, mi-am spus privind-o. Din mine se pare că a rămas numai minciuna la nivel de reacţie, din moment ce stau aici şi asist la această demenţă colectivă.

Bărbatul a fost cel care m-a scos din încurcătură. Mi-a întins cheile maşinii invizibile şi m-a convins cu o singură privire să le iau fără să pun întrebări, ceea ce am şi făcut.

— Vei merge în garaj împreună cu Ateu şi îl vei face să creadă şi, implicit, să vadă maşina.

Nu am stat pe gânduri, l-am luat pe Ateu de mână şi l-am condus în garaj. M-am îndreptat spre maşina lui Cristi. Pe cealaltă, Ateu nu o vedea, deşi

era acolo. Mi-am luat avânt şi m-am aruncat pe capota lucioasă alunecând de-a lungu-i.

— Dacă te vede frate-meu, o să fie circ.

— Hî! am făcut eu. Păi ăsta nu e circ? Ce e? Circ toată ziua.

În timp ce ziceam asta, am ocolit prin faţă maşina lui Cristi şi am ajuns lângă maşina invizibilă. De aici o puteam admira. Era albă, cu geamuri negre ca zeama din farfurie. Mi-am luat avânt şi tot ce a urmat a fost, ca şi în cazul celeilalte maşini, o alunecare uşoară şi scurtă.

— Vezi? i-am spus lui Ateu. Vino-coace.

Acesta rămăsese înmărmurit. M-am dat în spate şi am repetat schema. El a fugit în camera cealaltă şi s-a întors numaidecât cu Semi în braţe.

— Du-l înapoi, i-am spus eu zâmbind calm.

Dar el nu părea să mă fi auzit. Îl întoarse pe Semi cu faţa la mine. Îşi încolăcise braţul drept în jurul acestui trunchi uman viu şi cu stânga arăta în direcţia mea. Am înţeles că doreşte să mai fac o dată.

— El o să fie martor, a strigat către mine Ateu când mă pregăteam să îmi iau avânt.

— Vezi? Vezi? Ţi-am spus eu, ţi-am spus eu că acolo este o maşină. Niciodată nu ai vrut să crezi asta, îi spuse Ateu lui Semi. Ai văzut? Ai văzut? Ştiam eu că am dreptate!

Semi însă deveni agitat şi începu să scoată un soi de geamăt subţire, de-a dreptul ţiuitor, şi să dea sălbatic din cap. Fesul îi căzu şi chelia îi ieşi la lumină. În afara genelor lungi, ca nişte streşini, de deasupra orbitelor seci, Semi nu mai avea nici un fir de păr. Privindu-l, m-au trecut fiorii. Am scos din buzunar cheile pe care mi le dăduse bărbatul, am descuiat maşina, am intrat în ea şi am pornit motorul. L-am rugat pe Ateu să îmi deschidă uşa garajului. A făcut-o mecanic, fără să îşi ia privirea de la mine şi fără să fie în nici un fel stânjenit de Semi, care i se zbătea în braţe ca toţi dracii. Am ambalat motorul pregătindu-mă să ţâşnesc în

noaptea goală. Apoi am luat piciorul de pe frână şi am apăsat acceleraţia. După nici zece metri, casa a început să mă urmeze, păstrând constantă distanţa dintre ea şi maşină. Vedeam în retrovizoare cum o remorcam printr-un mecanism ale cărui taine nici că îmi mai băteam capul să le înţeleg. Din uşa garajului, Ateu îmi făcea cu mâna. M-am încăpăţânat şi am apăsat acceleraţia la fund. Kilometrajul indica 500km/h. Am întors capul. Casa tot acolo, la fel şi Ateu, făcându-mi cu mâna. Am început să frânez uşor. Nu puteam exagera, având casa pe urmele mele, riscam să fiu strivit de ea din inerţie, că doar nimeni nu poate să oprească o casă care merge cu viteză mare, ca şi cum ar opri o maşină de lux englezească ce merge cu aceeaşi viteză, fie ea şi maşina acestui azil de nebuni. Încet-încet am oprit. Casa nu a trecut graniţa pe care nu am înţeles cum o stabilise. Am dat cu spatele şi mi-a mai venit inima la loc când am văzut că merge. Când m-am apropiat de uşa garajului, am oprit. Am scos cheile din contact şi am coborât. Ateu a venit alergând spre mine, cu tot cu Semi. S-a oprit la aproximativ treizeci de metri în faţa mea şi m-a cercetat cu privirea din cap până în picioare, după care s-a năpustit şi m-a strâns la piept cu braţul stâng, încât lui Semi, ce rămăsese prins între noi, i-a dat sângele pe urechi.

— Bine ai venit, frate. De când te aşteptăm. Uite Semi, e Copilul! S-a întors acasă.

Îmi lăsasem corpul moale şi viaţa în voia sorţii. Rămăsesem pe picioare, deşi eram complet inert.

— Ce bine că ai venit, frate! Dau fuga să-i anunţ şi pe ceilalţi. Te aşteaptă cu toţii. Mămica, tăticul, Semi nu mai spun, dacă ar fi după el, ar sta numai aici să te aştepte pe tine cât e ziua de lungă, şi uneori chiar şi noaptea. Poate chiar să nu doarmă deloc dacă nu mai suportă dorul. Asta cred eu cel puţin, nu am cum să îmi dau seama dacă doarme sau nu. Îl ştii pe Semi cum e… Dar vino, vino. Noi

ne pregăteam să mâncăm. Cum a fost? Te-ai mai îngrăşat. Să-mi povesteşti totul.

Rămăsesem înmărmurit.

Semi nu se mai zbătea, dar îi curgea în continuare sânge din urechi, semn că i se duseseră şi timpanele. Acum nici să mai asculte nu poate, mi-am zis. Ce beznă vie… de ce îl mai ţin în viaţă? L-ar putea împăia şi ar fi mai uşor şi pentru Ateu să se fâţâie cu el în braţe de colo-colo. Ar putea fi lăsat toată ziua în curte să mă aştepte. Aşa era nevoit să mai tragă câte un pui de somn dacă îl uitau cine ştie pe unde. Acum îşi pierduse şi auzul. Nu va mai putea asculta cu atenţie pe hol, doar-doar s-o auzi cineva venind să-l scoată din baie sau de sub pat.

M-am smuls din strânsoarea lui Ateu şi am fugit la maşină. Roţile au scârţâit. Am pornit în viteză. Şi iar accelerez degeaba. Casa e mereu la zece metri în spatele meu urmărindu-mă. Şi Ateu tot acolo afară, între mine şi casă, aproape de locul în care parcasem maşina, făcându-mi cu mâna, fără să se îndepărteze nici un centimetru.

Conduceam de maxim o jumătate de oră fără ca nimic să se schimbe, însă l-am văzut pe Ateu cum vine spre mine ca şi cum aş fi stat parcat pe marginea drumului. Privesc kilometrajul. 230km/h. Ateu se apropie cu pas relaxat şi vine prin dreapta, deschide portiera şi se aşază pe scaunul pasagerului, lângă mine.

— Aşa, băi nene, dă-i tare. Uau! Mai repede! Mai repede! Mai repedeeeeeeee! şi vocea lui îmi cade grea direct pe piciorul aflat pe acceleraţia care se duce până la podea. Deşi este turat la maxim, conform indicatoarelor, motorul nu face urât. Mişcarea se simte, deşi nimic nu se mişcă.

— Aici la dreapta! Fă aici la dreapta, repede! strigă la mine Ateu.

— La dreapta? întreb eu fără să ştiu unde-i dreapta.

— Da, da! Acum! Acum! îmi repetă el precipitat şi, punând mâna pe volan, virează la dreapta. Casa nu mai este în spate, dar nu trece mult şi o văd cum dă un colţ de întuneric şi îşi continuă urmărirea.

— Gata! Ajunge! e tot ce mai apuc să zic înainte să mă bufnească plânsul şi să frânez brusc, dându-l astfel pe Ateu cu capul de parbriz. Ce se întâmplă aici?

— Semi, scaietele ăla bătrân, era pe urmele noastre, îmi spuse el respirând precipitat, de parcă alergase sute de kilometri pe jos. L-am văzut. Cu cât mergeai mai tare, cu atât mergea şi el mai tare. Dar parcă nu vroia să ne prindă, ci doar să se ţină după noi.

— He-he! Ce ştii tu? Are vreunul dintre voi oare habar de ceva? Stă vreunul să analizeze ce se petrece aici, în casa asta? Oameni cumsecade spuneţi că sunteţi? Torţionarilor!

— Să nu ne pierdem vremea cu asta, nu-i timp. Uite! Păduchele este tot acolo. Dă-i talpă! Dă-i talpă. Vreau linişte. Nu am chef de toate prostiile lui. Blochează toate uşile şi calc-o.

Nu o pot scoate la capăt şi mă hotărăsc să cobor. Las cheile în contact şi îmi bag picioarele. Voi merge pe jos, îmi zic, şi încep să grăbesc pasul urmând o linie dreaptă imaginară pe care mi-o desenez în minte. În spatele meu se aude motorul ambalându-se, roţile scârţâind şi, când întorc capul, văd cum maşina condusă de Ateu se îndepărtează, făcându-se tot mai mică şi dispărând în cele din urmă în beznă. Oricât de lung m-aş uita încolo, în direcţia în care a dispărut, tot ceea ce ochii mei percep sunt degetele mâinilor întinse. Văd până unde sunt. Unde mă termin fizic, dispare şi vederea externă. Mă întorc spre casă şi în drum îl ridic pe Semi. Fiind fascinat de noua jucărie, Ateu îl lăsase trântit în mijlocul drumului cu faţa în jos. Oricâtă milă îmi provoca, posibilitatea unei asemenea existenţe mă umpluse deja până la refuz

de o revoltă ieşită din comun. Omul îmi provoca repulsie. O repulsie venită din frică. Dar de ce îmi era, în fond, frică? Ce adevăruri fundamentale deţineam oare pentru a crede cu tărie că eu am pentru ce trăi, pe când acest sărman nu îşi are sensul? Şi cine era el? În permanenţă curat, cu cămăşile scrobite. Refuzam cu desăvârşire să cred că viaţa mea şi viaţa lui erau cam unul şi acelaşi lucru. Mă întrebam, printre altele, care-i diferenţa între a simţi totul şi a nu simţi nimic, dar nimic, nici măcar că nu simţi nimic. Prin ce se deosebesc cele două stări? Ardeam de nerăbdare să găsesc o modalitate prin care să scot ceva de la el.

Mi-am dat seama că uitasem de păpuşă. Pentru prima oară de când se detaşase fizic de mine, nu mă urmase. M-am îngrozit. Am înţeles că, deşi fizic eram în stare să ies afară şi chiar să mă îndepărtez puţin, mintea mea nu va mai putea părăsi niciodată casa asta ce plutea sfidător în întuneric.

Apoi am simţit cum casa se ridică, şi noi odată cu ea.

— A, nu fi surprins, casa noastră are nenumărate etaje. Dacă vrem să stăm la etajul trei, casa, fixată pe un pilon telescopic, se ridică la înălţimea specifică etajului trei al unui bloc oarecare.

— Nu credeam că s-a ajuns la asta. Dar la cum merg lucrurile…

— Aşa a fost mereu.

— Nu vă pot contrazice. Acum, spre exemplu, la ce etaj suntem?

— Maria ştie, ea face de obicei această schimbare. Uneori vrea să trăiască printre păsări, alteori printre peşti. Are prieteni în ambele lumi şi i se face dor de ei. Cel mai mult îi place însă printre oameni. Îi ia pe Cristi şi merg împreună pe străzile oraşelor, dar nimeni nu-i recunoaşte. Se întorc mâhniţi şi se încuie fiecare în camera lui, iar eu sunt nevoit să dorm pe canapeaua asta. Degeaba încercăm să-i consolăm.

Misiunea

M-am uitat în oglindă. Albisem. Semn că timpul trecuse în şuvoaie incredibil de repezi. Bărbatul s-a apropiat de mine pe la spate. Mi-a pus mâinile pe umeri şi m-a privit în ochii din oglindă.

— Bine ai venit acasă, fiule. Apoi se lipi de spatele meu şi mă strânse în braţe.

— Nu şi tu. Faceţi prin rotaţie? Sau cum e? – am zis asta, amintindu-mi de scena petrecută cu Ateu la întoarcerea mea din cursa bizară. Privirea mi-a alunecat pe fotografiile de familie, înrămate şi aşezate pe perete de-o parte şi de alta a oglinzii. Într-una dintre ele, eram eu pe la vârsta de doi-trei ani. La stânga mea, bărbatul, iar la dreapta, Maria, soţia lui. Fotografia îmi părea cunoscută şi aveam sentimentul că ceva nu era în regulă.

— Unde a fost făcută această fotografie?

— În Munţii Carpaţi.

— Băieţelul din imagine seamănă teribil de mult cu mine la vârsta de trei ani. Fireşte, nu îmi amintesc, însă îmi plăcea foarte mult să răsfoiesc albumele cu fotografii ale familiei şi mă pricep la astfel de chestii. Dacă mă gândesc mai bine, aş spune că este chiar şi îmbrăcat exact cum eram eu în fotografia cu pricina. Până şi peisajul din spate mi se părea asemănător.

— Păi, cu cine să semene dacă nu cu tine? Tu eşti.

— Şi te aştepţi ca eu să te cred? Cu tot respectul că mă aflu în casa voastră, dar duceţi-vă dracului cu toţii.

— Nu-i nevoie, vine el la noi, ce crezi, că întâmplarea de la aeroport a fost o coincidenţă?

Când am auzit asta, am încremenit. De unde ştia?

— Cine eşti? l-am întrebat pe bărbat.

— Până acum trebuia să îţi fi dat seama, dar nu-i nimic, nu am avut niciodată pretenţia de la tine să fii prea inteligent.

— Mă faci prost?

Păpuşa! Ea trebuie să fie de vină. Ea trebuie să fi ciripit. Dar cum? Ăsta rămânea un mister pe care nu ştiam dacă îl voi desluşi vreodată. În cazul în care nu dădeam vina degeaba pe păpuşă, altul, mult mai dur, ar fi fost adevărul.

— Stai, nu te ambala aşa. Priveşte bine în jur. Sunt aici toate dovezile de care ai nevoie. Priveşte fotografiile.

Bărbatul căută cu privirea printre fotografiile atârnate pe perete şi alese una pe care o dădu jos şi mi-o întinse. Ştiam fotografia aia. În ea eram eu la paisprezece ani suflând în lumânările tortului. Dacă în ceea ce priveşte prima fotografie totul ar fi putut fi considerat o coincidenţă, acum însă mi se ridicau din ce în ce mai multe semne de întrebare. Bărbatul apărea iar împreună cu soţia sa în locul părinţilor mei. În rest, totul era în ordine. Fotografia fusese făcută în apartamentul în care locuiam pe atunci împreună cu mama, tata şi bunica din partea mamei, cu ocazia zilei mele de naştere. Culmea e că atât eu, cât şi bunica mea ne aflam în imagine. Am recunoscut totul până în cel mai mic amănunt. Masa din sufragerie, vitrina cu bibelourile mamei, era acolo până şi balerina de porţelan căreia îi spărsesem capul, faptă accidentală, dar pentru care mâncasem o bătaie de care îmi voi aminti toată viaţa. Canapeaua cu tapiţeria de pânză în carouri negre şi roşii.

— Destul. Gata. Am văzut şi am auzit destule. Vă rog să mă lăsaţi să plec.

— Dar abia ai sosit, fiule…

— Şi încetează să îmi mai spui aşa. Nu sunt fiul tău, şi fotografiile probabil sunt un fals grosolan.

— Nimic din ce vezi aici nu este fals.

— Nu vreau să mai aud nici un cuvânt. Pur şi simplu nu îmi pasă. Vreau doar să îmi strâng cât mai repede catrafusele şi să plec cât mai departe de locul ăsta.

— Şi unde vei merge? m-a întrebat bărbatul.

— Nu ştiu, probabil acasă. Oricum, asta nu este treaba voastră. Hai, ura şi la gară.

— Dar eşti acasă. Noi suntem familia ta. Şi am fost mereu alături de tine. Cum crezi că ai reuşit să distrugi totul? Pentru un membru al familiei noastre, nu eşti prea deştept. Chiar ai crezut tâmpenia cu mâinile?

— Dar ea a fost reală, am zis, şi mi-am suflecat mânecile pentru a-i demonstra bărbatului că se înşală.

— Lasă asta, nu la confuzia din aeroport mă refer, ci la efectul pe care acestea l-au avut asupra oamenilor. Cât de idiot tre' să fii pentru a crede că nişte mâini de femeie ataşate unui corp de bărbat pot provoca un râs letal?

— Prea bine, recunosc, sunt un idiot, acum lăsaţi-mă-n pace, nu este asta o dovadă în plus că nu sunt unul dintre voi? Ce mai vreţi de la mine?

— Nu ne dorim decât să fii fericit. Şi mai fericit ca aici nu vei fi nicicând, oriunde ai merge. Iar faptul că eşti complet idiot nu te face mai puţin fiul meu. Ba din contră, abia acum s-a unit Tatăl cu Fiul.

— Nu ştiu cine te crezi, dar să nu îndrăzneşti să-l aduci în discuţie şi pe Sfântul Duh, că nu ştiu ce fac.

— Dar nu este nevoie, l-ai cunoscut deja pe Semi.

Nici prin cap nu îmi trecuse una ca asta. Acum însă mi se părea plauzibil.

— Atunci explică-mi treaba cu Colecţionarul, aia ce-a fost?

— Mă întrebam când vei deschide oare şi acest subiect. Eu cu el aş fi început, dar să nu crezi tot ce spun eu acum, doar suntem în faza în care m-ar bucura să te cunosc mai bine şi să ne apropiem. Vom merge la pescuit.

— La pescuit? Unde?

— Pe autostradă.

— Mă rog, te-aş ruga să îmi răspunzi la întrebare.

— Da, scuză-mă. Aceia erau îngerii tăi păzitori. Îngerul Copil te urma oriunde la suprafaţa planetei, iar Îngerul cu Aripi de Peşte te ocrotea în adâncurile mărilor şi oceanelor.

— Îngerii mei păzitori dădeau un spectacol porno cu severe maltratări, mutilări şi crime?

— Ce vrei, trebuia să-i îndepărtăm de la tine. Aşadar, le-am găsit slăbiciunile şi am creat spectacolul. Crede-mă, a fost singura variantă pe care au acceptat-o pentru a-şi lua ochii de pe tine. Au semnat şi au plecat imediat în turneu. Ajunseseră cu patru săptămâni înaintea ta. Mai apăruseră de cel puţin treizeci de ori înaintea publicului.

— Ce măgari perverşi, am strigat indignat. Şi păluga aia cine era?

— Un prieten vechi. Primul tăiat împrejur.

— Vrei să zici…

— Chiar el.

— Imposibil. Eşti un impostor.

— Măsoară-ţi cuvintele.

— Nu am chef. Vorbesc cum vreau. Ce-ai de gând să-mi faci?

— Cam ai dreptate. Dacă ai ajuns aici, nu prea mai am ce-ţi face. Doar să te bat cu păpuşa mea. Nu ar folosi la nimic, doar ai văzut.

— Chiar aşa? Ha, ha. Nu mă aşteptam la asta.

— Eu nu mi-am bătut şi nici nu îmi voi bate vreodată copiii. Şi nici ei între ei. Cam ăsta-i rostul păpuşilor.

— Nu pot să cred. Oricât de mult mi-ar plăcea şi aş vrea să cred, nu pot.

— Cei trei au fost unica soluţie.

— Ce mai pot spune acum, când toate s-au sfârşit? Mă bucur că şi-au găsit vocaţia şi adevărata pasiune.

— Din moment ce au avut un succes peste măsură…

— Dar cum? M-am născut blestemat sau am fost blestemat când eram mic?

— Nu, aici lucrurile merg un pic invers. Întâi faci totul până la capăt, fără să te îndoieşti o clipă, şi apoi afli de ce şi pentru ce. Te vei obişnui, cu timpul. Nu-i mare lucru.

M-am târât, practic, până în sufragerie şi m-am trântit pe canapea. Se pare că bărbatul ştia totul. Ştia cine sunt şi ce făcusem. Ştia că sunt în momentul de faţă urmărit de forţele de ordine pentru a fi prins şi adus în faţa plutonului de execuţie. Nu mă simţeam deloc în siguranţă. Poate că deja chemaseră poliţia şi acum nu făceau altceva decât să tragă de timp până când trupele speciale vor încercui casa, dacă nu o şi făcuseră deja. M-am ridicat şi m-am îndreptat spre fereastră, dar întunericul era de nestrăpuns cu privirea, oricât de tare mi-aş fi încordat-o. Beznă pură.

Am rămas acolo, cu draperia în mână. O mai dădeam din când în când la o parte şi priveam brusc pentru a surprinde pe oricine ar fi acolo, după care mă ascundeam iar după ea. Bărbatul continuase să vorbească în tot acest timp, dar nu fusesem atent la ce spunea. Abia când am dat cu ochii de el am început să-l aud iar.

— Eu te-am trimis cu un scop precis.

— Cum poţi spune aşa ceva când este prima oară când vă întâlnesc?

— Poţi renunţa la pluralul de politeţe, suntem doar noi doi. Relaxează-te, purtăm o simplă discuţie amicală între tată şi fiu, doar.

— Nu la asta mă referеam, adică nu îţi vorbeam politicos, ci mă referеam la toată familia când am spus că este prima dată când vă întâlnesc. Eşti cam vanitos şi egocentrist, nu crezi?

— Ha, ha, a râs scurt bărbatul. Nu eşti primul care spune asta despre mine, dar cu siguranţă eşti ultimul.

— Nu înţeleg ce vrei de la mine.

— Te rog să te întorci pe canapea. Bei ceva? Cu siguranţă ţi-ar prinde bine.

Aş fi întins-o până acum, însă ceva mă ţinea aici. Chiar propria mea voinţă, pe care o simţeam ca pe o altă persoană, una invizibilă, ce mă forţă să mă trântesc confortabil pe canapea. Aventura asta teribilă şi absurdă pentru oricine exclude divinitatea fusese viaţa mea, toată viaţa mea. Însă urma să primesc premiul cel mare pentru asta. Pentru toată depravarea aia în care fusesem târât, de cele mai multe ori cu forţa. Dacă ceea ce spunea bărbatul era adevărat, nu eram nici mai mult, nici mai puţin decât unul dintre prinţii veşnici. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât începeam s-o cred. Până când, într-un final, am fost convins prin chiar măreţia poziţiei ce mi se oferea. Nu m-am putut lupta cu ispita de a fi fiul Lui.

El s-a apropiat de mine şi mi-a pus o mână pe creştet. Pacea m-a cuprins pe loc. Şi, ca şi cum nimic nu era mai normal să se întâmple, m-am auzit strigând:

— Tată! Tată! M-am ridicat şi l-am strâns în braţe. Pentru prima dată în viaţă simţeam că aparţin cuiva, că fac parte din ceva special. Asta era familia mea. Eram primit în sânul ei ca un adevărat erou. Mă umplusem de glorie şi asta îmi mulţumea părinţii, fapt ce, la rândul lui, mă încânta peste măsură şi îmi dădea o satisfacţie ieşită din comun. Sentimentul acesta a fost ultimul motiv de care am mai avut nevoie pentru a fi ferm convins că toată povestea asta cusută cu aţă albă este adevărată. El m-a strâns la piept ca un adevărat tată. Ştiam.

— O ultimă întrebare mai am, scuză-mă că întrerup acest moment, m-am trezit străbătut totuşi de un fior de îndoială. Îmi doream să fie ultimul.

— Spune orice, aici nu există teamă.

— Cine era ăla cu câinele?

— Chiar vroiam să îţi spun, dar deveniseşi agresiv şi din gură îţi ieşeau numai blasfemii, îmi răspunse, după care izbucni pe loc într-un râs nebun. Blasfemii, auzi, blasfemii… Ca şi cum ar şti vreunul dintre cei ce pun această ştampilă cum stă de fapt treaba. Dar să revenim. Câinele este al nostru. Vine dacă îl strigi. Cu stăpânul va trebui să afli singur care-i treaba. Astfel îţi vei înţelege mult mai bine misiunea şi, mai departe, eternitatea în toate aspectele ei. Dar până atunci mai este. Acum însă avem o problemă pe care numai tu o poţi rezolva.

— Ce anume ar fi ce nu ai putea Tu rezolva şi aş putea eu?

— Aşa este, mai nimic, dar mie nu îmi place să mă implic. Drept pentru care nu o fac. Situaţia este următoarea: undeva în timp vor exista mereu oameni. Mă venerează cu toţii la culme. Asta mă enervează peste măsură. Du-te, te rog, şi distruge-i. Nu se mai poate. Nu mai am somn. Eu am fost şi sunt un tip modest şi nu îmi place să îmi vâr nasul unde nu îmi fierbe oala. Mai ales lauda de sine… îmi provoacă vomă. Abia mă mai suport. Am grave tulburări de personalitate, oscilez între întreg şi inexistent. Şi toţi ăştia mă laudă de parcă ar avea pentru ce. Pentru ce? Pentru ce? Răspunde-mi tu, dacă ştii? Şi dacă ştii, o vei putea spune? Ştiu doar că totul este pierdut. Trăiesc de mult, iar asta nu înseamnă că sunt nemuritor. Asta este o minciună. De îmbătrânit, îmbătrânesc. Zilele trec. Şi mucoşii ăia mă venerează? Lingăii. S-o venereze pe mă-sa şi să mă scutească pe mine. Dar acum, gata. Parcă eu nu ştiu că nu-s în stare să deosebească un înger negru de unul de ciocolată. Pe lângă toate astea, carnea nu mai trebuie despărţită de suflet. În timp, am ajuns la această concluzie.

— Ce va urma nu va muri niciodată?

— Nici chiar aşa. Inventăm una nouă. Moartea este inima universului. Nu are cum să dispară. Fără ea, planeta ar fi plină de păr. Urăsc să fiu adulat,

venerat, zeificat. Să fie clar, eu nu sunt zeu, eu sunt Dumnezeu. Nu uitaţi niciodată asta. Cine nu ştie diferenţa, să facă cum îi spun. Să privească cerul, apoi marea. Apoi să le privească pe ambele deodată, convins fiind că în spate i se înalţă munţii. Deasupra, mereu vor străluci stele în toiul zilei.

— Eşti bunul-rău? Cel ce se laudă cu modestia lui? Devii patetic.

— Patetismul dispare odată cu foamea. Dumnezeirea este viaţa mea. O iau cum vine.

— Nu înţeleg ce vrei să spui cu asta, dar am tot timpul din lume la dispoziţie şi, dacă e s-o iau cât de cât logic, dacă aici suntem în mijlocul eternităţii, înseamnă că am fost aici şi cât am trăit pe pământ. Sau invers, de multe ori mi-am spus că, dacă Paradisul există şi voi ajunge acolo, înseamnă, tocmai din cauza eternităţii, că sunt deja acolo. Şi iată-mă. Când ştii, ştii, chiar dacă ai uitat.

— Astea-s nimicuri. De ce ai mai ţine minte ceva, orice, când poţi mereu inventa altceva? Nu, nu, te rog, nu trebuie să îmi dai nici un răspuns. Am pus păpuşile să se gândească la asta.

— Şi noi ce facem?

— Facem ce vrem.

— E totul viu, asta ştiu acum mai mult ca niciodată. Moartea este şi ea vie când se petrece. Şi cum am ajuns, totuşi, aici?

— Ce? Te-ai crezut scăpat? Nu, călăul şi-a făcut treaba. Un glonţ în spatele urechii drepte direct prin creier. Tot ce a urmat s-a desfăşurat cum îţi aduci tu aminte. În fond, nimic nu e mai real decât asta.

— Nu îmi amintesc să fi avut vreun cadavru. Al meu, vreau să zic.

— Păi, el există numai pentru cei care nu mor. Singurul cadavru care nu există este cel al mortului.

— Ce ţeapă! am strigat contrariat.

— Ce ţeapă? Ce mai puteai face pe acolo? Să declari oficial falimentul umanităţii? Nu ai pierdut nimic, crede-mă. Aminteşte-ţi ce ai lăsat în urmă.

Apoi bărbatul a tăcut, masându-şi muşchii feţei. Pentru o clipă, păru pierdut undeva departe, unde totul devine gând şi nimic mai mult, dar nu dură mult şi mă fixă iar cu privirea. Un sentiment de supunere mă cuprinse.

— Hai, e vremea să pleci. Vom discuta mai multe când te vei întoarce.

— Adică o voi lua de la capăt? Ce va mai fi de data asta? Ce aţi mai inventat? La ce cazne mă veţi supune?

— Nu, nu, linişteşte-te. Misiunea ta este simplă. Pune-ţi veşmântul ăsta papal. Nu uita căciula. Căciula asta ciudată pe care cineva, nu ştiu cine, i-a convins pe toţi că este cea dreaptă, chiar dacă nimeni nu a înţeles de ce. Poţi să încaleci pe câinele nostru. E cam râios, dar, deşi pare numai piele şi os, este de fapt foarte puternic. Şi credincios, pe deasupra. Îl cheamă Constant. Du-te pe una din sutele de milioane de străzi şi înjură-mă, pe mine sau pe Cristi, când treci pe lângă un om oarecare, astfel încât el să te audă. Te rog, te rog, nu îmi cere explicaţii, îmi vei considera motivele nişte calităţi ale lor, pentru care mai degrabă merită să trăiască decât să dispară. Nu intra în amănunte cu nimeni. A, vezi că vei avea o surpriză, câinele se va mânca în faţa primului om pe care îl întâlneşti. Aşa face el, de fapt, numai asta mănâncă. Şi acum du-te.

— Şi unde, mă rog, este această planetă?

— Cum ieşi din casă, mergi înainte şi este nu prima, a doua la dreapta.

Mi-am pus căciula ciudată, după ce, bineînţeles, am îmbrăcat veşmântul papal. Chiar arătam ca unul şi m-am gândit că singura explicaţie este aceea că oamenii seamănă cu toţii între ei. I-am strâns tatălui meu mâna, am pupat-o pe mama, mi-am salutat fraţii şi am ieşit. Câinele m-a urmat. Îmi

mergea alături ca un tovarăş. Mi-am spus că nu îl voi călări decât în situaţii de criză şi am dispărut împreună în noapte. Tot ce îmi doream era să îmi îndeplinesc misiunea şi să revin cât mai repede în sânul familiei mele. Habar nu aveam ce urma să îi spun primului om întâlnit. Dar nici nu îmi păsa. Era, nici mai mult şi nici mai puţin, decât un peşte dintre miliardele de peşti din oceanul universului. Mă simţeam lipsit de griji ca un pensionar bogat. Începuse huzurul. Acum plecam la pescuit. Orice peşte aş prinde, el va fi acelaşi pentru mine, ceea ce înseamnă că nu există decât un singur peşte.

SFÂRŞIT

Cuprins

Partea I
- Acuzații nefondate
- Spărgătorii de minți
- Afaceri
- Trecutul a devenit prezent
- Droguri genetice
- În vizită la colecționar
- Al treilea ochi
- Instructorul de Zbor

Partea a II-a
- Mâinile
- Visul
- Unghii lungi

Partea a III-a
- Milioane de chipuri
- Parastasul
- Afară
- Al Treilea și al Patrulea Război Mondial
- Dependența

Partea a IV-a
- Din partea cealaltă
- Crime și sex
- Ancheta
- Adevărata minciună
- Mobilul crimei
- Gânduri paralele
- Pedeapsa
- Demonstrația
- Sentința
- Regeneza
- Cina
- Misiunea

Table of Contents

Partea I 6
- Acuzaţii nefondate 6
- Spărgătorii de minţi 9
- Afaceri 14
- Trecutul a devenit prezent 21
- Droguri genetice 23
- În vizită la colecţionar 29
- Al treilea ochi 42
- Instructorul de Zbor 45

Partea a II-a 52
- Mâinile 52
- Visul 61
- Unghii lungi 66

Partea a III-a 77
- Milioane de chipuri 77
- Parastasul 82
- Afară 85
- Al Treilea şi al Patrulea Război Mondial 88
- Dependenţa 91

Partea a IV-a 92
- Din partea cealaltă 92
- Crime şi sex 94
- Ancheta 96
- Adevărata minciună 101
- Mobilul crimei 105
- Gânduri paralele 113
- Pedeapsa 121
- Demonstraţia 128
- Sentinţa 129
- Regeneza 132

Cina 135
Misiunea 152